

Rachel Cohn & David Levithan

Playlist pentru Nick şi Norah

Traducere din engleză de Bogdan Perdivară

Trei

Pentru Martha şi adevăratul Nick

Lista pieselor de mulţumire

1. Tina Turner – „The Best” (pentru Jennifer Rudolph Walsh, Lisa Grubka şi Katie Glick)
2. Ray Charles – „You Are My Sunshine” (pentru Alicia Gordon şi Bari Zibrak)
3. Lucinda Williams – „2 Kool 2 B 4-Gotten” (pentru Lorene Scafaria)
4. Belle & Sebastian – „Wrapped Up în Books” (pentru Jack Martin)
5. Prince – „Nothing Compares 2 U” (pentru Joe Monti)
6. Elvis Costello – „Alison” (pentru Allison Wortehe)
7. The Cure – „Pictures of You” (pentru Melissa Nelson şi Isabel Warren-Lynch)
8. Louis Armstrong – „A Kiss to Build a Dream On” (pentru toţi oamenii cumsecade din Knopf)
9. The Beatles – „Paperback Writer” (pentru dragii noştri prieteni scriitori)
10. Julie Andrews – „The Sound of Music” (pentru familiile noastre iubitoare)
11. Rufus w/ Chaka Khan – „You Got the Love” (pentru Stephanie şi Al)
12. Kylie Minogue – „Can’t Get You Out of My Head” (pentru Billy şi Nicolicious)
13. Jens Lekman – „You Are the Light (By Which I Travel into This and That)” (pentru Nick)
14. Kelly Clarkson – „Miss Independent” (pentru Anna)
15. Q and Not U – „Wonderful People” (pentru Martha)
16. The Magnetic Fields – „How Fucking Romantic” (pentru Nancy)

1. Nick

Ziua începe în toiul nopţii. Nu dau atenţie decât basului din mâna mea şi zgomotului din urechi. Dev ţipă, Thom se zbuciumă nebuneşte, iar eu sunt cronometrul,

sunt ăla care ia chestia asta numită muzică şi o pune împreună cu chestia numită ritm. Eu sunt tic-tacul, eu sunt bătaia, eu sunt în spatele fiecărei părticele din momentul ăsta. Baterist nu avem. Dev şi-a smuls cămaşa de pe el, Thom se încovoaie, gârbovit de sunete, iar eu sunt în spatele lor, eu sunt generatorul. Ascult şi n-ascult, fiindcă ce cânt nu-i un lucru la care să mă gândesc, e ceva ce simt cu tot corpul. Ochii tuturor sunt pe noi. Sau, cel puţin, aşa îmi imaginez, cuprins de febra scenei. E o încăpere mică, noi suntem un zgomot mare, iar eu sunt basistul negay dintr-o trupă de queercore, un tip care umple camera cu tonuri joase în vreme ce Dev cântă, răcnind, *Să fut Sistemul/Fut Sistemul/Aşa aş vrea să fut Sistemul.* Punctez, împung, pocnesc aerul cu trupul, în vreme ce degetele îmi apasă tare pe coarde. Din mine emană sudoare, ranchiună şi hămeseală. E o descătuşare sau o pledoarie pentru descătuşare. Dev se vaită acum, modulat, Thom se lasă brusc la pământ şi, cu toate că nu mişc picioarele, e ca şi cum aş goni din răsputeri. Mă uit dincolo de lumini şi văd lume agitată, văd oameni care ţopăie, care se uită cum Dev îşi bagă în gură microfonul şi continuă, aşa, să ţipe versurile. Mă năpustesc spre ei cu corzile, îi înec în valuri sonore, fac ritmul atât de gălăgios, încât trebuie să-l audă. Sunt mai puternic decât cuvintele şi mai mare decât cutia în care mă aflu, apoi o zăresc pe ea în mulţime şi ceva în mine se rupe.

I-am tot zis, în pula mea, să nu vină. Cât şi-a făcut de lucru cu mine, cât m-a făcut mici fărâme, m-am tot rugat să pot păstra bucăţica asta. *Te rog, nu veni la concerte. Nu vreau să te văd acolo.* Şi-a zis că da, şi atunci n-a fost minciună. Dar, la un moment dat, s-a prefăcut într-o minciună, fiindcă uite-o acolo, iar degetele mele nu-şi mai găsesc locul, simt că fierbinţeala concertului scade, şi în mine totul se transformă din răcnet în boceală – şi toate astea în timpul cât îmi ia să-i zăresc conturul buzelor. Şi apoi văd – nu, băga-mi-aş nu – că nu-i singură, că-i cu un tip, şi-s sigur că o să zică, după aceea, că a venit să mă vadă cum cânt, deşi n-am niciun dubiu că, de fapt, a venit

ca eu s-o pot vedea. *S-a terminat,* asta mi-a spus, păi nu-i asta cea mai mare minciună din toate? Mă poticnesc în note, Dev a intrat pe versul următor şi Thom cântă un pic mai rapid decât ar trebui, aşa că trebuie să-l prind din urmă, în vreme ce ea se sprijină de tipul ăla şi dă din cap de parcă pentru ea ar fi muzica, numai că, de fapt, i-aş lua toată muzica şi i-aş da la fel de multă tăcere pe câtă durere mi-a dăruit ea mie.

Încerc să mă ţin după Dev şi Thom. În seara asta ni se spune *Lepădăturile,* dar numele-i nou, probabil că n-o să ţină nici trei concerte până ce-o să apară Dev cu altul. Deja am fost *Pomoşag, Batistele Negre, Coaforii Răzbunători* şi *Nu-i Treaba Ta.* Nu mă folosesc de votul meu decât ca să mă opun celor mai idioate dintre ideile lui Dev („Mă omule", a trebuit să-i spun, „nimeni nu vrea să vadă o trupă numită *Dureri de sulă").* Dev e cu piercinguri peste piercinguri, cu tatuaje peste tatuaje şi are felul său de-a se purta cu punkiştii îngălaţi care vin la spectacolele noastre, băieţi care nu ştiu că o să vrea să se mozolească cu tipul provocator care ţipă la microfon *Cât de mare ţi-e cucul, păsăret?* Dev e dintr-un orăşel din New Jersey pe nume Lodi, şi mi se pare la fix, fiindcă nu-i altceva decât inversul lui „idol". Thom e din South Orange, şi nu are „h"-ul în nume decât de vreo două luni. Eu sunt din Hoboken, cât de aproape poţi să fii de metropolă fără să fii, de fapt, în metropolă. În asemenea nopţi aş fi în stare să trec Hudsonul înot, dacă trebuie, numai ca să ajung în peştera asta de club. Asta până ce apare Tris şi mă trezesc că sângerez invizibil pe scenă.

La Puterea/Arde Sistemul/Ia Puterea/şi arde Sistemul. Dev duce cântecul pe căi nemaibătute vreodată: către al patrulea minut. Bat pasul pe loc cu aceeaşi notă, aşteptând să se termine. Thom arată de parcă ar fi pe muchia unui solo, şi pentru Thom acolo nu-i niciodată un loc bun în care să se afle. Mişc picioarele, mă depărtez de ea, încerc să mă prefac că nu-i de faţă, gluma cea mai haioasă la care n-am râs vreodată. Încerc să-i atrag atenţia, dintr-o parte, lui Dev, dar e prea ocupat să-şi

şteargă sudoarea de pe piept ca să mă observe. În cele din urmă, totuşi, izbuteşte un puseu de energie suficient cât să termine naibii chestia aia. Îşi aruncă mâinile în aer, urlând, iar eu finalizez cu o ultimă plecăciune împiedicată. Mulţimea ne trimite un val de zgomot din sală. Încerc să desluşesc vocea ei, să-i separ tonul de chiote şi aplauze. Dar e, pentru mine, la fel de pierdută ca în noaptea aceea în care am plâns şi ea nu s-a întors ca să vadă dacă-s în regulă. Acum trei săptămâni, două zile şi douăzeci şi trei de ore. Şi deja e cu altul.

Următoarea trupă a venit pe marginea scenei. Proprietarul clubului ne face semn că timpul nostru s-a scurs. Nu-s aşa de dus încât să nu-mi facă plăcere strigătele care cer bis, murmurul de dezamăgire când se aprind becurile, ca să lumineze mulţimii calea spre bar. La concertu ăsta eu mă ocup de scule, aşa că, în vreme ce Dev sare în mulţime pentru a-şi descoperi cel mai dornic admirator, iar Thom se retrage împurpurat în obraji către iubitul lui înţelegător-dar-emo, trebuie să mă detoxifiez imediat, ca să pot strânge echipamentu. Trec de la coarde la cabluri, de la cântat în boxe la cărat de boxe. Unul dintre tipii din trupa ce urmează e de treabă şi mă ajută să recuperez husele din fundul scenei. Dar sunt singurul care are voie să atingă instrumentele, să le aşeze, cu grijă, la culcare în pătucul lor. Apoi mă ofer să-i ajut pe băieţii cei noi să se aranjeze şi mă bucur când ei spun că da, fiindcă în felul ăsta pot să-i conectez la mixer în loc să-mi consum toată energia rezistându-i ei.

Privirea încă mi-e obişnuită să o caute prin mulţime. Răsuflarea tot mi se taie când o văd şi lumina cade din unghiul potrivit. Corpul meu e încă obişnuit cu apropierea ei. Aşa că distanţa – orice nu înseamnă contact – e o respingere constantă. Am fost împreună şase luni şi, în fiecare din lunile astea, am descoperit feluri noi în care-mi hrănea dorinţa de ea. Un *s-a terminat* nu poate pune capăt la toate astea. Toate cântecele pe care le-am compus în cap au fost pentru ea, iar acum nu le mai pot opri, le tot aud acolo. Dorinţele astea în van. Coloana asta sonoră

rămasă fără sens. *Am obosit,* mi-a zis, şi i-am spus că şi eu eram obosit, că voiam şi eu să-mi fac ceva timp liber pentru noi. Apoi a spus *Nu, am obosit din cauza ta* şi am alunecat în universul suprarealist-dar-adevărat în care se terminase, dar eu nu reuşeam să trec peste asta. Ea nu mai însemna niciun fel de *aici* la care să pot ajunge.

Stau cu spatele la public cât pun instrumentele undeva la loc sigur. Apoi vine şi momentul în care nu mai pot sta cu spatele, fiindcă nu te poţi holba la nesfârşit la un zid fără să te simţi ca un idiot. Mă salvează trupa următoare, care dă volumul şi mai tare, apoi, îndată, ne cuprinde pe toţi într-o frumoasă cacofonie. Le spune *Eşti Randy?* iar solistul lor chiar cântă, în loc să geamă doar şi să se dea la băieţi. Îndrăznesc să arunc o privire în mulţime şi n-o mai văd pe ea. Nu prea le mai văd pe *ele – e o* mare de *ei* îmbulzindu-se şi izbindu-se unii într-alţii, în vreme ce solistul le spune cum stau lucrurile şi-ncepe să cânte bucăţi din *I Want You to Want Me, Blue Moon* şi *I Wanna Be Sedated* în vreme ce dansează unduios, ca o salomee înaintea lui Irod.

Cred că lui Tris o să-i placă trupa asta, şi faptul că ştiu mă străfulgeră iar, fiindcă toată ştiinţa asta despre ce-i place ei a devenit, de-acum, perfect inutilă. Mă întreb cine-o fi tipul. Mă întreb dacă se ştiau acum trei săptămâni şi trei zile. Mă bucur că nu l-am văzut prea bine, fiindcă altfel m-aş gândi la ei dezbrăcaţi. Acum nu mă gândesc decât la ea dezbrăcată şi e o amintire tactilă atât de vie, parcă mi se lungesc degetele şi vor s-o atingă, întorc capul, de parcă chiar aş fi văzut-o, şi evident că-i văd pe Thom şi pe Scot, prietenul lui, mozolindu-se pe muzică în felul ăla, singuri-în-univers. Dev, îmi închipui, e încă la bar, încă îşi ţine show-ul. Avem toţi sub 21, dar asta nu contează aici. Publicul e, în mare parte, mai vârstnic decât noi – la facultate sau de vârsta facultăţii – şi-mi fac griji că nu ne integrăm prea bine. Unii tipi mai mari din public îmi aruncă ocheade, dau din cap spre mine. Nu-i ca şi cum aş purta vreo insignă de hetero sau ceva de genu'. Uneori le răspund la salut, când cred că-i o recunoaştere a

capacităţilor mele muzicale şi nu o invitaţie. Mă ţin mereu în mişcare.

Îl găsesc pe Dev la bar, discutând cu un tip care arată familiar, fiindcă-i un gen anume de tip. Când ajung la ei, sunt prezentat drept „Nick, Zeul Basului”, iar tipul e prezentat drept „Vânătorul din Vânători”. Dev îmi mulţumeşte că m-am ocupat de scule şi, deoarece conversaţia nu prea curge după aceea, îmi dau seama că m-am băgat în ciorba lor. Dacă ar fi fost Thom, probabil că agitaţia mea ar fi fost observată. Însă lui Dev trebuie să-i zici pe litere ce emoţii ai, şi acum nu prea am chef de asta. Aşa că mă mulţumesc să-i zic unde am lăsat sculele şi mă prefac că plec în căutarea unui colţişor liber de tejghea, de unde să-l pot invoca pe barman. Şi, odată ce pretind că ăsta-i adevărul, ar putea prea bine să şi fie. Pe Tris tot n-o văd pe nicăieri şi ceva din mine se întreabă dacă, totuşi, chiar am observat-o în public. Poate era cineva care arăta ca Tris, ceea ce l-ar explica şi pe tipul care nu arăta ca nimeni.

Băieţii din trupa *Eşti Randy?* se opresc unul câte unul din cântat, până ce solistul gângureşte o notă lungă, finală, fără acompaniament. Aş vrea să pot spune că tot clubul amuţeşte la faza asta, dar de fapt aerul geme de conversaţii. E, totuşi, mai bine decât media, iar trupa se alege cu o porţie de aplauze şi urale. Bat şi eu din palme. Observ că fata de lângă mine îşi vâră două degete în gură şi fluieră ca un băieţoi. Sunetul e clar, vioi, mă face să mă gândesc la meciuri de baseball de juniori. Fata poartă o cămaşă de flanel, nu-mi dau seama dacă o face ca să scoale din morţi singura modă din ultimii cincizeci de ani care încă *n-a fost* reînviată sau fiindcă e la fel de lejeră pe cât arată. Are pielea foarte albă şi o tunsoare ce transmite mesajul *şcoală privată,* cu toate că şi-a răvăşit părul încercând să ascundă asta. Următoarea trupă a cântat în deschiderea concertului celor de la *Le Tigre* în ultimul lor turneu şi presupun că fata a venit să-i vadă pe ăştia. Dacă aş fi alt soi de tip, aş putea încerca să înfirip o conversaţie prietenească, să fim amici. Dar simt că, dacă aş vorbi cu

cineva fix acum, n-aş face decât să deschid robinetul la văicăreală.

Thom şi Scot ar fi, probabil, gata să mergem dacă le-aş cere, dar sunt destul de sigur că Dev încă nu şi-a dat seama dacă are de gând să se întoarcă cu noi ori nu, şi e la momentul ăla fragil din conversaţie în care ar fi naşpa dacă m-aş apuca să-l întreb. Sunt deci blocat şi ştiu asta, şi chiar atunci mă uit spre dreapta şi-o văd pe Tris şi pe tipul ei nou înaintând spre tejgheaua udă de bere a barului şi comandând un rând din vreo chestie de care eu nu beau. E clar că-i ea, e clar că m-am ars, fiindcă forfota din pauza dintre trupe mă împinge acum, şi dacă aş încerca să plec, ar trebui să-mi croiesc drum, iar dacă mi-aş croi drum, ea m-ar vedea cum încerc să scap şi ar şti sigur că nu pot îndura, şi chiar dacă ăsta-i nenorocitul de adevăr, n-aş vrea să-i ofer şi dovada. Ea e atrăgătoare ca naiba, eu simt că mă trec frisoanele, iar tipul îşi ţine palma pe braţul ei cum n-ar ţine-o în veci un amic gay, şi presupun că asta e propria mea dovadă. Eu sunt modelul vechi, el e modelul nou şi-aş putea să stau călare pe basul meu un an de zile şi nu s-ar schimba nimic, absolut nimic.

Mă vede. Nu se poate preface că-i surprinsă, fiindcă normal, în pula mea, a ştiut că-s acolo. Aşa că schiţează zâmbetul ăla mic şi-i şopteşte ceva modelului nou, iar din expresia ei, după ce pun mâna pe băuturile proaspăt turnate, îmi dau seama că au de gând să vină la mine şi să-i tragă cu *Salut* şi *Mi-a plăcut cântarea* şi – dar oare e aşa de proastă şi de crudă?

— *Ce mai faci.* Iar gândul ăsta nu-l suport. Văd cum sunt pe cale să se petreacă toate astea şi ştiu că trebuie să fac ceva – orice – ca să opresc chestia asta.

Aşa că eu, un basist oarecare dintr-o trupă de queercore mediocră, mă întorc spre fata cu cămaşă de flanel pe care nici măcar n-o cunosc şi zic:

— Ştiu că o să-ţi sune ciudat, dar te-ar deranja să fii prietena mea în următoarele cinci minute?

2. Norah

Randy de la *Eşti Randy?* insistă că basistul din trupa queercore e homo, dar i-am zis că nu, că tipu-i hetero. Nu-i în stare să scrie un vers ca lumea (*Fute Sistemul*/*Fute Sistemul* – ce-i cu panarama asta repetitivă?) dar homo nu, asta nu-i. Pe bune. Sunt anumite lucruri pe care o fată le ştie pur şi simplu, cum ar fi că un al patrulea minut într-un cântec punk e de rău, e o idee proastă, sau că sub nicio formă un gagiu din Jersey, basist, cu freză de hipster, care poartă jeanşi negri rupţi, cu pete decolorate şi un tricou ponosit, negru, cu inscripţia portocalie *când zic Iisus, tu spui Cristos,* nu are cum să fie bulangiu; prea o face pe punkistul înţolit în negru, stil Johnny Cash, ca să fie homo. Poate un pic *emo* să fie, i-am zis lui Randy, dar numai fiindcă tipul nu arată ca un rebut anchilozat de la Whitesnake, ca ăştia din trupa ta, nu înseamnă automat că-i gay.

Faptul că, întâmplător, e hetero nu înseamnă că vreau să fiu cinci minute gagica lui Numo, de parcă aş fi o haltă pe traseul trenului curvăsăriei. Numai fiindcă-s singura fraieră de pe-aici care nu şi-a pierdut toate simţurile din cauza berii, prafurilor sau hormonilor am bunul-simţ de a-mi inhiba instinctul iniţial – să-i răcnesc în ureche „NICI GÂND" ca răspuns la întrebare.

Trebuie să mă gândesc la Caroline. Mereu trebuie să mă gândesc la Caroline.

L-am văzut pe Numo strângând sculele după ce tovarăşii de trupă l-au abandonat ca să-şi facă de cap. Înţeleg scena. Eu sunt scena aceea, curăţând mizeria după toată lumea.

Numo se îmbracă aşa de aiurea, că trebuie să fie din Jersey. Şi, dacă băiatul de Jersey e catârul care cară sculele, atunci are o dubă. Duba este, probabil, o rablă ruginită cu carburator ce picură, care, tot ce se poate, o să facă pană de cauciuc sau o să rămână fără benzină în mijlocul Tunelului Lincoln, dar e un risc pe care trebuie să mi-l asum. Cineva trebuie s-o ducă acasă pe Caroline. E prea beată ca să mă-ncumet s-o pun în autobuz. Şi e atât de beată, că ar ajunge acasă la Randy dacă n-aş fi aici s-o

duc înapoi la mine, să doarmă şi să-şi revină. O nenorocită de fană dementă. Dacă n-aş iubi-o aşa de mult, aş omorî-o.

Are noroc că ai mei ţin la ea la fel de mult ca mine; taică-său şi maştera au plecat pe weekend, îi doare-n cur de ce face ea, atâta vreme cât nu rămâne însărcinată şi nu-şi dă întâlniri cu vreun băiat care nu-i de rasă albă. Nişte pulifrici. Părinţii mei o adoră pe Caroline, pe Caroline cea frumoasă, cu păr lung, în nuanţe de caramel, buze mari şi roşii ca acadelele cu aromă de cireşe şi cazier de delincvenţă juvenilă. Nu le pasă dacă răsare împleticită din camera mea şi apare la bucătărie, mâine după-amiază, devastată de mahmureală. Le satisface aşteptările în privinţa felului cum ar trebui să trăiască fata unui baştan din industria muzicală, cu căsoaie în Englewood Cliffs: *cool.*

Caroline nu-i, ca mine, o Mare Dezamăgire, nu-i ca Norma cea Normală a lor, purtătoare de fuste uşoare de lână, tunsă-castron-la-salon-însoţită-de-mama-300-dedolari-tunsoarea (la Bergdorf), vopsită-cu-un-spray-albastru-de-păr-5-dolari-bucata (de la Ricky’s), afurisita lor de fiică abstinentă, prima la învăţătură. Am ales să fac un an de pauză şi să plec într-un *kibuţ* din Africa de Sud în loc să mă duc la Brown. *DE CE, Norah,* DE CE? Eseul de admitere la Brown l-am scris despre muzica pe care şi-a însuşit-o tata de pe Stradă şi-a făcut-o zob, după aia, ca să facă profit pentru Sistem. *Nu-s un rahat de hipiot corporatist,* a zis tata, râzând, după ce a citit eseul. Tata nu neagă că e responsabil pentru că vâră pe la radiouri un procent disproporţionat din hiturile lui cele mai de rahat şi, cu toate astea, e mândru că, din fragedă pruncie, m-a îndoctrinat cu sunetul tuturor muzicilor cu putinţă, aşa că acum, la optsprezece ani, pot să fiu un DJ negru-n cerul gurii dacă vreau, numai că am ajuns şi o snoabă nesuferită în tot ce ţine de muzică. Părinţii mei au comis şi greşeala de a fi căsătoriţi şi fericiţi în mariaj vreme de douăzeci şi cinci de ani, lucru care, fără îndoială, îmi aruncă la gunoi orice şansă de a mai cunoaşte iubirea adevărată. Ulciorul nu merge de multe ori la apă.

Ai mei, dac-ar şti că am fost în clubul ăsta, m-ar dezmoşteni. La naiba, aş putea chiar acum să pufăi ceva iarbă în Tompkins Square Park, în drum spre un bar de motociclişti de pe Avenue D, după care să declar închise sărbătorile nopţii în camera sado-maso lesbiană de la Henrietta Hudson, şi părinţii mei m-ar aplauda. Dar clubul ăsta, asta e singura speluncă din tot Manhattanul unde, cică, am interdicţie să mă duc din cauza unei contre vechi, legată de o afacere proastă cu muzică, dintre tata şi proprietarul clubului, Lou Nebunul (care a fost, cândva, naşul meu, *unchiul* Lou, până ce toată chestia aia i-a atras rebotezarea în *Nebunul.)* Lou e un punkist aşa de bătrân, că era pe felie în vremea când cei de la The Ramones se ocupau mai mult cu băgatul de heroină decât cu cântatul, când punk însemna altceva decât un concept de vânzare în masă făcut să ajute burghejii de suburbie să se simtă cool.

Dar mama şi tata ar renunţa să mă dezmoştenească şi m-ar omorî instantaneu dacă ar crede că nu am grijă de iubita lor Caroline. Le inspiră, fata asta, atâta devoţiune oamenilor. Te-apucă greaţa, nu alta, numai că sunt şi eu sub vraja lui Caroline, sunt scutierul ei credincios. Aşa am fost de la grădiniţă.

Mă uit prin club, unde hoardele aflate între cântări forfotesc pe lângă/pe după/peste mine ca şi cum aş fi o stafie, cu inconvenientul unei cărni maleabile care le stă în drumul spre bere. La dracu', iar am pierdut-o pe Caroline. E pe felie cu Randy în seara asta, ceea ce-i mişto – *Eşti Randy?* nu-s chiar varză – însă Randy însuşi e pe felie cu nişte pastile de E în seara asta, şi trebuie să mă asigur că n-o prinde singură prin vreun ungher. Numai că am doar un metru şaizeci şi cinci, asta dacă mă ridic pe vârfuri, iar Numo, la unu optzeci, stă fix în faţa mea şi-mi blochează perspectiva, vrând să afle dacă n-aş dori să fiu cinci minute prietena lui şi arătând ca animăluţul ăla din cartea pentru copii care întreabă pe toată lumea: „Eşti cumva mami a mea?”

N-o văd pe Caroline dincolo de el, dar o văd pe boarfa aia proastă pe nume Tris, sau *trist,* fiindcă aşa

ajunge orice tip după ce-l foarfecă bine dumneaei. Îşi face numărul de borfetă, cu sânii împinşi la înaintare, îşi unduieşte curul în felul ăla ce-i stârneşte instant atenţia oricărui nătărău care-i iese în cale, până şi gagiilor gay, care par bine reprezentaţi în seara asta aici, chiar şi fără să-l socotesc pe Numo. Vine glonţ spre mine. Nu nu NUUU. Dar în ce fel a aflat ea că eu şi cu Caroline o să fim în seara asta aici? Oare are senzori peste tot, programaţi s-o anunţe pe unde ieşim sâmbăta eu şi Caroline, sau cum?

Răspund întrebării lui Numo trecându-mi braţul pe după gâtul lui şi trăgându-i faţa spre mine. Doamne, aş face orice numai să nu mă recunoască Tris şi să încerce să intre-n vorbă.

ÎN MĂ-SA! Nu m-am aşteptat ca Numo să se priceapă aşa de bine la pupat. Nemernicul. Ai văzut, Randy? Nu e-ho-Mo. Confirmat. Dar nu chimia simţurilor o caut eu aici, ci pe cineva care s-o ducă acasă pe fata mea. Şi nici nu-s ahtiată după limbi pe gâtlej, dar Numo nu pierde timpul deloc şi mi-o îndeasă pe-a lui la vale. Gura mi se revoltă împotriva cugetului: *Mm, e plăcut acolo jos, ai grijă, fato, ai grijă!*

Dar oricât de bun ar fi gustul, iubita asta de cinci minute tot mai are nevoie şi de câteva secunde să respire. Îmi desprind gura de a lui, sperând să-mi trag un pic sufletul şi s-o văd pe Tris cum se tirează fără să mă fi văzut deloc.

UAU! Simt că, în forfota asta ca o revoltă stradală, m-a pocnit ceva în stomac. E bulanul poliţiei ameţelii. Dă-l încolo de oxigen. Buzele mele vor să se întoarcă de unde au plecat.

Din păcate, Tris a ajuns acum lângă noi, purtând, atârnat de ea, ultimul tip-victimă, care e acum destul de aproape cât să-mi dau seama, precis, că e unul dintre pretendenţii lepădaţi recent de Caroline; e tovarăş cu Vânătorul din Vânători, a cărui trupă, *Corul Vânătorilor,* urmează să cânte acum (cu plăcere, Vânătorule, pentru că te-am prezentat lui Lou). Tris îşi strânge braţul peste mijlocul tipului, probabil zdrobind şi urma de viaţă pe care

încă n-a supt-o din el, scorpia, în cele trei săptămâni sau cam aşa de când Caroline l-a pus pe liber.

Şi zice Tris:

— Nick? Norah? Voi doi vă ştiţi, gen?

Nemernica n-ar trebui să fie într-un club ca ăsta. De parcă felul în care vorbeşte n-ar fi un indicator suficient, mai e şi problema ţoalelor de Ţipă Bună Rău culese de prin mall: fustă scurtă de piele cu cataramă pe-o parte, un tricou cu Ramones „original” făcut în serie, colanţi galbeni-pişat şi nişte pantofiori de bal oribili din piele roz. Arată ca un bondar dungat pus pe o firmă luminoasă încercând s-o imite pe Debbie Harry când era tânără.

O să trebuiască iar să am o discuţie cu nenea Lou despre standardele necesare în deţinerea şi administrarea unui club. Tipul are nas pentru talente noi – pentru puştii necizelaţi, hămesiţi, care ar fi în stare să-şi scoată maţele sau alte organe folositoare de prin corp, numai să aibă ocazia să ajungă pe scena lui Lou Nebunul şi să cânte acolo. Şi uite câţi tolomaci minori din Jersey lasă să intre! Probabil că le şi dă de băut pe daiboj celor din trupe! LOU! De ce crezi, oare, că aşa de mulţi dintre nemernicii ăştia sunt alcoolici şi prăjiţi? Cu muzica le au. Pot cânta melodii punk dure, cu convingere – tare, iute, cu nerv – dar nu s-au prins încă de faptul că adevăratul punk, acuma, e cu abstinenţă: fără alcool, droguri, fără ţigări, fără gagici penale. Adevăratul punk, acuma, e singurul punk rămas după toată nebunia: muzica, mesajul.

Păi, na, băieţaşi, pe gât paharul, fiindcă după ce-o să mă întorc din Africa de Sud, la anul, şi-o să mă apuc să am grijă de clubul ăsta, cum mi-a promis nenea Lou, în loc să mă duc la Brown, cum le-am promis alor mei, o să fie un şerif nou aici, pe Lower East Side, scumpi amici. Destrăbălaţi-vă voi acum, fiindcă vă cam bate ceasul.

S-ar putea, totuşi, să mă mai gândesc la interdicţia pentru pupat. Partea asta e mişto până la urmă, are posibilităţi, dacă te alegi cu o pereche potrivită de buze.

Nu ştiu de ce, dar fac chestia aia pe care le-o face Caroline victimelor masculi, adică, în loc să-l iau de mână

pe Numo, iubitul meu temporar, îi aşez palma pe ceafă şi încep să-l alint molatec, posesiv, în vreme ce Tris se uită. Degetele mele îi scanează scurtimea părului; simt cum i se face, pe gât, pielea ca de găină. Ce-mi placee! E o anume satisfacţie în a vedea cum buza de jos a lui Tris aproape se prăvale, şocată, spre bărbie. Asta-i chestia cu Tris: nu-i niciodată subtilă.

Fac ce fac şi văd că merge. O zbugheşte de lângă mine fără o vorbă. Pfuu! A fost mai uşor decât m-aş fi aşteptat.

Mă uit la ceas. Cred că mai avem cam două minute şi patruzeci şi cinci de secunde până la despărţire. Închid ochii şi înclin capul un pic, pregătindu-mă pentru o altă vizită a buzelor sale.

Caroline zice că-s frigidă. Cred, uneori, că zice aşa numai ca să mă zgândăre, repetând replicile deştepte ale Fostului Meu cel Rău, aşa că limpezesc apele: adică nu mă las repede? Limpezeşte şi ea: nu, fătucă, adică intimidezi băieţii cu o privire sau o remarcă înainte să apuce să decidă dacă vor sau nu să-şi încerce norocul. Îţi place să-i judeci pe alţii. Pe lângă că eşti frigidă.

Nu Mo probabil că şi-a dat şi el seama, fiindcă nu revine pentru o nouă rundă de contact gură-la-gură. Zice:

— Cum naiba de-o ştii pe Tris?

Şi-atunci îmi cade fisa. Tris îi spunea NICK. Nuuu. *El* e! NICK! Băiatul din Hoboken! Gagiul care-a scris toate cântecele despre ea, poemele alea, cel mai mişto de mişto prieten, cum noi, restul tipelor de la Sacred Heart, n-am avut în veci, armăsarul din trupa de băieţi cu care s-a combinat după ce s-au cunoscut în trenul REGIONAL la începutul anului şcolar şi pe care, de atunci, l-a minţit şi înşelat fără oprire. Oare lui NICK nu i se pare ciudat că au fost atâta timp împreună şi nu i-a făcut niciodată cunoştinţă cu vreo fată de la şcoala ei? IDIOTUL!

Dar evident că Tris nu ni l-ar fi prezentat în veci. Nu fiindcă ar fi avut vreo grijă c-o s-o turnăm pentru înşelăciunile ei, ci fiindcă s-a temut ca el să nu pice în bot după Caroline. Tris poate avea parte de foşti iubiţi de-ai lui

Caroline, dar nu i-a oferit niciodată, de bunăvoie, vreunul lui Caroline. Tris e aşa o Femelă Albă Fără Obligaţii, încât ne place să glumim: Caroline ar trebui să facă rost de un ordin de restricţie împotriva ei, numai că Tris ne distrează prea mult ca să o ignorăm cu totul. E ca o chestie din aia, iubire cu năbădăi. Nu ne simţim vinovate de asta, fiindcă a mai rămas doar o lună de şcoală şi nu-mi închipui că o s-o mai vedem vreodată după al nostru „Să ai o vară nemaipomenită şi baftă la facultate" adăugat, cu falsă duioşie, în albumul promoţiei. Şi, karmic vorbind, mi-am plătit cu vârf şi îndesat răutăţile faţă de Tris. Dacă trece la chimie şi la algebră, anul ăsta, mie mi se datorează. În mă-sa, dacă izbuteşte să termine liceul, asta e datorită mie.

Nu mă obosesc să-i răspund lui Nick la întrebarea cum de naiba o ştiu pe Tris. Trebuie să dau de Caroline.

Mă ridic pe scaunul înalt de bar. E singura cale să o găsesc, cu atâta lume, muzica dată tare, iz de sudoare, energia de la bere şi ziua asta interminabilă, care pare abia să înceapă la miez de noapte. Îi pun mâna pe cap lui Nick, ca să nu mă clatin cât scanez mulţimea, iar palma mea nu se poate abţine să nu-i ciufulească niţel, doar niţel, claia aia de păr.

Uite-o! O văd pe Caroline îmbrăţişată cu Randy la o masă pe colţ, lipită de peretele de cărămidă, chiar lângă scenă, în dreapta Vânătorului din Corul Vânătorilor, care preia acum microfonul. Nu ştiu ce cântec o fi pregătit trupa lui, dar versurile pe care le cântă Vânătorul sunt clar inventate acolo, pe loc şi n-au nimic de-a face cu răpăiala furioasă şi iute a acordurilor de chitară: *Dev, vino acasă cu mine, Dev Dev Dev, Vreau să-l fuţi pe omul ăsta.*

Sar de pe scaun şi decolez spre Caroline, însă mâna lui Nick se încleştează peste a mea, trăgându-mă înapoi.

— Pe bune, zice Nick, de unde dracu' o ştii pe Tris?

Mă trage de ceasul de mână, şi ochii mei, cu un *au* de la strânsoare, se întorc de la Caroline şi-l privesc drept în faţă. Observ cât de pierdut pare, însă dornic să rămân cu el, cu ochii blânzi şi, totodată, mânioşi, iar faptul că observ mă face să-mi amintesc nişte versuri dintr-un cântec pe

care i l-a scris lui Tris şi pe care ea l-a făcut să circule la ora de latină fiindcă i se părea o prostioară penibilă.

Felul în care cânţi când dormi
Felul în care te scufunzi
Iluzia bizară de care te pătrunzi
Nu ştii, eu însă te privesc cu ochi enormi.

Dă-o în mă-sa pe Tris! Mi-aş face cadou organele, cum fac tipii ăştia din trupe ca să cânte la nenea Lou, ca să am parte de-un tip ca ăsta, ca să-mi scrie aşa ceva. Rinichiul? A, amândoi? Uite, Nick, ai tăi sunt – numai să scrii mai multe versuri pentru mine. Uite, să te pun la treabă: un băiat într-un club punk întreabă o fată ciudată dacă nu vrea să fie iubita lui timp de cinci minute, fata îl sărută, băiatul răspunde la sărut, apoi o cunoaşte pe fată – ce-ai observat în privinţa fetei *respective?* Haide, Nick, să auzim ceva versuri. Te rog? Pe locuri, fiţi gata, start!

Îmi vine să bat din picior de frustrare – şi a mea, şi a lui. Fiindcă ştiu că din cauza unor vorbe pe care i le-o fi zis Tris sau din cauză că i-o fi făcut ceva, a căpătat mutra asta de căţeluş bleg, de jalnică mâhnire. Ea e motivul pentru care o să ajungă un nenorocit scârbit de viaţă chiar înainte de majorat, lipsit de încredere în femei, scriind cântece grobiene despre ele şi, propriu-zis, de aici până-n vecie crezând că toate gagicile-s nişte târfe mincinoase fiindcă o târfă mincinoasă i-a frânt inima. E un tip de genul meu care face tipele frigide. Eu sunt fata care ştie că-i capabil de poezie, fiindcă, după cum am spus, sunt lucruri pe care le ştiu şi gata. Eu sunt aia care i-aş putea oferi chestia cu nume de cântec numită încredere şi Dragoste Adevărată (Oricât de Complicat ar fi), dacă ar binevoi să-mi mai arunce o privire. Eu sunt prietena-de-mai-puţin-de-cinci-minute care, cât a durat sărutul acela, prea puţin, a avut fantezii despre cum să o şteargă cu el din localul ăsta şi să se punkărească la maximum prin vreun club de *jazz* de prin Viliage sau ceva de genu'. Poate că i-aş fi făcut cinste cu un borş la Veselka, la cinci dimineaţa, poate că m-aş fi

plimbat cu el prin Battery Park la răsărit, ţinându-l de mână, ştiind că urmează să devin cea care crede în el. I-aş fi spus: te-am auzit cântând, ţi-am citit versurile, nu mizeria aia pe care o cântă trupa ta, ci scrisorile de dragoste şi cântecele pe care le-ai scris pentru Tris. Ştiu de ce eşti în stare şi asta-i cu siguranţă mai mult decât să fii basist într-o trupă oarecare – eşti mai bun de-atât; şi, măi omule, e de căpătâi să ai toboşar în trupă, chiar vă trebuie unul urgent. I-aş căra sculele noapte de noapte, fără să mă plâng. Dar nu, el e tipul cu un complex pentru genul lui Tris: ţâţe mari, hlizeală prostească, trăncăneală continuă. Literalmente continuă.

Ţi-a trebuit tipă fâşneaţă – păi na, ai căpătat-o, amice.

Îmi extrag încheietura mânii. Însă, nu ştiu de ce, în loc să plec pur şi simplu de-acolo, mă opresc un moment şi întind iarăşi mâna spre faţa lui, îl mângâi pe obraz, trasez cerculeţe cu arătătorul pe maxilarul lui.

Şi-i zic:

— Fraier amărât!

3. Nick

Când Tris trece pe lângă mine, e ca şi cum lumea n-ar mai fi tridimensională. A treia dimensiune se prăbuşeşte. Apoi se prăbuşeşte şi a doua dimensiune. Nu-mi mai rămâne decât una, iar dimensiunea asta e ea.

Dar evident că mai există încă o dimensiune pe lângă toate astea, şi dimensiunea aia e timpul, care tot trece, Tris se tot duce şi celelalte dimensiuni revin şi ele, şi, deşi s-au înmulţit acum, totul pare, cumva, mult împuţinat.

Şi-am rămas cu fata asta, Sirena Semnalelor Amestecate, cu Norah. Se pupă al dracului de bine, dar e clar că are nişte probleme de coerenţă. O întreb cum dracu' de-o ştie pe Tris, fiindcă treaba asta m-a lăsat cu gura căscată, şi mai întâi se uită la mine de parcă n-aş fi eu tipul pe care s-a apucat să-l sărute din senin, apoi îşi lasă palma pe braţul meu într-un fel care chiar mă face să bag de seamă că am un braţ, după care dă s-o şteargă,

privindu-mă, în acelaşi timp, de parcă aş fi un copil bolnav de cancer. O apuc de mână şi rezistă, fără să reziste de fapt. Se smuceşte în cele din urmă, dar numai ca să-mi atingă faţa în felul ăsta, care-mi aminteşte întocmai de sărutul ei.

Şi-mi zice:

— Fraier amărât!

Iar eu, ca fraierul amărât, zic:

— De ce?

Îmi dau seama că ştie ea ceva, dar nu spune. Dar îmi zice, în schimb:

— Trebuie s-o iau pe prietena mea.

— Vin cu tine, mă ofer.

Ştiu că Tris e prin spatele meu pe undeva, poate că urmăreşte tot. Şi nu-i ca şi cum aş avea altceva mai bun de făcut decât să o urmăresc pe pupăcioasa asta de milioane pe oriunde ar vrea să se ducă. Dev se suie pe scenă acum, ca să o facă pe dansatorul Vânătorului, iar Thom şi Scot nu se zăresc pe nicăieri.

— Ştii ce, zice Norah. Ne duci cu maşina, iar eu îţi mai ofer două minute peste oferta ta iniţială.

— Şapte-i numărul meu cu noroc, îi spun.

Şi doar se uită la mine, atât. *F.a.*

— Serios acuma, zic. De unde-o ştii pe Tris?

— I-am distrus păpuşile Barbie în clasa a cincea, zice. Şi de atunci cam aşa a fost tot timpul.

— Eşti din *Englewood?*

— Englewood *Cliffs.* Englewood e ăla cu case rezonabile.

Se vâră prin mulţime acum, iar eu după ea.

— Acum o secundă era aici, zice.

— Cine?

— Nimeni. Caroline. Vrei, te rog, să taci un moment, ca să pot gândi?

De parcă dac-aş tăcea ai fi în stare, deodată, să auzi fiecare nenorocit de pas din clubul ăsta.

Cât se chiorăşte ea peste tot, eu, ca prostul, mă uit în spate şi-i văd pe Tris şi pe modelul cel nou pupăcindu-se.

Arată tare sexy în tricoul cu Ramones şi-n colanţii aurii pe care am rugat-o dintotdeauna să-i poarte, fiindcă o fac să arate ca un personaj din benzile desenate Marvel. Îmi amintesc cum îi scoteam tricoul ăla-şi ea ţipa: *Ai grijă, ai grijă*! când începeam să-mi cobor degetul printre coapse. Şi-acum alt tip pune labele pe faţa lui Joey, pe bărbia lui Dee şi – în morţii mă-sii – îşi trece degetele printre A şi M şi se duce direct către V-ul de dedesubt, unde tricoul de la H & M se întâlneşte cu fustiţa sado-maso.

Iar ea, în tot timpul ăsta, se uită la mine. Jur că se uită la mine. Se uită cum mă holbez la ea.

Îi întorc spatele şi n-o văd pe Norah, dar am noroc, fiindcă-i doar la un metru distanţă. Şi fata pentru care înoată prin mulţime arată cumva familiar. Nu-n felul ăla, N-am Fost în Tabără Amândoi? bla, bla, ci mai degrabă gen N-am Dat Peste Tine lângă Buda Băieţilor Aseară? în momentul ăsta e atârnată de-un tip de la *Eşti Randy?* de parcă ar da audiţie pentru rolul de buzunar la geaca lui. Şi-mi dau seama că el e pe cale să o ia la buzunărit. Doar a mea Iubită-De-şapte-Minute îi stă în cale. Rosteşte numele lui Caroline aşa cum ar face-o o soră mai mare şi, din resentimentul care licăreşte în ochii lui Caroline, aş şi zice că-s surori, numai că Norah, deja, a spus că-s prietene. Mă gândesc chiar, într-un interval de o microsecundă, că ar putea să fie cuplate sau aşa ceva, dar expresia lui Norah lămureşte pe deplin că-s doar prietene, fără beneficii[1].

Caroline e pe cale să zică ceva vorbe grele, dar brusc Vânătorul şi Dev se lansează într-o drăcie de versiune cover la *Green Day,* şi avem deodată şapte ani cu toţii şi dansăm de parcă ne-a băgat cineva ardei în fund. Ne transformăm într-o masă de parameci bâţâitori, conectaţi de febră, în vreme ce chitaristul slobozeşte acorduri pline de electroni. Până şi Tris cred că participă, amândoi participăm, şi asta înseamnă că mai suntem încă, pe undeva, cablaţi. Toată lumea din sală e conectată, în afară

1 În original, *friends without benefits,* aluzie la filmul *Friends with Benefits* (Prietenie cu folos), cu Mila Kunis şi Justin Timberlake. (*N.red.*)

de fata asta cu care am intrat în mulţime – e o statuie care nici măcar nu se preface, statuia cuiva complet înfrânt. Iar Caroline dansează lipită de tipul de la *Eşti Randy?* aşa cum a vrut-o Dumnezeu să danseze sau Billie Joe Armstrong. Încerc să mă pierd în cântec, dar am ceva în mine care nu vrea să-i dea bătaie. Cred că Iubita-de-şapte-Minute mi-a blocat pedala de acceleraţie.

— Care-i treaba? răcnesc.

Şi se uită la mine de parcă a şi uitat că exist. Asta înseamnă că a uitat şi să se păzească de mine, aşa că am un moment în care-i citesc propoziţiile în ochi. *Nu put s-o fac. E prea al naibii de greu.*

Schimb întrebarea.

— Care-i problema? zic.

Şi, iac-aşa, propoziţiile i se ascund după un paravan. Dar sunt curios. Da, al naibii de curios.

— Nu-i nicio problemă, la dracu’, zice. Şi mi se pare că timpul nostru a expirat.

— Nu-ţi mai trebuie maşină? întreb.

Nu-i dincolo de demnitatea mea să mă folosesc de mijlocul de transport ca să mai capăt un pic de timp cu fata asta complicată.

— Căcat!

Cântecul s-a terminat, toată lumea s-a pornit pe urale. Abia dacă o aud cum strigă:

— Aşteaptă aici.

Dev şi cu Vânătorul îşi fac plecăciunea de parcă ar fi deja îmbrăţişaţi în pat, cu Dev încovoiat peste spinarea Vânătorului, înclinându-se la unison. Cât timp îşi foloseşte tipul de la *Eşti Randy?* mâinile ca să aplaude, Norah îşi lasă o palmă pe umărul lui Caroline şi se apleacă să-i ţipe în ureche. Urmează un fel concurs de tras funia, dar fără funie, măsurat în centimetri de opinteli încoace şi-ncolo. Nu aud nimic, până ce Caroline răcneşte:

— Nu-s muci!

Ceea ce înseamnă că, evident, este, fiindcă altfel cine pe lumea asta ar folosi o expresie aşa de distrusă? Tipul de la *Eşti Randy?* începe să se prindă şi încearcă să ţină

situaţia sub control apucând-o bine. Însă instinctul îl trădează, fiindcă mâinile îi alunecă undeva pe lângă sânii ei, care nu-s tocmai terenul potrivit pentru a-şi ţine prada lângă el. În confruntarea asta, smucelile lui Norah sunt mai iscusite decât labele lui păroase, iar Caroline, curând, se împleticeşte în direcţia mea.

Până să mă prind care-i situaţia, Caroline se lasă peste mine şi o prind. Apoi dă să se încovoaie de şale şi-s sigur că o să verse pe mine, dar se ridică, mă priveşte şi zice:

— Ai nişte încălţăminte foarte naşpa.

Norah e acum lângă mine:

— Să mergem.

Şi-o lasă pe Caroline aşa, s-o car eu, în vreme ce strigă către lume: „Dă-te-n pula mea la o parte” şi desparte cu faţa schimonosită marea de trupuri din faţă. Inima mea înţelege direcţia în care mergem, fiindcă începe să bată de parcă ar avea un mesaj al naibii de important de transmis şi, până să mă dezmeticesc eu suficient cât să-mi pot folosi ochii, cineva s-a pus în cale, şi acel cineva e fata care a luat cheia inimii mele şi-a înghiţit-o zâmbind.

— Îmi trebuie maşina ta, zice.

De parcă am uitat cum se zice la „Ce?”, rămân aşa, blocat şi mă uit la Tris, care *vorbeşte cu mine,* şi traduc asta, cumva, prin *îmi mai dă o şansă.*

— Trebuie să ajung undeva, continuă ea. Promit că ţi-o aduc înapoi.

Mă caut de chei în buzunar. Îmi zic: *merg cu tine.* Mă gândesc la discuţii în maşină şi la dedicaţii muzicale făcute în cap. La faţa ei luminată în habitaclu – de la cadranele de bord, de la becul din tavan. Îmi amintesc aşa de bine.

Căcat, atunci o iubeam. Şi apoi, imaginea de atunci se tulbură, se transformă în *acum. De ce nu?* gândesc. *Încă suntem aceiaşi oameni,* îmi zic. Iar o voce care nu-i vocea mea interioară spune:

— Mă tem că maşina-i deja plină. Nu-i loc pentru tine, *Tris.* Scuze.

Fata asta, Norah, arborează un surâs larg acum,

numai dulceaţă şi lumină.

— Poftim? face Tris.

— A, iartă-mă. N-am zis clar, să mai încerc o dată. CARĂ-TE!

— Căratu-i meseria *ta,* am impresia, Norah. Aşa că ce-ar fi s-o iei pe beţivanca asta la spinare şi să căutaţi nişte fani Weezer mişto, să-i cereţi de bărbaţi? Cu Nick vorbeam, nu cu tine.

Şi-mi zic: *Se luptă pentru mine. Tris se luptă pentru mine.*

Dar, nu ştiu de ce, Norah e cea care mă cuprinde cu braţul şi-şi bagă mâna cealaltă în buzunarul meu de la spate.

Sunt pe cale s-o dau de pe mine, dar apoi Tris spune:

— Haide, Nick, că noi am întârziat foarte tare şi ne trebuie maşina. Îţi plătesc pentru benzină.

Şi-mi dau seama, pe loc, că nu-s o parte din „noi”. M-a alungat, în pula mea, din grupul ei de „noi”.

— Mă duc să dau de Randy, decide Caroline.

— Pe dracu’, nu te duci nicăieri, zice Norah luându-şi braţul de pe umărul meu şi apucând-o pe Caroline de cot. Chestie care ne face să arătăm aiurea, braţ la braţ ca într-un fel de *ne ducem să-l vedem pe Vrăjitor,* cu Tris blocându-ne calea ca o Zână Rea a Trecutului.

Ar putea să mă capete înapoi superuşor, ce naiba! Dar în loc de asta pufneşte şi zice:

— N-ai decât să ţi-l iei. Eu nu voiam decât maşina.

Şi, acestea fiind zise, Tris mă părăseşte pentru totdeauna. De fiecare dată când o s-o văd, de acum şi până o să mor, o să mă părăsească pentru totdeauna. Iarăşi şi iarăşi, şi iarăşi.

Norah îşi scoate mâna din buzunarul meu şi-o ţine dreaptă pe Caroline cu tot corpul. E rândul meu să le călăuzesc acum, şi abia dacă pot. Nu că aş fi beat, drogat sau prăjit la creieri. Sunt doar înfrânt. Şi asta-mi afectează toate simţurile.

Doar un singur acord de speranţă în toată cacofonia asta, adică fata după care mă ţin. Ştiu că i-aş putea zice să

ia un taxi – mi se cam pare că şi-ar permite fără probleme – dar îmi place ideea că o să plec cu ea şi o să stau cu ea. Îşi ia rămas-bun de la proprietarul clubului până ieşim pe uşă şi nimerim în stradă. Trotuarul e plin de fumători care vorbesc sau pozează cu ţigările. De obicei, dacă aş ieşi cu două tipe bune, aş căpăta şi nişte priviri admirative. Dar poate de la tensiunea evidentă dintre Norah şi Caroline, sau poate fiindcă or crede toţi că-s gay, în fine, nu mă aleg cu mai multe felicitări decât primeşte un taximetrist când acceptă cursa.

Ştiu că ar trebui să mă ofer s-o ajut pe Norah s-o împingă în faţă pe Caroline, dar adevărul e că nu mă simt tocmai în stare să car pe nimeni de unul singur. Străzile sunt pustii. Eu sunt pustiu. Sau nu. Sunt plin de durere. Viaţa mea e pustie.

Bâjbâi după chei. Tris n-o să mă aştepte în maşină. Tris n-o să mă mai aştepte niciodată.

Nu trebuia să vin aici. Nu trebuia să vin în niciun loc în care să mă găsească.

Am ajuns la maşină.

— Ce rahat de rablă mai e şi asta? întreabă Norah.

Ridic din umeri şi zic:

— E o Yugo.

4. Norah

Deci la asta mi s-a redus viaţa plină de promisiuni. Prinţesa evreică din Englewood Cliffs, şefa de promoţie care a *ales* nenorocitul de liceu catolic de fete numai ca să-şi însoţească cea mai bună prietenă pe parcursul experienţei, care a *ales* să refuze Brown, fata ale cărei posibilităţi, acum că e pe cale să fie asmuţită asupra lumii, ar trebui să fie infinite, stă, în toiul unei nopţi de aprilie, pe bancheta unui Yugo care miroase ca uleiul de paciuli pentru aromoterapie al lui Tris. Poate că doar vehiculul nu vrea să pornească, dar e de parcă toată viaţa mea nu vrea să pornească. Da, Yugo asta cu cadrul de metal ieşind de sub materialul sfâşiat al banchetei, care mă zgârie pe coapsă, relicva asta din Războiul Rece care nu vrea să

răspundă când învârte Nick cheia, e ca un rahat de metaforă pentru viaţa mea prăpădită: BLOCAJ.

Nick o fi el un zeu al basului, dar e şi un zeu al parcatului, fiindcă a găsit un loc chiar în faţa clubului, situaţie care are drept consecinţă nefericită faptul că urechile mele blocate beneficiază de ceea ce cântă trupa dinăuntru, şi ăştia-s al naibii de buni, şi de ce-am ieşit eu din viaţa mea şi din clubul ăsta numai ca s-o salvez, iarăşi, pe Caroline? Tot Vânătorul e pe scenă, dar aud că şi tipul ăla, Dev, cântă, cu un soi de armonie oribil-extraordinară, împreună cu Vânătorul, pe un alt cover după Green Day, de data asta *Time of Your Life.* Corul Vânătorilor a accelerat tempoul acestui cântec clasic de radio FM (cât de punk poţi să mai fi dincolo de producerea unei melodii numai bune de ambient sonor pentru lift? – binecuvântat fii, Billie Joe!) şi, mă jur, se aude şi-un DJ care mixează pe piesă o bucată din vaietul ăla dubios al lui Michael Jackson, cu *Billie Jean is not my lover, the kid is not my son.* Cum e posibil aşa ceva nu ştiu, nici de ce sună aşa de-al naibii de bine; dacă maşina nu porneşte într-o secundă, m-am cărat de-aici, nu contează cât de tentată aş fi să mai încerc încă vreo şapte minute să fiu iubita lui Nick după ce-o ducem pe Caroline la mine acasă.

— Ai auzit? îl întreb pe Nick.

— Ce? A pornit motorul?

Fraier amărât! E băiat bun, se pricepe la bâţâit din cap pe muzică, s-a arătat iscusit la manevratul lui Caroline, zeiţa beată, făcând-o să se întindă pe bancheta din spate a prăpăditului de Yugo şi convingând-o că ideea a fost, de fapt, a ei. Să nu uităm şi partea cu pupatul de nota zece. Merită mai mult decât o Tris – şi un Yugo.

Îi zic:

— Nu, mă. Ascultă, auzi bubuiala aia ritmică din club? Se cheamă bătut la tobă, e gen, bază ritmică pentru sunet încă din culturile primitive.

Bat darabana pe torpedoul maşinii. Compartimentul se deschide de la bătutul meu. O poză Polaroid cu Tris e lipită cu scotch înăuntru. O smulg de-acolo. Ce mama

dracului! Caroline nu-i paranoică – Tris *chiar* i-a şterpelit tricoul alb, decupat, cu autograful lui Flea în zona sânului stâng. Arunc pe geam poza şi mă întorc cu faţa spre el.

— Jaful tău de trupă are nevoie de toboşar. Te-am văzut cum te bâţâiai mai devreme, la coverul Vânătorului de la *Chump,* ştiu că simţi ritmul mai mult decât se observă din ce faci, aşa de meseriaş totuşi, la bas. Gândeşte-te. Ce-ar fi fost *Chump* fără Tres Cool? Fă rost de toboşar pentru trupă, moşule. Pe bune.

Caroline încă n-a adoptat poziţia ei ghemuită şi confortabilă de beţie, dintre vomă şi somn profund, asta înseamnă că-i în faza în care o apucă întrebatul, şi, la fix, de pe bancheta din spate, o aud zicând „e bune”, deoarece Caroline îmi continuă mereu propoziţiile de unde le-am lăsat.

— Domnu’ şofer, hei! zice şi-l bate pe Nick pe umăr, din spate.

Nick îi aruncă o privire, dar se întoarce rapid spre mine. O fată aşa de drăguţă şi-un damf aşa de greţos de tequila. Caroline vrea să ştie:

— De ce porţi pantofi atât de urâţi? Răspunde, domnu’ şofer. Te rog!

— Pantofii au de-a face cu maşina, Caroline, îi zic. Şoferii de Yugo sunt obligaţi să poarte bascheţi rupţi şi mâzgăliţi, de tot căcatul. E o regulă, gen. Apare în manual.

Scot manualul de utilizare al maşinii Yugo din torpedou. O bucată lungă de gumă mestecată se întinde de la manual până la torpedou. Iau şerveţelul McDonalds vârât în compartiment şi îndepărtez guma de pe manual. A naibii Tris şi pasiunea ei pentru baloane. Arunc pe bancheta din spate manualul, spre informarea lui Caroline.

Dar ignoră Cartea Sfântă.

— Sunteţi iugoslav, domnu’ şofer? îl întreabă Caroline pe Nick. Norah, de asta ne duce acasă? E şoferul de taxi, aşa-i?

— Sigur, o liniştesc.

O să fie şoferul, de îndată ce o să pornească odată Yugo-taxiul ăsta nenorocit. Acţionăm într-o fereastră

temporală limitată. A durat doar zece minute s-o vârâm pe Caroline în spate. Şi-l văd pe Randy acum, hălăduind prin club, fumând o ţigară, vorbind cu Lou Nebunul, dar aruncând priviri piezişe spre Yugo, gata să se dea iarăşi la Caroline, sunt sigură, dacă maşina asta n-o ia rapid din loc.

— Dar mai există naţionalitatea iugoslavă? întreabă Nick. Acum că ţara a fost făcută bucăţi? A fost naşpa rău ce s-a întâmplat în Serbia şi Croaţia, corect? Tare aiurea.

Clatină din cap, iar mâna îi zăboveşte pe cheia de contact de parcă s-ar fi dat bătut. Dă cu capul de volan, apoi izbeşte cu pumnul în schimbătorul de viteze. E terminat. Nu mai suport. Maşina asta n-o să se ducă niciunde. Arată aşa de deprimat, de înfrânt, că n-am inimă să mă iau de el fiindcă se preface că jeleşte Iugoslavia, când e aşa de clar că o jeleşte pe Tris.

— Am şi eu sânge iugoslav, să ştiţi, ne informează Caroline. Dinspre străbunicul.

— Ai şi sânge transilvănean, fufo, îi zic. Taci din gură! Trebuie să mă gândesc.

Cum naiba o să mai ajungem acasă acum? Şi, până la urmă, de ce trebuie s-o duc acasă pe Caroline? Am un tip alături care, chiar dacă-i rebutat de Tris, are ceva potenţial. Uite-mă colea, în Manhattan, ca-n cântecul preferat al tatii de la Stevie Wonder: *New York, cum mi l-am imaginat – cu zgârie-nori şi de toate*[2]*.* Ar trebui să se *întâmple* chestii, nu să zac blocată într-un Yugo. Văd, prin parbriz, Empire State Building, luminată de Paşte în roz şi verde. Îmi amintesc că Iisus a murit pentru păcatele lui *Caroline,* nu pentru ale mele – eu sunt din alt trib – aşa că de ce-i salvez iarăşi curul când aş putea să fiu afară din Yugo-ul ăsta şi să-mi trăiesc viaţa un pic? Nici n-am apucat să folosesc ca lumea cele două minute de completare la perioada de „relaţie” cu Nick.

Caroline zice:

— Nu mă comanzi tu, Sloi-de-Gheaţă.

E un instinct primar, nu mă pot abţine. Mă întorc

---

2 Referire la melodia *New York — just like I pictured it,* de pe albumul Livlng for the City (1973). (N. red*.)*

spre Răsuflare-de-Putoare şi mă răţoiesc:

— Nu-mi mai zice aşa!

Chicoteşte, mulţumită că m-a scos din pepeni.

Chicoteala lui Caroline, ce noroc, se transformă în picoteală. Văd, în oglinda retrovizoare, că pare să fi adormit, cu obrazul lipit de geamul din spate. Încă n-am văzut-o să cadă lată fără să-şi verse mai întâi maţele. Poate că, până la urmă, Nick şi maşina lui Yugo au puteri magice. A, ce fain ar fi să dureze până ce ne întoarcem în Jersey.

Un sforăit-gâlgâit din spate anunţă că, într-adevăr, Caroline a picat lată. DA! Iubite Iisuse, îţi mulţumesc – pentru liniştea asta temporară şi, hei, mă bag şi la nişte mulţumiri c-ai murit pentru păcatele mele. Eşti cel mai TARE, I.C! Nici măcar n-o să aduc vorba de faptul că, odată ajunsă acasă, o să trebuiască să dorm alături de Răsuflare-de-Putoare, ca să mă asigur că nu se îneacă cu propria-i vomă în somn. Iarăşi.

— Am rezolvat o problemă, îi spun lui Nick şi-mi aşez palma stângă pe palma lui dreaptă, care e încleştată pe schimbătorul de viteze. Acum ce-o să facem cu cealaltă?

Tresare un pic la atingerea mea şi-şi retrage mâna. Da, să trăiţi, Sloi-de-Gheaţă a lovit iarăşi. Oricum, nici nu ştiu de ce mi-am lăsat palma peste a lui.

Vrea să ştie:

— De ce i-ai distrus păpuşile Barbie lui Tris?

Şi eu, în capul meu, îmi spun căcat, oare ăsta să fie preţul de plătit pentru că a dat Caroline în primire neaşteptat de rapid – ca Nick să preia melancolia care urmează, de obicei, fazei de întrebări a lui Caroline?

— Am trei surori, zice, şi ştiu că-i groasă treaba dacă te iei de păpuşile Barbie ale altei fete.

Ok, poate nu-i melancolie, fiindcă zâmbetul lui sarcastic îmi transmite că s-a resetat, că-i iarăşi creatura standard, ironică, parte dintr-o trupă de băieţi. Naiba să-l ia, chestia mă face să vreau, într-un fel, să dau năvală peste el.

Dar îmi dau totuşi seama că aşteaptă informaţia, numai că n-o să intru, cu el, în chestia asta cu Tris. Nu pot

şi pace. Sloi-de-Gheaţă are şi ea o limită la demolat psihicul masculin.

Pe de altă parte aş putea, cine ştie, să fac din Nick un proiect, să-l detoxifiez de Tris, să-l reabilitez, să-l trec printr-un program intensiv de prietenă ca lumea. Îmi place cifra şapte – am putea să ne combinăm, frumuşel, şapte zile în loc de şapte minute. După aia l-aş lăsa liber, dar fără balastul Tris, şlefuit şi transformat în tipul superb care ştiu că se ascunde sub privirile alea grele de Tris. Ar fi darul meu făcut omenirii, un specimen masculin ideal pentru muzică şi pupăceală. L-aş trimite înapoi în lume curăţat cu totul de ironie, eliberat de povara de a dispreţui toate tipele de pe mapamond, suspecte că ar putea fi ca Tris. Acuma cine-i cel mai tare, J.C?

O dubă albă se strecoară pe strada cu sens unic, în direcţie greşită, apoi se opreşte în faţa unui hidrant, exact înaintea maşinii Yugo.

— O, mulţumescu-ţi, Doamne, zice Nick. Interesant. Suntem conectaţi la intervenţia divină. Soarta?

Un tip iese din maşină, şi-l recunosc: e ăla care se mozolea cu membrul neglăsuitor al trupei lui Nick, după concertul lor. Doar un minut am prins din pupatul ăla, fiindcă a trebuit să mă uit în altă parte. Sloi-de-Gheaţă excitată de doi băieţi care se pupă. Nu ştiu de ce holbatul la doi indivizi de acelaşi sex care se pupă ar trebui să fie apanajul exclusiv al studenţilor din frăţii care cască gura la lesbiene, asta e foarte sexist. Feminismul ar trebui să vină cu pachet complet – ar trebui să aibă de-a face cu eliberarea sexuală, cu plata egală pentru muncă egală şi cu dreptul fundamental al fetelor de a aprecia băieţii care se mozolesc între ei.

Dacă nu era pupatul belea cu ăştia doi, poate că n-aş fi răspuns solicitării lui Nick de a fi cinci minute prietena lui, trăgându-l cu gura spre a mea. Mi se pare că au trecut ani de-atunci, nu minute, toată povestea cu Răsuflare-de-Putoare şi Yugo-ul blocat, şi, oricum, DE CE îmi bat capul atâta că-s suspendată în timp şi în Yugo cu tipul ăsta, Nick? Că doar e fixat pe TRIS!

Iubitul tipului din trupă – e-aşa de *emo* că doare – se apleacă la geamul deschis al lui Nick. Îi zice:

— Deschide capota şi-o să încercăm să-i dăm frumuseţii ăsteia un impuls.

— Mda, zice Nick de parcă ar face zilnic asta. Mersi, Scot.

Scot se uită la mine şi zice:

— Thom ar avea nevoie de-un pic de ajutor în dubă, dacă nu te deranjează.

Ce pizda mă-sii? în fine.

Ridic din umeri şi ies din Yugo, în vreme ce Scot deschide capota ca să prindă cablurile de curent. Trec de Randy, care stă sprijinit de peretele clubului, şi-i dau un brânci, aşa de-a naibii. Apoi bag capul în dubă şi văd, în spate, sculele trupei. *Ştiam eu* că trupa lui Nick are o dubă. De ce oare n-am spus clar – *duba,* nu Yugo, până-n Jersey?

Tipul care stă pe locul şoferului zice:

— Bună. Sunt Thom. Cu „h”.

Îi zic:

— Mă cheamă Gnorah. Cu „G” mut, aşa cum pronunţi „Nora”.

— Pe bune? face Thom.

— Nu, de fapt nu. Am şi eu un „h”, la final. Era N-O-RA, dar mi-am adăugat legal un H după ce tata n-a reuşit să încheie un contract cu Norah Jones când a avut ocazia. Nu-mi place să uite uşor chestiile astea.

— Pe bune? zice iarăşi Thom.

Ei, pe naiba.

— Pe bune, zic, dar nu-mi dau seama ce caut în duba asta vorbind despre H-uri. Care-i treaba?

Thom îmi înmânează o bancnotă boţită de 50 de dolari şi-mi spune:

— Am pus mână de la mână cu Scot. Am văzut cum te-ai sărutat cu Nick.

Thom n-o fi el solistul trupei, dar îţi aduce aminte de versiunea piesei cântată de Aretha, nu a ălora de la En Vogue, când se apucă să fredoneze *Dă-i ceva ce poate*

simţi[3].

— Nu m-am prins, zic.

Duba ne împiedică să vedem, dar auzim huruitul motorului maşinii Yugo, ameninţând să revină la viaţă.

— N-am timp să-ţi explic pe îndelete, zice Thom. Hai să zicem că Scot şi cu mine n-o suportăm deloc pe fosta prietenă a lui Nick şi am vrea să-l ajutăm un pic să-şi vadă mai departe de viaţă. Aşa că, te rog, scoate-l pe băiatul ăsta în oraş, plimbaţi-vă sau rămâneţi pe bancheta din spate a maşinii, nu-mi pasă, numai te rog, scoate-l pe prietenul nostru în oraş în seara asta. Am decis deja că ne place de tine şi că o să fii salvarea lui Nick. Fără vreo obligaţie sau ceva.

Linguşirile l-ar putea duce oriunde, iar eu am numai gânduri de salvare în cap, dar îi zic „nu pot", cu toate că mă tentează. Mă tentează pe bune.

— Nick o să ne ducă, pe mine şi pe prietena mea care s-a îmbătat, înapoi în Jersey. Doarme pe bancheta din spate.

Thom zice:

— Avem o saltea în dubă. Facem schimb. O ducem noi acasă dacă îl scoţi pe Nick în oraş.

Decid că merit să trăiesc şi eu un pic.

— S-a făcut, zic.

Bag bancnota în buzunarul cămăşii, apoi mâzgălesc adresa de-acasă pe mâna lui Thom. Îi zic unde găseşte cheia, sub ghiveci, şi-i zic să nu-şi facă griji în privinţa alor mei – probabil că o să-i dea şi-un bacşiş că a adus-o pe Caroline şi că m-a convins să ies la o întâlnire cu un băiat real. Şi, în ce-l priveşte pe Nick, nu mă simt frigidă deloc. Nu mai ţin minte când am fost ultima oară în starea asta de entuziasm şi aşteptare – nu de aşteptare a sexului (neapărat), ci fiindcă o să cunosc o persoană nouă şi delicioasă, chiar dacă-i un fraier amărât.

Am aranjat deci treaba, ies din dubă cu Thom, care-l cooptează pe Scot ca să-l ajute s-o cărăbănească pe Caroline din Yugo. Însă nu apuc să-i explic lui Nick

3 În original, Giving something he can feel. (*N. red.)*

planurile cele noi pentru miezul ăsta de noapte.

Fiindcă Randy, sprijinit de zid, strânge frăţeşte mâna unui nou-sosit, care se-ntâmplă să fie nenorocitul care m-a transformat anul trecut în Sloi-de-Gheaţă. Se pare că nepotul adevărat al unchiului Lou n-a supravieţuit un an în *kibuţ,* în Africa de Sud. Chemarea adevăratei sălbăticii – Manhattanul – trebuie c-a fost prea puternică pentru el. Şi, în mă-sa, Maleficul Fost m-a ochit şi-acuma s-a şi înfiinţat la uşa Yugo-ului şi zice:

— Hei, puişor, eşti gata să reluăm de unde-am rămas?

5. Nick

Nu m-am gândit vreodată că Jessie o să mă trădeze în halul ăsta. N-am făcut decât s-o iubesc şi să mă port frumos cu ea. I-am fost alături şi-am apărat-o când toată lumea zicea că-i un gunoi, când ziceau că nu pricep de ce o ţin încă. Şi-am crezut că asta înseamnă ceva. Dar nu. Acuma, când am mai multă nevoie de ea, s-a găsit să moară. Întorc cheia, întorc şi iarăşi întorc cheia în contact, şi nu face nimic, a dracului. Nu-i aşa că-s singur cuc? Până şi ticăloasa de maşină a decis să mă lase baltă.

Aş putea să mă-nfurii de-a binelea. Dar mai degrabă mă tem. Că asta-i chestia – finiş. Putem să-i băgăm curent la baterie până se sting luminile în Manhattan, şi tot aici o să zacă. Fără să clipească. Nu-mi permit s-o duc iar la reparat. Dacă aşa stau lucrurile, atunci e gata, *pe bune.*

Nu prea sunt atent cât timp o scot pe Caroline, din spate, Scot şi cu Thom. După cât ne-am chinuit s-o băgăm înăuntru. Dar înţeleg impulsul de a abandona corabia.

Sunt pe cale să-l ajut pe Scot să prindă cablurile, când unul, un gagiu pe care nu l-am mai văzut, se apleacă la geamul lui Norah şi zice:

— Hei, puişor, eşti gata să reluăm de unde-am rămas?

Ce. Pula. Mea?

Bun, poate c-o ard cu trupe gay şi alea-alea, dar totuşi – niciodată, în veci, într-un infinit de catralioane de

ani nu mi-aş fi imaginat că un tip poate zice „hei, puişor” pe bune. O zice de parcă ar fluiera holbându-se la ţâţele unei fete, în timp ce merge pe stradă. Cine face aşa ceva?

Mă aştept ca Norah să-l pună imediat la locul lui. Numai că ea încremeneşte. *Îşi fereşte privirea,* ca şi cum ar putea să-l dea deoparte prin ignorare. Logic, asta ar însemna că acuma se uită la mine, care-s poziţionat la 180 de grade de musafirul neinvitat. Numai că ea – şi pironeşte privirea pe bordul maşinii, pe unde ar trebui să fie bricheta. Şi cred că-s un pic uimit, fiindcă părea să arate ca şi cum urma să ne ducem undeva împreună. Că nu urma să fie doar un drum spre casă. Acuma devine un drum spre niciunde şi mă întristează că n-am pic de control.

— Puişor, m-am întors, o ţine lângă tipul. Ce-ar fi să te dai jos din rabla asta şi să zici salut?

Acum, una e să tragi de Norah, să se dea jos. Dar s-o bagi pe Jessie în toată chestia e prea de tot.

— Pot să te-ajut cu ceva? întreb.

El continuă să se uite la Norah cât îmi răspunde.

— Da, amice. Tocmai am revenit în State şi-am tot căutat-o pe domniţa aici de faţă. Poţi să te lipseşti un moment de ea?

Întinde mâna spre geam, descuie portiera şi o deschide.

— Imediat ne-ntoarcem, zice mai departe.

Iar eu sunt cât pe ce să-i spun lui Norah că nu trebuie să facă nimic. Dar chiar în clipa aia, pune mâna şi-şi desface centura de siguranţă. Presupun că aşa a decis…

Asta până ce nu mai face nicio mişcare. Rămâne aşa, în maşină.

— Puişor… toarce individul şi dă să pună mâna pe ea, s-o tragă din maşină, de parcă ar fi copil. Mi-a fost tare dor de tine.

Întorc cheia în contact. Tot nu porneşte. Scot vine la geamul din partea mea, se uită în maşină şi zice:

— E vreo problemă?

Şi-acuma Norah se uită la *Scot.* Şi, din vreun motiv oarecare, se dezmorţeşte brusc.

— Tal, zice cu un tăiş în glas care-i de obicei rezervat pentru cuţite, nu ţi-a fost dor de mine nicio secundă. Nicio secundă măcar, în toată viaţa ta jalnică, nu ţi-a fost dor. Poate că ţi-a fost dor să-mi distrugi creierii, poate că ţi-a lipsit satisfacţia pe care o aveai când mă demolai, asta clar, dar de emoţiile alea ţi-e dor, nu de mine. Mă tem că n-am cum să te ajut.

— Haide, puişor, zice Tal şi se apleacă peste ea.

Norah se trage mai încolo. Îmi dau seama că Scot e pe punctul să zică ceva, dar i-o iau înainte.

— Frăţică, ia n-o mai înghesui tu pe *puişor,* zic. Şi ieşi în pana mea din maşină.

Tal ridică mâinile, se dă din uşă.

— Îi ofeream domniţei o opţiune, atâta tot, zice. Nu mi-am dat seama că deja e pe cale să-i distrugă viaţa altuia. Sper să ai mai mult noroc decât mine.

— Nemernicule, murmură Norah.

Tal râde.

— Maşină de căcat: cinci dolari. Opinia lui Norah: trei cenţi. Ironia că mă face nemernic: *nepreţuită.*

— Pleacă odată, zice Norah.

— Ce? Te temi c-o să spun adevărul? zice Tal şi se uită acum la mine. Nu sta de fraier, camarade. De vorbit o duce gura, dar când e s-o cunoşti mai bine, îţi dai seama, în pula mea, că-i *golită* pe dinăuntru.

De undeva, de după capotă, Thom ţipă:

— Domnul meu, porneşte motorul!

Nu-mi vine nicio rugăciune adresată lui Dumnezeu sau vreunei fiinţe supreme. Dar mă simt al naibii de bine să mă rog de Jessie, şi chiar în clipa asta mă apucă credinţa.

Te rog să porneşti. Îţi cumpăr benzină Premium toată luna viitoare, dacă porneşti, te rog, te rog frumos.

Întorc cheia. Se aude un clicăit slab. Şi după aia…

Jessie vorbeşte iarăşi cu mine. Şi-mi zice *Hai să ne cărăm naibii de-aici.*

— Mi-ar plăcea să mai stăm la discuţii, îi zic lui Tal, dar avem de ajuns undeva.

— Bine, zice Tal şi închide portiera cu mai multă blândeţe decât m-aş fi aşteptat. Numai să nu spui că nu te-am avertizat. Te-ntâlneşti cu Femeia de Tinichea. Cauţi inima şi nu dai decât de aer stătut.

— Mersi de pont! îi zic vesel, la bască.

Întinde mâna prin geam şi-o atinge pe obraz pe Norah, preţ de o clipă.

— Puişor, chiar tu eşti! face, apoi se întoarce cu spatele, o ia pe alee şi intră în club.

— Pare un tip de treabă, zic, dar Norah nu răspunde.

Acum se apleacă Scot la geamul meu.

— Să n-ai grijă de prietena ei, zice. O ducem noi acasă. Iar voi, copilaşi, să vă distraţi, da?

— Cum să nu, îi zic, deşi Norah pare, acum, că habar n-are ce-ar putea să însemne cuvântul *distracţie.*

Thom închide capota şi-mi arată policarul ridicat: bagă mare. Apoi el şi cu Scot, de mână, se întorc la dubă, cu cablurile bălăngănindu-se pe umerii lor ca un şarpe boa.

Norah n-a schiţat gestul de a-şi lega iarăşi centura. Nu ştiu ce vrea să zică asta. Întoarce capul spre uşa clubului.

— Eşti în regulă? întreb.

— Sincer, habar nu am, zice.

O bag pe Jessie în marşarier şi cedez spaţiul de parcare următorului client, cine-o fi şi ăla. Simt o anume mulţumire să ştiu că plecarea mea o să se transforme în norocul altcuiva.

Doar după ce ajungem pe stradă îmi dau seama că habar nu am încotro mergem.

— Vrei să te duc acasă? întreb.

Iau tăcerea ei drept un nu. Fiindcă, dacă vrei acasă, deschizi gura să vorbeşti.

— Ce vrei să faci? întreb mai departe.

Mi se pare o întrebare destul de directă. Dar mă priveşte cu nedumerire totală, ca şi cum s-ar uita la imagini cu lumea care explodează în flăcări şi eu aş fi o casetă mică din colţul ecranului pe care scrie cum e

vremea afară.

Mai încerc.

— Ţi-e foame?

Nu face decât să-şi ducă mâinile la gură şi să se uite prin parbriz.

— Ţi-e sete?

Din câte văd, pare să numere stâlpii de iluminat.

— Ştii vreun loc unde mai cântă trupe?

Iarba creşte de-o şchioapă între noi.

— Vrei să te uiţi la nişte călugăriţe care-şi fac de cap?

Oare zic toate astea cu voce tare?

— Poate să vedem dacă *E.T.* E disponibil?

De data asta se uită la mine. Şi, chiar dacă nu zâmbeşte propriu-zis, mi se pare că arată, cel puţin, un potenţial pentru zâmbet.

— Nu, zice. Mi-ar plăcea mai mult să mă uit la nişte călugăriţe care-şi fac de cap.

— Bine atunci, zic şi întorc maşina înapoi spre Lower East Side. E timpul pentru un pic de teatru burlesc.

Zic asta cu ceva ifos, cu toate că am doar o idee dintre cele mai vagi în privinţa locului spre care mă-ndrept. Mi-a povestit Dev odată despre locul ăsta, unde dansează striperiţe îmbrăcate în maici, pe melodia *Climb Ev'ry Mountain.* Şi ăsta, cică, n-ar fi decât unul din numere. M-am gândit că-i prea chicios ca să fie pervers – şi cam în apele astea se scaldă Norah acum. Din câte-mi dau seama.

Cât trecem peste Houston, Norah întinde mâna şi dă drumul la radio. O vechitură de piesă cu ruj negru pe buze: *The Cure, Pictures of You,* piesa numărul patru din lista mea cu Piese de Supărare la Despărţire.

Piesa asta, ca şi toate celelalte de pe disc, i-e dedicată lui Tris…

Şi, dacă asta-i coloana sonoră, mintea şi inima mea frântă s-au înhămat la muncă împreună şi-mi oferă filmul – noaptea aia când era aşa de obosită şi a zis că vrea să se întindă, aşa că a sărit peste banchetă şi s-a lungit în spate.

Şi cum am crezut că până acolo mi-a fost, dar după cinci minute mi-a sunat mobilul şi ea era, mă suna de pe propria bancheta din spate. Cu voce somnoroasă, mi-a zis cât de bine şi confortabil se simţea, cum îi amintea de condusul noaptea târziu la întoarcerea din vacanţe, şi cum se întinsese acolo şi se simţea ca şi cum părinţii ei ar fi condus un pat, nimic în neregulă cu mişcarea şoselei sub roţi şi ramurile copacilor legănându-se peste parbriz. A zis că momentele alea o făceau să simtă că maşina e casă, şi că, poate, aşa o făceam şi eu să se simtă. Până la urmă a adormit, dar eu am rămas cu telefonul lipit de ureche, simţind că respiraţia ei, pe fundal, mă liniştea. Şi, da, lăsa impresia de acasă. Ca şi cum totul era exact cum trebuia să fie.

— Aşa n-am niciun chef de asta acuma, zice Norah, dar nu schimbă piesa.

— Te-ai gândit vreodată la numele lor? o întreb aşa, de dragul conversaţiei. Pentru ce, adică?

— Ce zici acolo?

— *The Cure*, Tratamentul. Oare pentru ce naiba cred ei că-s tratament? Pentru fericire?

— Zise basistul de la *Lepădăturile.*

Şi nu mă pot abţine. Îmi zic *uau, ştie cum ne zice.*

— Dev se gândeşte s-o schimbe în *Lepre Lepădate,* îi zic.

— N-ar merge *Lepădaţi în Larg*?

— Sau, simplu, *Lepădaţi?*

— Sau *Amicii Leproşi?*

— Ori *LeProştii?*

— De ce-i aşa o *Lepră?*

Mă uit la ea.

— Ăsta ar fi nume de trupă sau o întrebare de-a ta?

— N-avea niciun drept să facă asta. Niciun drept.

Ne afundăm iarăşi în tăcere. Lansez o întrebare.

— Cine-i, deci? întreb.

— Un fost prieten, zice şi se lasă un pic pe banchetă. *Fostul,* adică.

— Ca Tris, zic plin de empatie.

Se îndreaptă de spate şi-mi aruncă o privire de-o răutate pură.

— Nu. Nu-i deloc ca Tris, ce dracu'. La mine a fost ceva real.

Mă poticnesc o secundă, ascult piesa noastră de despărţire.

— Ai fost răutăcioasă, zic. Habar nu ai.

— Nici tu. Aşa că hai s-o lăsăm baltă. Ar trebui să te fac să te simţi bine.

Iau propoziţia asta ca pe un soi de scuze. În mare parte fiindcă asta vreau eu să fie.

Am ajuns pe Lower East Side acum, pe străzi care au nume, nu doar numere. Noaptea-i încă tânără pe-aici, cu grupuleţe de hipsteri care-şi pufăie ţigările pe trotuare. Găsesc un loc de parcare într-o parte mai întunecată de Ludlow, apoi o conving pe Norah s-o luăm înapoi un pic, până ce ajungem înaintea unei uşi roz.

— Camera Obscură? întreabă Norah.

Dau din cap că da.

— Să vină măicuţele, zice.

Nu ştiu dacă-i cazul să bat sau să deschid pur şi simplu uşa. Răspunsul îmi este oferit de un tip mătăhălos de la intrare, îmbrăcat în uniformă de iepuraş Playboy.

— Actele?

Caut permisul de Illinois al lui văru-meu, câştigat la o competiţie de Xbox deosebit de crâncenă.

Norah se bate peste buzunare, cu mutră absentă.

Şi, chiar când îmi zic *ce rahat,* rosteşte şi ea exact cuvintele astea.

6. Norah

Ce rahat! RAHAT RAHAT RAHAT RAHAAAT!!!

Am trimis scrisoarea în care renunţ la locul de la Brown chiar în dimineaţa asta. Şi abia acum, în toiul nopţii, sau e deja dimineaţă, şi care de ce se opreşte timpul când îl văd pe Tal, abia acum mă prind. *Kibuţ* în Africa de Sud: CE DITAMAI GREŞEALA DE CĂCAT. O greşeală IMENSĂ. Oare ce-o fi fost în capul meu? Ne-am

despărţit de vreo cinci ori în ultimii trei ani. Undeva, prin străfundurile minţii, am avut gândul că ori 1. Tal şi cu mine o să ne rezolvăm de data asta problemele, şi ce loc mai bun ar fi pentru asta dacă nu undeva departe de familiile şi prietenii noştri, într-o comunitate din cealaltă parte a lumii? sau 2. N-o s-o mai scoatem la capăt, dar o să fiu cea mai bună lucrătoare văzută vreodată în kibuţul ăla şi, ca bonus, Tal o să crape de gelozie când o să mă îndrăgostesc nebuneşte de vreun surfer frumos din Capetown, şi-o să-l las să smulgă bălăriile din grădină în timp ce eu o s-o şterg din kibuţ şi-o să pornesc prin lume cu rucsacul la spinare, împreună cu noua mea iubire, surferul care, speram, o să aibă un nume mişto, gen Ndgijo.

Doar că una ca asta nu mi s-ar întâmpla niciodată. Cum de o fată aşa de deşteaptă a ajuns în situaţia asta, să fie aproape adultă şi fără vreun viitor? I-am dus dorul lui Tal, în ultimele săptămâni, la fel de mult cât m-am lamentat de relaţia naşpa dintre noi. Dar m-am agăţat de speranţa că o să-l surprind apărând în Africa de Sud, şi-acuma, când s-a înfiinţat CHIAR AICI, înaintea mea, în Manhattan, ce-am făcut? Am îngheţat. Tal a apărut lângă mine, lângă maşina lui Nick, şi într-o clipită, toate fanteziile mele de reîmpăcare s-au dus, mi-am amintit imediat cum n-am fost eu niciodată suficient de bună pentru el, suficient de evreică, suficient de implicată politic, suficient de devotată. Tal n-a fost o scârbă care înşală, ca Tris, dar pe cine am vrut eu să păcălesc? A fost, cum îi place lui Caroline să-mi amintească, un „căcănar obsedat de control”. Şi fix acolo, în mizeria de Yugo, am avut în fine momentul ăla de claritate pe care-l aşteaptă mama, tata şi Caroline de când aveam cinşpe ani: DESTUL! Caroline a avut dreptate în tot timpul ăsta. Ne-ar fi mai bine să ne ducem vieţile, Tal şi cu mine, separaţi.

Ce rahat! Am zis cumva cu voce tare? încerc să-i dau atenţie lui Nick, dar nu pot opri vorbele lui Tal să-mi tot umble prin minte: *De vorbit o duce gura, dar când e s-o cunoşti mai bine, îţi dai seama, în pula mea, că-i golită* pe dinăuntru.

Femeia de Tinichea. Tal mi-a zis Femeia de Tinichea, în pizda mă-sii! Mi-am pierdut virginitatea şi toată tinereţea cu el, şi aşa mă vede? Sper că, atunci când a şters-o din Africa de Sud şi s-a întors în Manhattan fără să sufle nimănui o vorbă, n-a aranjat să i se trimită scrisorile înapoi aici. Căcat, i-am trimis scrisoarea cu poşta când puteam să-i scriu un nenorocit de e-mail, aşa de plină de sentiment eram. Am desenat feţe zâmbitoare pe plic! Doamne, mi se face rău.

Retard, numele tău e Norah. Într-o noapte, weekendul trecut, petrecută ţinându-i lui Caroline capul ca să borască la budă, singură şi pierdută – eu adică, nu Caroline, pentru ea se aliniase o armată de gagii afară, aşteptând să-şi revină – am lăsat partea întunecată a minţit mele, cea în favoarea lui Tal, să preia controlul. Şi, cât a dormit Caroline în ditamai patul dublu pe care-l am în cameră încă de la grădiniţă, i-am scris lui Tal. Oare de la cafeina băgată în sistem cât am umblat după fundul lui Caroline, sau de la fumul de iarbă rezidual ce plutea prin aerul din clubul reggae unde-am petrecut noaptea? Fumul la mâna a doua poate fi mai mortal decât ăla tras direct în piept, cel puţin când vine vorba să disting între tânjitul după Maleficul Fost şi încercarea, pe bune, de-a încerca să mă împac cu el.

Sper să nu afle în veci, Tal, că Femeia de Tinichea era gata să facă compromisuri. Nu i-am zis chiar pe faţă că aş vrea să ne împăcăm. Dar i-am zis că aş fi dispusă să iau asta în considerare. I-am zis că aş putea să mă fac vegană. Să fiu mai evreică. Să fiu, în pana mea, o vegană cuşer! Că aş putea să învăţ să-mi pese de salvarea vidrelor de mare şi să beau doar cafea provenită din comerţ echitabil. Aş putea crede că Tal şi fraţii lui din Tei Aviv chiar au talent şi c-or să devină următoarea mare chestie, o versiune a trupei Hanson mai adultă, mai cu punk în ea, mai proIsrael şi anti-Europa, mai implicată politic. Că m-aş putea gândi să trăiesc în Israel, cu afurisita de maică-sa, psihotică şi obsedată de control, în Tel Aviv, odată ce-şi va începe, la anul, serviciul militar obligatoriu şi da, mă-sa ar putea să

mă înveţe să-i gătesc mâncarea cum îi place lui şi cum să pun cearşafuri la uscat afară, la soare, ca să fie mereu proaspete şi răcoroase.

Ce tâmpenie de scrisoare! Rahat! Parcă eram Saddam Hussein în episodul ăla din *South Park,* promiţându-i Satanei: *Pot să mă schimb! Pot să mă schimb!*

Nu, nu pot. N-ar trebui să mă schimb.

Caroline o fi ea o curviştină şi-o răsfăţată, dar nu-i complet tâmpită. M-a implorat să nu trimit scrisoarea, dar de unde s-o ascult. „De ce naiba să te schimbi?” a zis. „*El* să se schimbe, nemernic cu băţu-n cur. De ce faci asta? Dacă-ţi trebuie vreun protest de final de adolescenţă, de ce nu-i distrugi lui taică-tău Jaguarul pe Palisades Parkway sau ceva de genu’? Ai de gând iarăşi să ne terorizezi cu tine şi cu Tal, cuplul de coşmar? Şi să renunţi la Brown pentru asta? Norah, ştii că o să cunoşti pe altcineva, nu?” Doar că n-am crezut-o, până în seara asta.

La ce-i bună Caroline acum, dormind buştean în duba amicilor lui Nick? Mă-ntreb dacă are telefonul deschis. Trebuie să-i spun că s-a întors Tal! Şi că am dat-o-n bară, dar că acum, oficial, mi-am revenit dracului la realitate.

— Norah? reacţionează iepuraşul-uşier la *ce rahat,* ceea ce nu-i de colo, fiindcă n-am acte false.

Când taică-tău e un bine-cunoscut baştan la o mare casă de producţie, chestia tinde să nu fie necesară la majoritatea cluburilor din Lower Manhattan.

— Toni? zic.

El/ea mă înşfacă să mă îmbrăţişeze. El/ea a fost angajat la tata anul trecut, când încerca să-şi dea seama dacă îi surâde o carieră în industria muzicală. El/ea m-a susţinut cel mai tare în campania mea iniţială (până acum) de a-l convinge pe tata să producă un album integral cu piese punk, ca tribut adus formaţiei Spice Girls.

— Tot mai lucrezi la piesa aia?

El/ea scoate un CD din coada stufoasă de la spatele costumului.

— Numai ce-am terminat-o! Vrei te rog s-o transmiţi

mai departe?

— Sigur, zic sperând că Nick n-o să se apuce să mă interogheze cine-oi fi şi eu, o fetişcană de optsprezece ani cu cămeşoaie de flanel, ca să dau mai departe demo-uri.

— Du-te direct în secţiunea VIP, zice Toni. Am eu grijă de băuturi, să fie din partea casei.

— Nu beau, îi amintesc.

— Ei, haide, trăieşte şi tu un pic, zice şi mă împunge în şold. Donşoara Abstinenţă, las-o şi tu mai moale odată în viaţă.

Toni se răsuceşte spre Nick.

— Illinois? Douăştrei de ani? Hai, nu mă-nnebuni! Dar distracţie plăcută, copii!

El/ea îi dă o pălmuţă peste fund când intrăm, iar Nick nu face ca Tal, care ar îmbrânci un travestit, dacă ăla ar îndrăzni să-l atingă. În loc de asta, Nick râde şi se-ntoarce să-i răspundă cu aceeaşi monedă, palmă peste fund. Toni îi oferă, la schimb, un pic de dans cu zgâlţâit din buci.

— Îmi place de tipu' ăsta, e-un mare pas înainte. E soi bun.

Spre deosebire de ce? De soiul naşpa, puturos şi coclit despre care, firesc, lumea ar crede că-i Tris?

Ne punem la o masă mică, ce se goleşte miraculos în timp ce ne apropiem. Ce mama dracului, inima chiar îmi tresare un pic când Nick trage scaunul de lemn şi-mi oferă loc. Cine mai face din astea? Şi de ce, cu gestul ăsta simplu, ajung să uit, pentru o secundă, că SUNT FOARTE SUPĂRATĂ şi că VIAŢA MEA S-A TERMINAT? Sunt scoasă din starea de morocăneală pricinuită de Tal de către călugăriţele-travestiţi, care-şi fac de cap pe *Climb Ev'ry Mountain,* şi-mi dau seama că chicotesc, fiindcă am brusc o imagine în minte, cu mine şi Nick punându-ne-o în trei cu E.T. Simt că îmi apare un zâmbet mic pe buze şi că prin corp mi se răspândeşte o vibraţie non-frigidă. În lumina pâlpâitoare a becurilor fosforescente, şi fiindcă el e atent la ce-i pe scenă, am în fine ocazia să-l apreciez cu adevărat pe Nick. Îi admir geaca originală de băiat de benzinărie, cu numele „Salvatore" imprimat sub logoul Chevron, şi admit

că aş vrea să-mi trec degetele prin părul lui încâlcit. Pare să aibă pe mutră un surâs ironic, dar dulce, cu toate că-i mahmur după Tris.

Nick îi face din mână lui Toni, în semn de mulţumire. Zice:

— Mişto locuri ne-a găsit amicul tău. Trebuie să admit că, pe lângă prietene bete şi foşti iubiţi care-mi insultă Yugo-ul, e o uşurare să aflu că mai ai şi tovarăşi de treabă.

Îmi face cu ochiul şi de ce oare nu vrea să i se ducă de pe moacă zâmbetul ăla blajin, fiindcă ştiu, dacă e s-o scoatem la capăt în noaptea/dimineaţa asta sau ce e, o să trebuiască în cele din urmă să-i spun despre Tris şi zâmbetul ăla o să dispară, şi nu vreau să fiu eu persoana responsabilă că i-am omorât surâsul.

Nu-i datorez nicio explicaţie sau ceva de genu', dar zic:

— Îmi pare rău de faza cu Tal.

Numai că, de fapt, îmi pare rău numai de ce-am zis despre Tris, dar nu găsesc vlagă în mine să mă scuz pentru asta. Încă.

Nick îi spune iepuraşului-chelner care se apropie de masă că ar vrea, dacă se poate, chestii de băut cu umbreluţe în ele, de care-or fi, că noi suntem din Jersey şi oricum n-o să ştim diferenţa dintre ele. Zice că, totuşi, să se asigure că băuturile-s fără alcool.

Apoi se-ntoarce spre mine:

— Nu beau. Îs cam abstinent de felul meu. Sper că nu te deranjează.

Numai că şi eu sunt „cam" neconsumatoare. Nu beau, nu fumez şi nu iau droguri adică, dar nu mă dau cu curu' de pământ ca ăia, abstinenţii completi, care nu bagă nici carne şi nici sex nu fac. Abstinenţa mea e mai degrabă ca iudaismul: fermă, dar reformată.

Vreau să-i răspund lui Nick cu „Nicio problemă, e-un miracol, în mă-sa". Dar cred că nu fac decât să dau din cap aiurea, perplexă.

Uau! Tris şi-a dat întâlniri cu un tip abstinent, care

zice *te rog*? Cum de a putut-o suporta fără să se-mbete clei sau să se pastileze, cum fac ăilalţi? Nici nu ştiu dacă să-l admir sau să-l compătimesc pe Nick ăsta că nu bagă chestii, dar m-a dat pe spate chestia. Am ieşit cu un tip care poate să se distreze fără să-şi facă creierii pilaf? Universul e plin de surprize. Respectele mele pentru Tris.

— Vrei să-mi povesteşti despre asta? zice Nick după ce iepuraşul a luat-o ţopăind din loc.

— Despre ce?

— Despre fostul?

Asta se-ntâmplă la întâlniri? Te pupi înainte să-ţi spui numele, apoi stai de vorbă despre relaţiile eşuate din trecut? Mă simt aiurea. Singurul tip cu care-am fost e Tal, iar ideea lui de întâlnire era să se uite la *Lista lui Schindler* în camera de cămin de la Columbia. În afară de incidentul cu Nick, nici n-am mai sărutat pe nimeni în afară de Tal, pe bune, asta dacă e să n-o pun la socoteală pe Becca Weiner în tabără, când aveam treişpe ani, dar n-o pun. Habar n-am cum să fac faza asta cu „ieşitul în oraş”. Cred că de-aia-s frigidă.

Chiar nu vreau să vorbesc despre Tal. Vreau să uit până şi că am cochetat vreodată cu noţiunea de a mă întoarce la el. Vreau să uit că mi-am aruncat la ghenă viitorul şi că acum trebuie să scot la înaintare un plan nou. Îi zic, deci, lui Nick:

— Ştiu cum să conduc o maşină cu schimbător manual.

Fiindcă ştiu că Tris nu ştie.

— Zici, deci, că ai putea s-o duci pe Jessie înapoi în Jersey, asta dacă presupunem că mai porneşte?

— Cine-i Jessie?

— Yugo-ul, maşina mea.

— Ţi-ai botezat maşina? Te rog, să nu-mi spui acuma că eşti unul dintre gagiii ăia care-şi botează şi penisul.

— Din nefericire, încă nu i-am găsit un nume perfect, aşa că se zbate în bezna nenumirii deocamdată, zice şi-şi aruncă privirea spre prohab, apoi o ridică iarăşi spre mine. Dar dacă-ţi vine vreun nume bun, să-mi spui. Ne-ar plăcea

o chestie mai exotică, ceva gen Julio.

Şi-un Sloi-de-Gheaţă se poate topi, nu?

Mai zice Nick:

— Dev voia să numească trupa noastră *Dureri de sulă.* Ce părere ai?

— Scuze, pe mine m-a prins *Lepădăturile.* Foarte nimerit. Distribuitorii de la Walmart or să sară-n sus de bucurie.

Conversaţia ne e întreruptă de un număr nou pe scenă. Două dintre surorile de suflet ale lui Toni se unduiesc pe scenă, acompaniate de piesa „Floare-de-colţ” din *Sunetul Muzicii*, chestie care face ca măicuţele de dinainte să pară, ei bine, nişte... măicuţe prin comparaţie. Nick se ridică şi-mi întinde mâna. N-am idee ce-o vrea, dar ce dracu’, îi iau mâna, mă trage în picioare şi se lipeşte de mine la un dans lent şi parcă suntem într-un vis, el Christopher Plummer, iar eu Julie Andrews, şi dansăm pe podeaua de marmură a unei grădini-terasă austriece. Capul ajunge cumva să mi se lase pe tricoul lui Nick, şi-n clipa aia uit că există timpul şi Tal, fiindcă, poate, viaţa nu mi s-a sfârşit. Poate doar începe.

Mă trec fiori la gândul ăsta şi, ca reacţie, Nick îşi scoate geaca şi mi-o pune pe umeri. Mă simt în siguranţă, nu mai mi-e frig şi, din vibraţia pe care-o transmite geaca, sunt sigură că Salvatore cel original de la Chevron a fost un familist de nădejde, poate cu ceva înclinaţii spre purtat chiloţii nevestei şi spre jucat la curse banii de facultate ai puştiului, dar altfel om de ispravă.

Mă trezesc din reveria dansului când publicul aplaudă sfârşitul numărului de pe scenă, iar Nick îmi pare prea lipit de mine, acum că muzica s-a oprit. Nick/Salvatore/Christopher Plummer/partenerul drăguţ de dans nu poate fi real. Nu este posibil. Mai bine să mă trezesc din visul ăsta înainte să se transforme-n coşmar.

— De ce naiba eşti aşa de *drăguţ*? întreb şi-l împing deoparte.

Nu mă obosesc să-i bag de seamă expresia bulversată. Ai marcat, Norah. I-am omorât zâmbetul, şi nici

măcar n-a trebuit să-i spun ceva despre Tris.

— Mă duc la pipi, zic şi o iau la goană spre baie.

Sunt câţiva oameni la coadă, însă un pocnet din degete de-al lui Toni face ca şirul să se rupă.

De fapt nu-mi vine. Trebuie să mă gândesc. Vreau să fie trează Caroline, ca să pot vorbi cu ea. De dimineaţă, viaţa mea părea aşa de clară. Refuză locul la Brown, bifat. Du-te în oraş să vezi trupa care-i place lui Caroline mai degrabă decât să suferi o seară alături de mama şi tata, făcând-o pe gazda cu lumea hip-hop naşpa de-acasă, bifat. Noaptea asta trebuia să se termine la fel ca toate ieşirile cu Caroline – s-o urmăresc cum se combină cu vreunul, după care s-o aduc acasă în siguranţă. Bifat. Nu-s eu genul ăla care cunoaşte un tip oarecare, într-o seară, şi viaţa i se schimbă. Port pantaloni reiaţi şi cămăşi de flanel. N-am un corp de milioane, ca Tris sau Caroline. Câteodată nu mă spăl pe cap trei zile la rând şi uneori uit să folosesc aţa dentară. Ce caută cu mine tipul ăsta, Nick?

Intru în cabină după ce ocupantul de dinainte pleacă. Curăţ colacul cu o bucată de hârtie igienică şi mă aşez. Văd, pe peretele alăturat nişte şiruri de graffiti.

Jimmy o suge bine. Climb Ev'ry Mountain, păi cum. (cu ilustraţie)

Fericirea nu are alt scop decât să facă posibilă nefericirea – Proust.

A mea eşti, grăsuţo – Morrisey.

O vreau aşa – Backstreet Boys (tot cu ilustraţie, mult mai obscenă decât imaginea cu Jimmy, şi mai bine desenată.)

Claire, hai să ne vedem pe Rivington, în faţă la magazinul de dulciuri, după spectacol. Adu nişte Pez. Ştii tu.

Psst – Stai pe budă şi te-ntrebi când o să se termine noaptea asta? Răspuns: NICIODATĂ. Codiţă Pufoasă, *cântare neanunţată, în noaptea ASTA, după masacrul von Trapp, înainte de răsărit. Treaba ta, nu rata, aiii...*

Nu-i niciodată scrisă pe perete, dar markerul negru pare proaspăt. S-ar putea să fie în noaptea asta? Că doar îi

venerez pe cei de la Codiţă Pufoasă, atâta tot. L-au refuzat pe tata şi-au semnat cu casa de discuri indie a Unchiului Lou. M-ar putea face să mă bâţâi şi să mă buşesc o noapte-ntreagă. M-ar putea face să uit că vreau să mă strecor la mine-n pat şi să mă ascund sub pătură, şi că n-am făcut decât să-mi risipesc tinereţea cu Tal, şi că-s la o întâlnire cu un tip fain căruia-i dau mai multe semnale contradictorii decât un operator Morse cu dislexie.

Mai îndrăznesc eu să apar iarăşi la masă, lângă Nick, să-i zic de Codiţă Pufoasă? Ştiu că e mare fan. Am tras cu ochiul prin CD-ul ăla pe care i l-a făcut lui Tris, şi începea cu piesa lor, *Ia-mă înapoi, ticăloaso.* Doamne, ce selecţie marfă a făcut pentru ea. Mixurile lui Tal pentru mine erau numai Dylan şi rahaturi de Yma Sumac. Nick ar putea să mixeze Cesaria Evora cu Wilco şi Ani, apoi să bage Moş Def urmat de Rancid, şi cireaşa de pe tort să fie Patsy Cline trecând, la sfârşit, spre Fugazi. Deşi, la un moment dat, dacă ce-se-întâmplă-în-noaptea-asta evoluează, o să trebuiască să-l sfătuiesc în privinţa proastei folosiri a pieselor Patti Smith şi Velvet Underground pe o selecţie muzicală pentru dragostea trădată. Nu pot să-i sufăr. Patti Smith a fost o făcătură de doi bani, iar Lou Reed, o puţă bleagă.

PUŢĂ! Chiar l-am întrebat pe Nick dacă şi-a botezat puţa?

Poate că Tal a nimerit-o – ar fi trebuit să fiu mai recunoscătoare pentru el, fiindcă niciun tip, în afară de Tal, n-ar reuşi în veci să mă suporte.

Caroline o fi moartă în duba unor străini în momentul ăsta, dar ştiu ce mi-ar zice:

— Tal nu era ÎN REGULĂ. Du-te înapoi în lume şi mai încearcă! Poţi. Fufo, treci acolo şi dă-i bătaie!

Iau carioca neagră ce atârnă de-un şnur la oglinda băii şi-mi mâzgălesc contribuţia la şirul de graffiti de pe perete:

The Cure. Tratamentul pentru Foşti? îmi pare rău, Nick. Ştii doar. O să mă mai săruţi vreodată?

Îmi dau cu nişte apă rece pe faţă, la chiuvetă, şi

respir adânc. E vremea să trec şi să îndrept lucrurile. Mă pot schimba. Doar că nu pentru Tal. Pentru mine.

7. Nick

Fac totul cum trebuie. Şi obţin exact reacţia care trebuie. E ca o minune pentru mine.

Sunt al naibii de intimidat să mă aflu în secţiunea VIP. Sunt un pic hipnotizat de călugăriţa din stânga, care de fapt cântă la chitară acustică „Floare-de-colţ” şi, totodată, îşi zbânţuie ţâţele. Mă tem de felul în care se uită Norah la mine, de parcă am o şansă. Dar reuşesc cumva să mă dezlipesc de scaunul meu şi s-o fac să se ridice de pe-al ei. Ştiu exact unde să-mi pun mâinile şi unde să-i pun corpul, şi uite-aşa am rămas încremeniţi în moment, şi e chiar momentul cel mai potrivit.

Nu-s învăţat cu astea.

Nici măcar nu-mi dau seama când se termină muzica. Dar imediat scrâşneşte o înregistrare. DJ-ul mişcă din căpăţână; momentul se sparge, ce-i bine se face rău: Norah mă împinge şi scuipă spre mine cuvântul *drăguţ,* apoi dă fuga să facă pipi.

Nici cu aşa ceva nu-s învăţat. Dar asta mă face şi mai dornic.

Mă uit după ea. Toni/Tony/Tone o face pe naşul/naşa protectoare, agitând un deodorant de cameră Playboy în aer ca să despice mulţimea din jurul Odăii Damelor (opusă Odăii Domnilor, ce pare, după privirile exasperate ale oamenilor aflaţi la rând, să fie momentan ocupată de o pereche tantrică.) Călugăriţele de pe scenă nu mai au niciun pic de decenţă acum şi defilează acoperite doar de floricele, care-mi imaginez că or fi flori-de-colţ. Zăresc un păstor singuratic de capre care se holbează din primul rând.

Toate astea ar trebui să-mi abată atenţia, însă mintea îmi tot revine la un fapt simplu şi înfricoşător:

Îmi place de Norah.

Îmi place că-i prietenă cu Iepuroi Playboy. Îmi place că ştie să folosească un schimbător de viteză. Îmi place că

trebuie să-i merit zâmbetele şi râsul. Îmi place cum m-a sărutat. Îmi place felul în care pare să poată lăsa trecutul în urmă. Aş putea să-nvăţ şi eu. Îmi place că pot să-i arunc orice propoziţie fără să-mi fac griji că-i prea de tot.

Foarte uşor aş putea ajunge obsedat (sau stresat) de asta, dar, din fericire, mi se alătură cineva la masă. E Toni/Tony/Tone, doar că acum s-a îmbrăcat în popă. Adică e îmbrăcat ca o femeie care s-a deghizat în popă.

— Urmez în zece minute, zice ca să explice schimbarea de costum. Norah încă se dă cu pudră pe nas?

— E-o budistă a budei.

— Bun. Acum putem să vorbim şi noi ca fetele, zice şi înclină capul spre mine, gata să asculte, dar şi mai gata să pună întrebări. De când sunteţi voi doi amândoi împreună?

Mă uit la ceas.

— Cam de-o oră, dacă pui şi transportul.

Toni/Tony/Tone fluieră apreciativ.

— E de patru ori mai mult decât au durat toate relaţiile *mele.*

— Eh, s-ar putea ca nici a noastră să nu bată vreun record mondial, mă trezesc că zic.

— Nu! exclamă Toni/Tony/Tone (da, chiar *exclamă).* V-am văzut cum vă giurgiuleaţi. Eşti un adevărat Johnny Castle.

N-am idee cine-i Johnny Castle, dar aprob din toată inima.

Toni/Tony/Tone îşi lipeşte palmele şi se uită la mine cu o bunătate lipsită de sexualitate.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Da. Nu. Nu ştiu.

— De când nu te-ai mai spovedit?

Îl privesc drept în ochi şi răspund.

— De trei săptămâni, două zile şi douăzeci şi patru de… rahat. De trei săptămâni şi trei zile, cam aşa.

— Şi care-a fost mărturisirea?

— Te iubesc.

— Cu asta nu-i de glumit. Şi cum a fost primită?

— Legământul tăcerii. Şi al castităţii, până ce-a

apărut următorul tip.

— Şi ce vrei să mărturiseşti acum?

N-am idee ce tot zic, dar spun adevărul.

— Mărturisesc că nu ştiu dacă-s gata pentru asta, spun.

— Ce-i „asta”?

Să mă deschid. Să fiu rănit. Să nu fiu plăcut. Să văd scânteia cum se aprinde. Să văd scânteia cum se stinge. Să sar. Să cad. Să mă prăbuşesc.

— Norah. Nu ştiu dacă-s gata pentru Norah. Toni/Tony/Tone zâmbeşte, cu dinţi la fel de albi ca gulerul preoţesc.

— Nu există ceva de genu’ să fii gata, zice. Doar să fii dispus.

Privirea i se îndreaptă în altă parte pentru o clipă. Mă uit şi eu într-acolo şi o văd pe Norah ieşind din Odaia Damelor.

Toni/Tony/Tone se ridică de pe scaun.

— Încă ceva? întreb.

Ridică sprânceana.

— Cine-i tatăl lui Norah?

Sprânceana se înalţă şi mai sus, e practic perpendiculară pe ochiul ei.

— Chiar nu ştii?

Scutur din cap.

— *Asta,* zice, e supertare.

Norah nu se uită spre masă – nu mă caută din priviri, îmi dau seama. Nu vede cum Toni/Tony/Tone se retrage în culise. Nu mă vede cum stau şi o aştept.

Decid să-mi verific portofelul, să mă asigur că am destui bani ca să plătesc pentru cocteilurile virgine de alcool (virginitate întinată doar de reputaţia umbrelei). Numai că, normal, când Norah ajunge la masă, pare că ard de nerăbdare să plătesc odată nota. Îmi bag repede portofelul în buzunar, numai că se încurcă în lănţişor şi mă trezesc că scap verzişorii pe jos. Îi culeg rapid, până să apuce să se aşeze ea, ceea ce mă face să arăt şi mai fraier. Mai ales că acum îmi amintesc că ni se face cinste, aşa că

n-aveam de ce să scot, de la bun început, portofelul.

Pare mai puţin iritată.

— Pari să te fi înviorat, îi spun şi, fiindcă nu mă pot abţine, continui: E totul bine? Am zis eu ceva? Sau nu mi-a ieşit când am făcut-o pe Johnny Castle?

Văd o lucire în ochii ei când zic de Johnny Castle.

Mersi frumos, Toni/Tony/Tone.

— Uite, zice ridicând paharul, îţi datorez un soi de explicaţie. Sunt sigură că tu crezi că-s o borfetă oribilă de pe planeta Schizofrenia, dar pe bune că nu încerc să mă joc cu creierii tăi. Mă joc cu creierii mei de fapt, şi se pare că te-am târât şi pe tine în chestia asta. Cred că te porţi mişto cu mine şi fac pe mine de frică. Fiindcă, dacă unu-i ticălos sau de rahat, e mai uşor, pentru că ştii exact cum stai, şi de vreme ce încrederea nu-i o opţiune, nu trebuie să intri în panică fiindcă, poate, ar trebui să ai încredere-n el. În momentul ăsta mă gândesc la zece lucruri odată, şi cel puţin vreo patru din ele au legătură cu tine. Dacă vrei să pleci chiar acuma, să te duci acasă, să uiţi numele meu şi cum arăt, n-o să te învinuiesc nici atâtica. Dar ce-ncerc eu să zic e că, dacă faci asta, o să-mi pară rău. Şi nu doar în felul ăla, în care zici îmi-pare-rău ca scuză, ci în altul, că ceva – se-putea-întâmpla-şi-nu-sa-întâmplat. Asta-i. Acum poţi să te duci. Sau am putea să-i ascultăm pe Codiţă Pufoasă, după ce-şi termină Toni numărul. Cred că plănuiesc să tragă o cântare surpriză aici, în noaptea asta.

Şi abia acum, în sfârşit, soarbe din pahar.

Ia un gât, de fapt.

Şi eu iau o gură bună de aer. După care zic:

— Îţi stă bine cu geaca mea.

Lasă jos paharul. Se holbează la mine. Şi, eu, în gând: *Bun, sunt un ciudat.*

Aşa să fie.

— Nu, serios. Şi, dacă plec, o să vrei probabil să-mi dai înapoi geaca. Şi, dacă faci asta, n-o să pot să mă mai îmbrac cu ea, fiindcă tot timpul ăsta am ştiut ce perfect îţi vine. Fiindcă, chiar şi cu mânecile astea lungi, ridicole şi cu gulerul distrus, şi chiar dacă ştiu că, pe nepusă masă o

să intre în club vreun gagiu pe nume Salvatore şi-o să zică „Băi, aia-i geaca mea” şi-o să intre în vorbă cu tine, şi-o să te ia şi-o să te ducă departe de mine – chiar dacă toate astea-s adevărate sau ar putea să fie, pur şi simplu nu pot distruge imaginea asta cu tine lângă mine, arătând mai bine, cu geaca mea, decât oricine altcineva. Dacă nu-ţi datorez ţie asta şi dacă nu mi-o datorez mie, atunci i-o datorez, cel puţin, lui Salvatore.

Gata. Am zis tot ce-am avut de zis, fără să trebuiască să folosesc cuvintele *te rog să rămâi.*

— Ridică paharul, zice Norah.

Îl ridic.

Ciocneşte cu mine.

— Noroc, zice.

— *Salud,* răspund.

— *L'chaim.*

— O dimineaţă-mbujorată, domniţă.

— Fie ca drumul să se înalţe dinainte-ţi pentru a te întâmpina.[4]

...Şi-o tot ţinem în felul ăsta până ce Toni/Tony/ Tone apare pe scenă şi începe să toarcă cel mai obscen „De Re Mi” pe care l-a văzut Manhattanul. Numai „să te pocnească fericirea” nu ne urăm – nu-i nevoie să zici asta când o simţi din plin.

Lumea se mai uită, când şi când, la noi. Presupun că unii o ştiu pe Norah, sau cel puţin ştiu cine e. Eu sunt misterul. Sau poate un neică nimeni. Nu-mi pasă. Dacă sunt cunoscut doar sub numele de Tipul Care-i cu Norah, e beton. În momentul ăsta e tot ce vreau să fiu.

Celelalte chestii din care-s făcut – alea-s prea complicate. Le simt cum aşteaptă în umbră, plănuindu-şi reîntoarcerea.

8. Norah

— Să zicem că eşti la Motel 6, de partea cealaltă a Tunelului Lincoln, şi-o facem în trei cu E.T. Cine stă

---

4 *May the road rise up to meet you,* vers dintr-o binecuvântare galică tradiţională. (*N. red.)*

deasupra şi cine dedesubt?

Mi-a scăpat pe gură întrebarea asta. Poate nu-i chestia cu frigiditatea – cred că-i faza că, odată ce decid că-mi place un tip, mă transform într-o idioată fără pereche, nepotrivită pentru apariţii publice. Aş vrea s-o am aici pe Caroline, ascunsă într-un ungher, suflându-mi replici, ca un Cyrano pentru a mea Roxane, în cazul ăsta Nick. Deşi inspiraţia de tip Caroline m-ar putea duce mai degrabă la baie, în genunchi, şi nu ca să mă rog. Chestie care, în principiu, nu-i chiar aşa de lepădat, doar că încerc să mă sincronizez cu timpul, îmi trebuie mai mult decât îi trebuie de obicei lui Caroline să se înfierbânte.

— Nu ţine, răspunde Nick. E.T. nu suportă tensiunea şi se duce să cumpere crănţănele de la automatul de la recepţie, şi să sperăm că nu e prins într-un schimb de focuri între bande de traficanţi cât zăboveşte pe-acolo. Acuma pe bune, Norah, Motel 6 de peste tunel? N-am putea şi noi să adăugăm un pic de ştaif? N-ar merita dezvirginarea lui E.T. cel puţin un Radisson acolo, măcar un Paramus?

Numărul a luat sfârşit, iar călugăriţele s-au convertit în ajutoare de scenă şi pregătesc podiumul pentru următorul show. Am tras lozul cel mare, fiindcă show-ul neanunţat al celor de la Codiţă Pufoasă o să înceapă, fără îndoială, după convertirea scenei – lărgită, baricadată, pregătită pentru apocalipsa ce va să vină, adusă de gaşca punk cu lanţuri, piele, creste şi piercinguri, care a început acum să se adune. Trebuie să fie cam trei dimineaţa, fiindcă ăia care vin sunt păsările de noapte, cei rezistenţi, puşi în priză de o noapte de ţopăială pe punk dur, gata de-un păhărel de noapte bună. Ar trebui, după toată logica din lume, să fiu acasă acum, să stau în patul meu dublu şi să fâţâi telecomanda pe întuneric, în vreme ce Caroline icneşte în somnul ei beţivănesc în patul de alături. Recunosc vreo câţiva pe care i-am văzut mai devreme la Lou Nebunul şi ştiu că urmăm cu toţii acelaşi drum de cărămidă galbenă, căutăm acea trupă finală, acea noapte finală, pe care să n-o uităm în veci. A apărut până şi Lou

Nebunul, îl văd la bar stând de vorbă cu Toni. Pot doar să mă rog din toate puterile ca omnipotenţa lui Toni să se întindă până la a-i refuza lui Tal intrarea sau ca Tal să fie prea buimăcit de drumul cu avionul ca să poată rezista la o noapte infinită în Manhattan.

Sau poate nu-i nevoie de rugăciune şi momentul meu de limpezime a fost real şi adevărat, iar Tal nu-i o ameninţare fiindcă port geaca asta pe care scrie Salvatore şi-s vârâtă adânc în noaptea asta cu tipul ăsta, Nick, şi am, când şi când, nişte gânduri pornografice cu el, mamă-mamă. Se poate ca Tal să nu fi fost încă eliminat din văgăunile cele mai adânci ale trecutului meu subconştient – îi simt gustul amar al apropierii cu toate băutura asta dulce din care sorb – dar sunt aici, acum şi n-aş vrea să fiu cu nimeni decât cu… dar unde-i zboară mintea lui Nick?

Mi-a zis că-i port geaca mai bine decât ar putea el, sau oricine, s-o poarte. Şi-atunci de ce nu se bagă la un bis pe chestia cu Johnny Castle şi-n loc de asta, stă vizavi de mine acum şi o face pe nepăsătorul, ba chiar arată şi puţintel picat din lună? Ar putea, măcar, să-mi facă un favor şi să arunce şi el, acolo, nişte priviri pe furiş spre decolteul meu, să se prefacă, dacă nu altceva, că e şi el interesat să afle despre mine cât aş vrea să aflu eu despre el. Adică totul, gen, şi IMEDIAT.

Dacă ar fi aici Caroline, mi-ar servi caterinca ei cu *Răbdare, fata mea, răbdare.* Numai că nu-i, aşa că n-am decât să mă întreb singură: cum merge faza asta, să ajungi să cunoşti un tip fără să dai pe faţă prea tare ce mult tânjeşti după atenţia lui neabătută?

Ne ajută că acum clubul, care era aglomerat, a avansat la full, fiindcă energia şi zgomotul ajută la deblocarea a ceea ce devenise rapid o fundătură între noi, probabil mulţumită mie şi strădaniilor mele prea mari de a purta o conversaţie. M-am întors de la budă, am băut chestii fără alcool, am bârfit, am dat pe gură ce simţeam, numai ca să-l aud cum îmi răspunde cu Salvatore şi chestii, am rememorat o imitaţie marfă de Johnny Castle, cu speranţa unui bis cândva, dar se pare că am făcut greşeala

fatală, încerc să învăţ ceva despre el (nu aşa se face?), să sap un pic, şi uite că-s suptă de vârtejul Primei întâlniri Stângace.

— Şi ia zi, unde locuieşti? îl întreb, chiar dacă ştiu.

Doar aşa, să zic şi eu ceva. Şi fiindcă treaba cu E.T. E moartă, iar după *De când cânţi în trupe?* şi *Voi sunteţi serioşi, sau vă prostiţi doar?* m-am ales doar cu *De la începutul vremurilor* şi *Nu, n-am făcut decât să repetăm de când eram boboci la liceu, am cheltuit fiecare nenorocit de dolar pe care l-am făcut în slujbe plătite cu salariul minim ca să ţinem trupa în viaţă, dar nu, cum să fim, în pula mea, serioşi.* Sarcasmul îmi place, dar uneori mă oboseşte, mai ales când e aproape dimineaţă şi credeam şi eu c-am ajuns în sfârşit undeva, şi la momentul ăsta aş fi putut foarte bine să dorm dusă. Nick era foarte prezent acum ceva timp, numai că acuma, cu scena asta care atrage atenţia, şi cu acceptarea reciprocă a unei… *chestii* reciproce, e ca şi cum pendulul se abate periculos în direcţia greşită, şi nu ştiu dacă s-a schimbat ceva, dacă nu cumva iar am zis vreo prostie (dracu' să te ia, E.T., TE URĂSC!) ori, pur şi simplu, am visat să zbor prea aproape de soare, din dorinţa mea de a mă dezgheţa.

— Stau în Hoboken, mormăie Nick.

Îmi amintesc un mix cu melodii predominante de Sinatra, pe care l-a făcut pentru Tris şi care m-a umplut de o asemenea invidie, că n-am lăsat-o să copieze, în ziua aia, la extemporalul de Latină.

— Facultate? îl întreb.

— Încă nu mi-am dat seama.

Rahat. De. Fundătură.

Uite, de aia ar trebui, cred, să-mi încalc jurământul de abstinenţă. Berea ar ajuta, mai mult ca sigur, într-o asemenea situaţie. Mai naşpa, oricum, n-ar avea cum s-o facă.

Întrebările de interviu nu merg aici, aşa că-mi trag inspiraţia de la fiinţele divine care au fost pe scenă în seara asta. Următoarea întrebare o cânt, falsând în stilul de operetă al lui Julie Andrews:

— Vrei să-mi enumeri câteva din lucrurile tale preferate?

Îi revine surâsul.

— Îngheţata Chubby Hubby de la Ben & Jerry, vitraliile Tiffany originale de pe la casele din Weehawken, iPod-ul meu. Un masaj sexy cu ulei pe care să mi-l facă Reba McIntyre.

Mă dau bătută.

Oare DJ Irony a *plănuit* să bage *Mă simt groaznic acum*[5]*,* de *The Smiths,* ca să mai liniştească mulţimea până ce începe ceva pe scenă, sau e doar coincidenţă?

Ce-am ratat? Ce s-a schimbat?

Mai fac o ultimă încercare. Hai înapoi la mămica, Nick. Ştiu că poţi.

— Ultimul moment de fericire de care ai avut parte?

— Cândva, acum trei săptămâni, două zile…

Şi l-am pierdut iarăşi. Offff…

Aerul s-a înfierbântat de la forfota celor care intră. Mă uit la el cum priveşte înspre uşă şi-mi dau seama că se teme să nu apară Tris la concert. Şi probabil că o să apară. Păi normal, o trupă underground pe cale să ajungă celebră, care cântă în secret la miez de noapte şi sigur vreun muzician aproape faimos pe cale să urce pe scenă şi să se uite după fane gen Tris.

Îmi pare rău de Nick. Încă nu ştie ce bine o să-i fie fără ea. Mă întreb, pe undeva, dacă ar trebui să-mi bat totuşi capul. O altă parte a mea vrea să ţipe la el: *Ce-ai văzut la ea? De ce ţi-ai risipit viaţa pe ea?*

Doar că am deja răspunsurile la întrebările astea. Dacă am puterea să trec peste chestiile evidente – părul blond, ţâţele mari, picioarele lungi, fustele strâmte – ştiu că mai există şi o altă Tris, fata care poate să se distreze cu-n tip fără mahmureala de după, gen Caroline, care poate să-l facă să se simtă dorit şi special, asta până ce atenţia îi scade inevitabil, fata asta care o să dea bine la colegiul de modiste la anul, fata asta care-ţi ţine spatele fără să pună întrebări.

---

5 În original, *Heaven Knows I'm Miserable Now.* (*N. red.)*

Îmi amintesc, de la muţenia şi privirea goală a lui Nick, cum stăteam în baie într-a noua, după ce-o dădusem în bară la bio, la un examen. Îmi ştergeam mâinile cu un şerveţel de hârtie, când Tris a venit pe la spate şi mi-a înhăţat şerveţelul.

— Îţi dai seama că te ştergi de trei minute pe mâini? O să ţi se scorojească pielea. Te simţi bine?

Şi, în clipa aia, am ieşit zicând:

— Nu mi-a venit ciclul.

„Eşti paranoică", asta-mi zisese Caroline, în vreme ce Tal spusese: „Să nu îndrăzneşti să iei vreo decizie fără să mă-ntrebi pe mine mai întâi". Însă Tris a fost cea care m-a apucat de braţ şi-a spus: „Ei, hai să mergem". Tris a fost cea care ştia pe unde circulă autobuzul ăla care trece doar prin Jersey şi care ne putea duce la farmaciile de prin apropiere, şi nu în oraş. Tris m-a aşteptat la uşa băii, la Starbucks, cât am făcut testul, Tris mi-a dat un brânci apoi, zicând: „Altă dată să fii mai atentă, fufo". Tris a stat după aceea la coadă să-mi cumpere un frappucino, cu spatele la mine, fiindcă ştia că n-aş fi vrut să mă vadă plângând. Şi ştiu că nu ne plăcem de fapt prea mult, doar că ne ştim din şcoala primară şi-avem trecut comun şi copilărie şi din astea, şi ştiu că-i o nesimţită mincinoasă, cum altfel ar fi putut să-i facă asta unui asemenea băiat? Dar mai ştiu şi că există un soi de cod al fetelor, cred, pe care ar trebui să-l respect şi să nu pătrund pe tărâmuri periculoase cu proaspătul ei părăsit, şi poate de aia Nick s-a răcit aşa, deodată, ca un sloi.

Se termină cântecul de la The Smiths, în aplauze răzleţe venind dinspre baie. Iepuraşul-chelner a răspuns chemărilor urgente ale naturii unui grup de doamne aşezate la coadă şi a descuiat uşa băii cu o cheie care-i atârnă de un lănţişor la gât. Chiar şi în penumbră şi prin perdeluţa cu mărgele care separă zona băii de club, e clar că Vânătorul l-a îmbrăţişat pe solistul din trupa lui Nick, cred că Dev îi spune, care e în picioare, lipit de peretele roşu.

Cei doi stau sprijiniţi de perete, prinşi într-un sărut

adânc, pătimaş, care i-ar putea face pe martorii pupăcelii să aibă o criză profundă de invidie introspectivă.

Nick, în cele din urmă, râde iarăşi, iar inima mea încearcă să nu sară din piept.

— Ăsta-i Dev al nostru!

După ce gurile lor se despart, Dev culege o şuviţă de păr de pe chipul lui Hunter şi o răsuceşte pe deget. Cu mâna liberă, Dev salută mulţimea exasperată de băieţaşi.

Arăt cu degetul:

— Al dracului, până şi de aici i se vede rânjetul de pe faţă.

— Din cauza lui Dev trupa noastră nu are toboşar.

— Cum aşa?

Am pornit-o iarăşi. Mulţumesc, Dev, armăsarule, mulţumesc.

— Aveam un toboşar extraordinar. Rupea de bun ce era. Apoi Dev l-a „transformat". Gagiul nici nu ştiuse până atunci că-i plac băieţii.

— Ei, cum să nu ştie…

Fiindcă ştiu întotdeauna, fie că admit ori nu.

Nick dă din umeri.

— Se poate. Dar Dev i-a scos la iveală chestia asta. Şi, odată ce uşa dulapului a fost dată de perete, bietul gagiu a vrut să aibă şi el un iubit. Dev nu voia decât să facă o cucerire. Mai ales genul ăla, vedetă sportivă tipică de liceu american.

— Dev e o ştoarfă?

— Ăsta-i băiatul nostru.

Dev îl târăşte pe Vânător de mână, şerpuind prin club. Pentru faptul că s-au dat în spectacol li s-au oferit două scaune mult-dorite, în zona aglomerată de la tejgheaua barului. Cuplul cel dinamic acceptă oferta, apoi înşfacă scaunele şi vin cu ele la masa noastră, unde iau loc.

— Mişto spectacol, îi zic lui Dev.

— Nu-i aşa? râde Dev.

Arată ca un copil făcut de o vedetă de Bollywood cu un Adam Brody, băştinaş. Nu-l pot învinui pe Vânător sau pe toboşarul de la M.I.A. Dev arată mişto, şi nici măcar

cămaşa spălăcită pe care o poartă nu-i ştirbeşte din farmec.

Însufleţirea lui Dev e în antiteză cu posăcenia lui Nick.

— Puii mei! Ai auzit de cântare? Codiţă Pufoasă! CODIŢĂ PUFOASĂ, ÎN PUII MEI!

Imită bătutul unei tobe pe tăblia mesei, iar Nick ridică sprânceana spre mine, cu un zâmbet atotcunoscător. Mi se pare, o fracţiune de secundă, că am ieşit din pauză, că putem intra iarăşi în joc.

Şi chiar atunci arbitrul nostru se sprijină unduios/oasă de masă şi i se adresează lui Nick ca şi cum ar fi vechi colege de facultate:

— Fată, vrei să fii drăguţ şi să mă ajuţi un pic cu sculele pe scenă?

Şi Nick saltă în picioare de parcă l-a aşteptat pe Toni, în tot timpul ăsta, ca pe un mântuitor. Prea bine. Poate ştie Toni vreun elixir pentru voioşie şi mi-l trimite pe Nick înapoi înviorat.

— CODIŢĂ PUFOASĂ! chiuie Dev, mă bate pe spate surescitat, apoi ridică braţele de parcă ar fi Rocky boxerul. CODIŢĂ PUFOASĂ, ÎN PUII MEI!

Exact. Exact reacţia asta am aşteptat-o de la Nick atunci când i-am zis de concert. Că vorba aia, nu-s decât cea mai tare trupă de punk de prin zonă, porniţi pe jegul de apatie xenofobă al unei naţiuni de căcat, oameni orbi, pana mea, la teroarea la care supun liderii lor restul lumii, fiindcă-s prea îngrijoraţi ca nu cumva pisicuţa lor să rămână agăţată cu codiţa prin vreun copac sau din astea. Băieţii din trupa Codiţă Pufoasă chiar pot să cânte, nu să se lălăie ca făcăturile alea pop-punk. Cântă bine despre ce-i rău pe lume – se iau de maniacii armelor de foc, de fanaticii antiavort, de homofobi – ca să le aducă aminte ascultătorilor pentru ce merită să lupţi. Codiţă Pufoasă e belea, şi se va vedea dacă e ceva între mine şi Nick atunci când o să înceapă cântarea, dacă o să fim în mijloc şi-o să sărim şi-o să ne împingem, dac-o să ridicăm pumnii şi-o să ţipăm „Oi oi oi” în momentele potrivite, sincron. Ca să zic

așa.

În mijloc, la pogo, o să iasă la iveală toate răspunsurile. Moşeala[6], moşule, nu minte niciodată.

9. Nick

Treaba merge ca unsă. Ne aruncăm cuvinte unul altuia. La tot ce zice, am şi eu replică. Scânteiem, nu alta, iar o parte din mine ar vrea să se aşeze mai la o parte şi să se uite. Ne potrivim. Nu fiindcă o parte din mine vine la fix cu o parte din ea. Ci fiindcă vorbele noastre se potrivesc unele cu altele, formează propoziţii, şi propoziţiile se potrivesc şi formează dialog, iar dialogul se aşază laolaltă şi alcătuieşte scena asta, din filmul ăsta aflat în derulare, care-i pe cât de relaxant, pe atât de neforţat.

Ştiu că e un pic rezervată. Ştiu că aruncă în mine cu întrebări ca să nu mă apropii prea mult de răspunsurile ei. E-n regulă. Cine-i ea de fapt? Să dea dracu' dacă ştiu, dar îmi pasă. Da, începe să-mi pese.

Clubul e plin ochi acum, s-a umplut cu starea aia de aşteptare şi de nerăbdare extremă de dinainte de spectacol. Dev e sută la sută Dev şi se suie în capul nostru ca să conducă corul de chiote cu UNDE-I CODIŢA, VREM CODIŢA. Tony/i/e vine încoace, vrea să-l ajut cu nişte scule. Mă uit la Norah şi mai c-o întreb dacă o să-i fie dor de mine cât lipsesc. Dar nu vreau să forţez.

E destul de marfă să fii în tărâmul Codiţei, deşi pe tipii în sine nu-i văd şi nu fac decât să pornesc microfoanele. Simplul fapt că stau pe scena lor e un pic ameţitor. Testez, zic 1–2–3 şi CĂCAT-PULĂ-FUTAI, iar mulţimea se uită la mine dorindu-şi în unanimitate să mă car dracului de pe scenă, şi dacă n-ar fi prezenţa încruntată a unui bărbat în costum de iepuraş Playboy, care veghează asupra mea, ar fi posibil să-mi iau nişte pahare în freză. Şi aproape c-ar merita. Nu se întâmplă

6 În original, *mosh pit,* referire la locul în care cei care participă la concerte rock underground dansează mosh, dans specific pentru acest gen muzical, în care spectatorii se mişcă frenetic, lovindu-se unii pe alţii. (*N. red.)*

foarte des să poţi vărsa sânge pentru una din trupele tale preferate.

Nici nu-mi vine să cred, în pula mea. Şi deodată aş vrea să-i povestesc asta lui Tris. Chestie care-i total aiurea, dar nu-i genul de gând la alegere. Codiţă Pufoasă a fost a doua cântare la care am mers împreună, şi a şasea, şi a unsprezecea şi a paisprezecea. Nu auzise de ei până atunci, aşa că am ţinut-o cu mine mult peste miezul nopţii ca să-i vadă la Maxwell, încă neajunşi la majorat, dar cu ambiţii majore. Tare sceptică mai era în privinţa trupei, de care nu auzise – de parcă nu putea să intre în priză, dacă nu intrase şi altă dată. Cei de la Codiţă Pufoasă au convins-o totuşi. Prima piesă a prins-o, nu s-a temut să arate asta. A sărit şi s-a buşit, şi-a dat din plete nonstop cât a ţinut setul de aproape două ore. Şi după a zis: „Măi, ce tari au fost tipii ăştia” şi am simţit cum mă ia gelozia, dar a continuat: „Nu la fel de tari ca tine” şi am simţit că-s ca un foc de artificii pe cale să explodeze.

Dar asta n-a fost tot. Mă gândesc la a şasea oară. Dansam, îmi făceam chestia, şi s-a oprit un moment să se uite la mine. Şi-am ţipat „Ce-i?”, iar ea mi-a ţipat „Trebuie să te opreşti din asta”, şi eu: „Ce?”, şi ea mi-a zis: „Tot aici eşti. Trebuie să înaintezi mai mult de-atât”. Şi la început n-am înţeles care-i faza, dar după aia mi-am dat seama că are dreptate; nu mă lăsam dus de muzică. Mă uitam la cei din jur. Eram pe deplin lucid. Puneam în context orice notă. „Lasă-te dus, hai”, a ţipat. Şi la început n-am reuşit, m-am blocat tot încercând. Dar după aia trupa a început să cânte „Votantul mort” şi, pentru prima dată, m-am eliberat de orice altceva în afara sunetelor. Nu m-am mai gândit la Tris – se ascunsese după piesă, orchestra totul. După ce-am terminat, gâfâind şi asudaţi, n-a trebuit să spunem niciun căcat de cuvânt. Ne-am uitat numai unul la altul şi am văzut recunoaştere. Ea mă împinsese şi izbutisem să ajung acolo. Eram recunoscător. Sunt recunoscător.

Mă uit un moment la mulţime, încerc s-o descopăr iarăşi. Ştiu că e pe-acolo, pe undeva, chiar dacă nu-i în sală. Chiar dacă se mozoleşte cu vreun tip în vreun club,

fără ca gândul la mine să-i răsară pe vreo sinapsă.

— Trezeşte-te, mă! zice un gagiu care se împinge în scenă.

Îmi dau seama că mâinile mi-au căzut moi. Ca şi cum nu mă pot gândi la Tris şi să mai fac altceva în acelaşi timp. Dar asta-i o minciună.

Termin cu cablurile. Microfoanele-s gata de asalt. Tony/i/e înclină din cap şi luminile scad. Mă dau jos, dar nu înainte de a surprinde salutul din cap al lui Evan E., toboşarul de la *Codiţă.* Zâmbesc şi-i răspund la fel, apoi mă vâr ca un şurub în mulţime. Am pierdut-o din ochi pe Norah, nu mai ştiu pe unde era masa noastră. Toate mesele au fost împinse deoparte acum.

Fitilul: aprins.

Fitilul: arzând.

Pe locuri.

Fiţi gata.

Explozie.

Chitarele vuiesc. Tobele bubuie. Owen O. Se stropşeşte blestemând lumea. Sună clopoţelul şi câinele lui Pavlov are o nenorocită de criză pe ringul de dans. Fiindcă încă nu fac parte din ea, văd totul: cum un grup de oameni se pot transforma într-un vifor, cum tot timpul ăla petrecut cumpărând şi alegând ţoale care să se potrivească la fix nu mai înseamnă niciun rahat acum, fiindcă nu se uită nimeni la ţoale, la poze şi la fiţe. E vorba despre forţă, puls şi descătuşare a unor impulsuri gigantice. Străbat prin piele şi creste ca să ajung la Norah. Mă înfig în turbulenţa asta umană ca s-o zăresc pe Tris. Despic bezna asta luminoasă, strălucitoare, ca să-mi dau seama pe cine pula mea caut şi de ce.

Norah. E la trei metri de mine. Nu se uită după mine sau ceva de genu'. E în mijlocul conflagraţiei şi pare complet singură.

Mă sperie.

Recunosc toată chestia.

Aud linia de bas a lui Lars L. Mă cuprinde întunecimea, abisul. Ţipă că timpul e o maşinărie furioasă.

Muzica e o maşinărie furioasă. Suntem cu toţii maşinării furioase.

Mi-am ieşit din stare. Sunt pe coborâş. Şi asta-i şi mai rău, fiindcă ştiu că ar trebui să fiu în urcare.

Norah. Doar să ajungi la Norah.

Dev îmi stă în cale. Încerc să-l ocolesc şi răspunde cu un brânci febril. Îl îmbrâncesc şi eu. Mă apucă prea tare de umăr şi mă face să mă răsucesc. Mă împiedic. Cad peste Norah.

Norah râde, doar se aruncă şi ea spre mine. Buşeală şi retragere. Apoi *eu* mă buşesc şi mă retrag. Ar trebui să zâmbim, dar nu zâmbim. M-am aruncat în ea cu toată greutatea, am izbit-o din plin. E toată numai rezistenţă. Nu cedează teren, stăm acolo aşa, acum nu mai e nicio distanţă, faţa ei e aproape de a mea, atât de aproape că-i ca o pâclă.

— Ce pula mea? ţipă, dar nu cu mine vorbeşte.

Cotul lui Dev mă izbeşte în spinare, mă împing în faţă, ea e acolo, întind mâinile şi ea e acolo, şi chiar în momentul ăla boxele se aud mai tare şi muzica prinde aşa o vibraţie, că se transformă în bătaia inimii mele şi-n bătaia inimii ei şi ştiu, Norah ştie şi ea, şi ăsta-i momentul în care ne-am putea vedea fiecare de-ale lui şi asta să fie tot, absolut tot. Dar mă uit în ochii ei, ea se uită într-ai mei, şi ne dăm seama – încântarea de a fi aici, încântarea de a fi acum. Şi poate că-mi dau seama ce parte din ea e asta, şi poate că şi ea – şi dă seama ce parte din chestie sunt eu, fiindcă deodată nu ne mai izbim, mai degrabă ne contopim. Acordurile ce vuiesc în jurul nostru devin o tornadă care se strânge, se strânge şi se tot strânge, iar noi suntem în centru, şi fiecare suntem centrul celuilalt, încheieturile mele le ating pe ale ei chiar în locul unde se ia pulsul, şi pot să-l simt, mă jur. Zvâcnetul ăla. Ne mişcăm pe muzică şi, în acelaşi timp, suntem nemişcare. Nu mă pierd cu firea sub asalt. O găsesc pe ea. Şi ea – da, mă găseşte pe mine. Mulţimea ne presează, basul dezvăluie totul şi suntem doi oameni printre mult mai mulţi oameni, dar, totodată, e şi o chestie doar a noastră. Nu e

singurătate, ci doar starea asta intensă de a fi în doi.

Există o singură cale de a o testa, şi anume să îndrăznesc o mişcare, să forţez şi să văd dacă vrea să meargă acolo. Dau peste buzele ei, o sărut, mă trage de păr, am apucat-o de geacă, strâng materialul în pumn, nu-i deloc ca şi cum am sta de vorbă, şi chestia e pe val şi o primim şi o primim, şi o primim. Ţin ochii închişi, apoi îi deschid şi văd că şi ai ei sunt deschişi şi ceva din mine se trage înapoi chiar când corpurile noastre se lipesc, şi-i de frică, normal că de frică, şi-o ţin aproape ca să-i transmit că înţeleg.

Lars L. Se lansează în *Ia-mă înapoi, ticăloaso,* mă trag înapoi, Norah vede asta şi n-am cum să-i spun că nu-i din cauza ei, nu-i vorba despre acum, e vorba despre alte zece mii de dăţi, şi ea n-are nimic de-a face cu asta. Mă aplec spre ea şi-o sărut iarăşi, cam în felul în care dai fuga la tine în cameră şi pui muzica să bubuie când părinţii tăi se ceartă. Ştiu că n-o să meargă, şi nu merge, fiindcă nu e nevoie să auzi unele lucruri ca să le auzi. Mintea are şi ea urechi, şi uneori amintirea e cel mai mega – DJ de pe pământ.

Acum Norah ţipă „Ce-i?” şi de data asta, *este* o întrebare pentru mine. Apoi pune cea mai grea întrebare dintre toate – cea pentru care e nevoie de durere şi curaj – adică „DE ce te-ai oprit?” şi basul e prea puternic, simt cum corpul mi-e stâlcit din toate părţile şi una dintre trupele mele preferate s-a întors împotriva mea, ţip „NU POT VORBI CU TINE AICI” şi ea ţipă „CE?”, sunt chiar lângă urechea ei şi-i urlu „NU AICI”, apoi „NU POT VORBI”.

Palma ei o găseşte pe a mea şi sunt, imediat, tras deoparte. Străbatem mulţimea agitată, frenetică, iar palmele noastre sunt ca un pod dintre cele mai şubrede, cum se ţin aşa, încleştate. Gândesc: *Dacă-mi dă drumul la mână, s-a terminat. Dacă-i dau eu drumul, s-a terminat.* Şi, fiindcă mă ţine atât de strâns, o ţin şi eu strâns. Sunt buşit din toate părţile – mâine o să am vânătăi, ştiu deja – dar, într-un fel, strângerea asta de mână e imună. Stăm, cumva,

împreună. Suntem binecuvântaţi, suntem împreună şi starea de împreună izgoneşte singurătatea, îndoiala şi frica. O scoatem la capăt. Îţi mulţumesc, muzică. Dracu' să vă ia de amintiri. Mersi, prezentule!

Aruncă o privire în jur, apoi mă duce spre o încăpere mică, învecinată cu buda pentru bărbaţi. E cât un dulap de mare, dar are o oglindă babană, cu un scaun în faţă. Pe spătarul scaunului e un guler de preot ce zace desfăcut. Mai sunt şi o groază de farduri pe-acolo. Mă aştept ca Norah să se uite cu ranchiună la mine, dar în schimb pare decisă. Mă ţine mai departe de mână şi se aruncă spre mine, mă înşfacă, mă înhaţă şi mă sărută atât de apăsat, că buzele mele abia dacă reuşesc să răspundă.

— Tu, zice, iar mâna ei o duce acum pe a mea peste sâni, şi-şi lasă cealaltă mână să alunece peste pieptul meu. E cald în cămăruţa asta, şi ea e scuturată de febră şi mă sărută, gura mea se deschide şi mâinile, limba, şoldurile ei explorează. Însă ochii nu-i sunt la fel de aventuroşi. Şi nu ştiu dacă e pe cale să mă tragă înapoi, să mă tragă înainte sau, pur şi simplu, încearcă să mă tragă. Dacă asta e dorinţă, nu mi-e clar pentru ce-i dorinţă. Sunt excitat – sunt tare excitat, în mă-sa – de intensitate, de febră, de întuneric, da, de întunecimea situaţiei. Dar nu mă pot pierde în asta fiindcă nu-mi dau seama pe unde-i ea, în afara muzicii, înăuntrul acelor mişcări. Mâna ei o apasă pe-a mea în perete, cealaltă mână e sub tricou, se ridică până la gât, apoi coboară iarăşi. Şi coboară. Şi degetele ei au găsit drumul, iar mâinile mele-s puse amândouă la zid. Arşiţa, febra… mă priveşte cu ochi care nu zâmbesc, şi vreau, vreau mult, dar nu pot s-o fac, şi ea coboară tot mai jos şi mai jos, iar când mă atinge acolo, mai am puţin şi explodez, şi aş vrea să spună ceva, fie şi numele meu să-l spună, dar n-o face şi deodată nu mă mai simt în stare. Vreau să fiu sigur şi nu-s sigur, aşa că zic nu, fiindcă vreau ca ea să fie sigură şi nu pot fi sigur că e. Mă sărută iarăşi, şi de data asta chiar nu răspund, şi nu-nţeleg ce se-ntâmplă aici; îi dau drumul la mână, cealaltă mână a ei se opreşte şi, cu toate că-s lipit cu spatele de-un perete, dau

înapoi.

De ce te-ai oprit?

Nu vreau să spună asta. Dar i-o văd pe chip. Dacă a avut vreodată ceva de dovedit, simt acum că am dezdovedit-o. Aşadar, ecuaţia moartă a acţiunilor noastre zace între noi şi nu ştiu ce morţii mă-sii să fac.

— Ai văzut-o? întreabă.

Şi vreau mai întâi să-ntreb pe cine. Dar ştiu pe cine, zic că nu, şi-ntreb:

— Dar tu l-ai văzut?

Se depărtează de mine, răsucindu-se zece grade, înapoi spre tumult, şi răspunde că da.

10. Norah

Buşeala de la pogo n-a minţit. Am ştiut asta şi totuşi am ignorat evidenţa pe care mi-a aruncat-o în faţă. *De ce te-ai oprit?* Poate oracolul, acum, să răspundă la una şi mai bună: *de ce pana mea am continuat?*

— Da, îi spun lui Nick.

Crede că zic da, l-am văzut pe Tal. Nu l-am văzut pe Tal. Am văzut-o pe Tris în schimb. O să fie mai uşor pentru Nick, mai târziu, dacă crede că l-am văzut pe Tal. După aia n-are decât să dea vina pe mine şi pe toanele mele. Dar există un motiv pentru care femeile ajung frigide şi Nick n-are decât să se ducă, în pana mea, să se uite în oglinda aia dacă vrea să vadă motivul.

DE CE SUNT OARE AŞA O FRAIERĂ DE CĂCAT?

Ies în fugă din camera-dulap, dau un picior în uşa din spatele meu, mulţumită că aud, din partea lui Nick, aflat înăuntru, o stropşeală: „AU, M-A DURUT, ÎN PULA MEA!” Ştiu că Nick are nevoie de câteva minute să stea singur, să-şi pună în ordine gândurile. Am ceva timp să fac ce trebuie să fac.

Am făcut tocmai ce nu trebuia să fac. N-am obţinut niciun Oi. Doar un Of. Am crezut în puterea moşelii, am crezut că se poate repara ceva când Nick a zis CĂCATPULĂ-FUTAI în microfon, privindu-mă ţintă. Am ştiut că nu se poate ca Tris să nu apară la clubul ăsta şi-am

ştiut că aş face bine să-mi încerc norocul înainte să-mi explodeze în faţă, cum au explodat în recital cei de la Codiţă Pufoasă. N-am fost niciodată genul de tipă care să se dea la cineva, şi poate de asta ies noapte de noapte cu Caroline şi mereu câte unii se dau la ea şi niciodată la mine. Şi nu mă gândeam că or să deschidă cântarea cu *Ia-mă înapoi, ticăloaso* când am făcut ce-am făcut, când m-am mişcat cum m-am mişcat. Mă gândeam la al doilea cântec de pe lista lui Nick pentru Tris, *Take a Chance on Me,* de Abba. Ori mi-o fi pus Dev ceva în pahar, ori o fi fost vorba de amintirea senzuală a cântecului suedezilor, fiindcă eram la pogo cu Dev şi Vânătorul şi credeam în trupă şi, în timp, şi în moşeală, poate credeam chiar în Dumnezeu şi în Nick. Iadul-raiul ăla era încins ca naiba la mijloc, şi ăsta musai era semnul că trebuia să-i dau bătaie şi să fac ce-am făcut.

Prima aruncare? Afară. Greşită complet. Am stat cu ochii deschişi în a doua parte a sărutului ăluia oribil-fantastic şi, parcă la fix, am văzut cum Toni o lasă pe Tris înăuntru şi mi-am dat seama că timpul disponibil s-a căcat, vreau să zic s-a gătat; nu, a fost mai rău, doar prostia pură m-a mânat, marca aia înregistrată de prostie Norah (genul care-i scrie scrisori de împăcare Răului Fost) pe care creierul meu o dispreţuieşte atâta, mai mult decât ignoranţa, fiindcă-i marca înregistrată Norah şi va duce pe calea pe care o urăsc cel mai tare: cea a regretului.

Nici nu m-am ostenit cu preludiul, m-am aruncat din prima, ca un plonjeur amator la Jocurile Olimpice Speciale. Ştiam că-i prea curând, că Nick nu era pregătit, dar voiam să mă dezgheţ şi să-i dovedesc că n-o să-l las nici pe el rece. Şi credeam că am demonstrat asta, că am pus gheara pe el, aşa mi s-a părut cel puţin, doar a reacţionat, cumva adică, mie cel puţin mi s-a părut că-i aşa, sau poate ce-am crezut eu că sunt reacţie şi atracţie reciprocă nu erau de fapt decât chestia că-i tip şi că ar putea să se frece şi de-un perete, accidental, şi să reacţioneze. Dar momentul a trecut fulgerător şi, dacă e să fiu cinstită, ştiu că n-a răspuns decât pe jumătate, şi asta fiindcă Julio ştia, probabil, că-i vorba despre Sloi-de-Gheaţă.

N-o să-mi mai rulez scena asta în cap. N-o mai fac.

Sunt aşa de umilită.

Simt cum umilinţa îmi dogoreşte faţa, cum mă arde cu fierul roşu, cum mă încinge mai mult decât şi-ar putea imagina orice frigidă, mă aprinde de ură. Urăsc regretul care-mi pulsează prin toate arterele corpului, care îşi doreşte, chiar acum, un cheeseburger. Urăsc timpul, urăsc noaptea şi, dacă aş crede în Dumnezeu pe bune, în afara episoadelor alea momentane de credinţă, aş urî-o şi pe Ea.

Până şi pe cei de la Codiţă Pufoasă îi urăsc. Fosta mea trupă preferată, menită acum reamintirii, pentru tot restul vieţii, drept trupa pe care o ascultam când m-am scufundat ca *Titanicul.* (Tuse*). O urăsc pe Caroline fiindcă a căzut lată când chiar aveam nevoie să vorbesc cu ea. Îl urăsc pe Tal pentru toate dăţile când mi-a zis *Nu, atinge-o în felul ăsta* şi *Nu faci nimic ca lumea, Norah,* fiindcă acuma Nick, prima mea încercare de salvare, o ştie şi el: n-am, în morţii mă-sii, nici cea mai vagă idee cum să fac asta. E ca şi cum Dumnezeul ăla mitologic ar lua fiinţele umane, în timpul creaţiei, şi le-ar împărţi în grupe: Grupa A are parte de corp beton, de sex-appeal şi de-o groază de acţiune săvârşită cu uşurinţă naturală (Caroline), ăia din Grupa B sunt cei care investesc în ţoale şi machiaj, care-şi dau seama cum stă treaba şi-şi iau partea de acţiune până la urmă (Tris), iar în Grupa C e restul de fraieri amărâţi (ca mine) pentru care Dumnezeu a decis *Eşti pe cont propriu. Nu te aştepta la cine ştie ce.*

Îl cam urăsc pe Nick în momentul ăsta, dar am pe altul mai sus pe listă, unul pe care-l urăsc mai mult decât pe Saddam Hussein şi orice nemernic numit Bush luaţi împreună. Mai mult decât pe ratatul futut în creier care-a anulat serialul *Aşa-zisa mea viaţă* şi m-a lăsat c-un set de DVD-uri prea mic, care nu răspunde la întrebări precum: au făcut-o până la urmă Angela şi Jordan Catalano, au divorţat Patty şi Graham, era ceva între Rayanne şi Sharon dincolo de aluziile lesbiene? Trebuie, la dracu', să găsesc persoana aia pe care-o urăsc cel mai mult, ca să pot, sper eu, sugruma cealaltă ură, aia pe nume regret.

Mulţimea freamătă pe ring. Formaţia e între piese şi pe scenă e-o pleoşteală de neconceput cât se apucă Lars L. Să se acordeze şi să scoată din microfon ţiuitul, microfonia care e cauzată probabil de Nick, care-a dat-o în bară încercând să-l ajute pe Toni. Lars L. Cunoaşte potenţialul publicului de a se întoarce împotriva trupei dacă i se oferă până şi un moment de tăcere, şi probabil a observat că mulţimea se foieşte, fiindcă strigă spre public:

— Ce dracu' vreţi să cântăm în continuare?

Un punkist cu creastă mohawk din faţă ţipă:

— Orice, numai cântaţi, în pula mea!

Nici n-a terminat bine punkistul ce avea de zis, că Evan E. Răcneşte UNU-DOI-TREI-PATRU, toba începe să bubuie şi, într-o străfulgerare psihedelică, Owen O. Se-nfige în coverul Codiţă Pufoasă după piesa gospel *Trăiesc din LSD-ul divin.* Uit de ură un moment, deoarece corpul meu trebuie să se zbânţuie pe această intervenţie divină de sunet. Timp de un minut, din piesa aia de două minute, mi se taie ura, fiindcă-s pierdută înaintea lui Owen O., Evan E. Şi Lars L., pentru că sunt nişte Z. Zei, şi toată lumea de-aici o ştie şi o transmite.

Apoi văd cum se agită pumnii la mijloc, aud cum se strigă *Oi* şi văd o persoană purtată pe braţele mulţimii, şi chiar şi-n lumina asta slabă n-aş putea rata culorile de bondar purtate de matca albinelor, Cea Pe care o Urăsc Cel Mai Mult. Tris face surfing pe valul mulţimii, încercându-şi şansele de a ajunge în faţa scenei şi, cine ştie, poate să fie chemată în spatele scenei.

Şi mă întorc la ură.

Despart mulţimea aia ca şi cum aş fi afurisitul de Moise, pe bune, parcă-s un general cu cinci stele, Comandanta Naşpetă Sictirită în propriul ei tanc, năpustindu-se prin deşert. Ar face bine să nu-mi stea cineva în cale. Ajung la pogo în câteva secunde şi, când îmi vine rândul s-o propulsez pe Tris mai departe, spre scenă, în loc să-i las picioarele să treacă peste palmele întinse în sus, o trag de gleznă; cade pe jos, mulţimii nu-i pasă, deja au săltat pe altcineva şi Lars L. Arată spre noua victimă şi

face un semn afirmativ din cap spre malacii de la pază.

Tris se culege de pe jos, apoi îşi duce mâna la frunte.

— M-A DURUT, ÎN PIZDA MĂ-SII! ţipă la mine, şi doar dacă ar mârâi un „AU!”, cum a făcut Nick, aş putea să o urăsc mai mult în clipa asta.

O înhaţ de mâna lipită de frunte şi-o călăuzesc printre mase, sunt un terorist cu ostatec acum. Nu mă obosesc să le zic „pa” lui Dev şi Vânătorului, care se uită cu coada ochiului cum plecăm, prinşi într-un sărut franţuzesc.

Odată ajunsă afară, unde pot respira ca lumea şi pot simţi răcoarea aerului dimineţii de început de primăvară, mă simt mai puţin plină de ură şi mai mult ostenită. Suntem doar noi două acolo, plus fumătorii şi drogangiii lângă un zid de alături, şi-i linişte, dacă nu pun la socoteală bufnetul basului lui Lars L. Care rezonează prin zid şi taxiurile care claxonează pe stradă. Pot, în fine, să mă aud vorbind şi vorbesc, îi zic „de ce?” lui Tris, numai că, de fapt, ţip DE CE? fiindcă nu mi s-au obişnuit încă urechile. Deja bătăile inimii se aclimatizează, încetinesc, se răresc, eliberate de îmbâcseala din club, de vuietul şi de oamenii ăia aşa de îmbulziţi care sigur ştiu, până la unul, de umilinţa şi regretul meu.

Din cauza ei nu i-am putut sparge carapacea lui Nick şi vreau să ştiu de ce.

Tris se sprijină de perete şi se freacă la ochi.

— Sunt ruptă de obosită, zice. Şi nu trebuie să ţipi, ce pana mea.

Curul îi alunecă pe zid, se lasă la pământ. Stă cu spatele lipit de clădire, cuprinzându-şi genunchii, cu faţa vârâtă între coapse.

Mă pun lângă ea. O întreb iarăşi „de ce?” şi zice „Nick?” şi eu zic „da”.

Parcă ar fi pe cale să adoarmă. Clipeşte din ochi, aproape că pare plăcută, acum că s-a eliberat din ţarcul clubului. Este cum este. Te duce pe cele mai înalte culmi ale plicticoşeniei personale, apoi reuşeşte o întoarcere la o sută optzeci de grade care-o face o prezenţă aproape

liniştitoare.

Caroline şi cu mine o ştim de când eram Cercetase, dar n-a fost niciodată o neplăcere majoră până la liceu, după ce, când nici quakerii n-au mai tolerat-o pe Caroline, am urmat-o de la Friends Country Day la Inima Sacră. Tris crede că sosirea noastră la şcoala ei înseamnă apariţia unor spirite înrudite cu ea şi ne urmăreşte ca un căţeluş, vrea să intre în scena noastră muzicală din Manhattan. Nu pricepe că eu şi cu Caroline am fost întotdeauna, fără excepţie, o Gaşcă de Două. Tris crede că-i de-a noastră fiindcă-i place aceeaşi muzică şi fiindcă nimeni de la şcoala aia nu vrea să aibă de-a face cu ea, se crede o ciudată ca mine şi Caroline. Am lăsat, ocazional, să se întâmple câte-un Doi şi Jumătate; are, e drept, antene bune pentru trupe mişto, chiar dacă există şanse mari să se facă de râs pe-acolo – să danseze ca dementa, să falseze în gura mare – ori de câte ori o luăm cu noi prin cluburi. Dar dacă o ai pe Tris singură la Starbucks, e normală, tolerabilă cel puţin – nu se hlizeşte prea tare, nu încearcă aşa de-al naibii de mult. E salvatoarea mea cu testul ăla care ieşise negativ.

Aş vrea, dar nu pot s-o urăsc.

Deschide un ochi.

— Eşti la un căcat de întâlnire cu el sau ceva? îţi place de el.

Fiindcă nu vreau să mint zic „Da”, apoi corectez şi zic Nu chiar, fiindcă nu vreau să mint şi, în cele din urmă, Nu, fiindcă n-aş vrea, cumva, să mint. Nick este… era chestia asta, persoana asta pe care-am descoperit-o ca din senin şi-am descoperit apoi că o doream… şi-odată ce-am gustat, am început să tânjesc după mai mult, dar acum trebuie să-mi accept înfrângerea, fiindcă toată noaptea asta a fost, clar, un accident şi-atât. Mă doare inima, la propriu, nu inventez rahatul ăsta; mă doare din cauza buclei ăsteia temporale în care brusc am dorit şi-am tânjit, şi-am crezut, dar care s-a închis acum. Pe cine păcălesc eu? Părţile cele mai bune din Nick sunt alea pe care nici nu ştie că eu i le ştiu – versurile, mixurile, loialitatea – şi toate-s dedicate lui Tris.

— I-ai spus despre mine? zice ea.

Fiindcă la cantina şcolii, cu fetele alea dulci şi catolice aliniate de parc-ar fi nişte piese de domino ecosez pe la mese, şi cu noi pe deasupra, cu piercinguri, păr vopsit şi bluze de uniformă (ale lui C. Şi T., nu a mea) cu două numere mai strâmte, Tris se laudă cu toţii gagiii cu care se vede, cu cluburile în care se duce, cum are ea acces în spatele scenei, fiindcă vrea s-o impresioneze pe Caroline. Dar când suntem doar noi două în sala de clasă, Tris îmi arată ce mixuri de piese i-a făcut Nick, cântecele pe care i le-a scris, eseul de admitere la FIT[7] pe care a ajutat-o să-l scrie.

— Nu, nu i-am spus, zic.

Şi mă bucur că n-am făcut-o. N-am vrut s-o fac pe tipa care încearcă să-l cunoască, dar să nu afle de la mine decât ce ştiu eu despre Tris.

— De ce-ai făcut-o, oricum?

Nu ştiu la care *de ce* vreau răspunsul – de ce l-a înşelat sau de ce l-a pus pe liber.

— Mi-e foame, anunţă Tris.

Trebuie să recunosc că şi mie îmi este foame.

Se ridică, accept mâna pe care mi-o întinde ca să mă ajute să mă salt şi nu mi se mai pare că-i vorba despre un schimb de prizonieri.

Ne ducem la non-stopul coreean de peste drum şi cred că-i vreun instinct primar sau cam aşa, fiindcă ne ducem amândouă glonţ la raftul cu prăjiturele, ea deschide o pungă de chipsuri, eu una de biscuiţi Oreo şi ne punem pe ronţăit între rânduri, iar proprietarul, la tejghea, face:

— Trebuie să le plătiţi!

Iar eu şi cu Tris, la unison:

— ŞTIM!

Apleacă capul spre un aranjament de rulouri cu smochine şi zice:

— E aşa. L-am cunoscut pe Nick. Îl doream şi l-am avut, dar nu voia să se mai desprindă după aia, şi era un

---

7 Acronim pentru Fashion Institute of Technology, din cadrul Universităţii de Stat din New York. (*N. red.)*

tip aşa de mişto, nu reuşeam să-i fac vânt, chiar dacă mai erau şi alţi băieţi prin zonă.

Îşi vâră în gură degetul mare şi-şi scoate o fărâmă de ciocolată care i s-a băgat între dinţi.

— Dar după aia am ajuns în punctul în care s-a apucat să-şi aleagă facultatea după ce fac eu, să creadă că avem un viitor împreună, adică e gata să renunţe la toate şcolile alea beton, ce naiba, şi să se ducă la Rutgers ca să fie alături de mine, şi m-am gândit atunci că nu se poate aşa, nu poate să facă asta. Fiindcă a zis „te iubesc" şi, ştii, eu n-am simţit la fel, ce să fac. Şi ştiu că-i naşpa rău să zici asta şi cealaltă persoană să nu-ţi răspundă la fel, dar am simţit că s-a făcut timpul să-i dau drumul, să găsească pe altcineva, cineva care să-i poată răspunde la iubire, fiindcă cineva *ar trebui* să facă asta. Şi mi s-a părut că mai bine îl rănesc acuma un pic decât să aştept şi să-l rănesc mult mai tare mai încolo, după ce şi-a planificat viaţa după mine; nu voiam să facă asta. M-am gândit că o să fie mult mai rău de el mai încolo, dacă-l lăsam să creadă că are ceva ce nu-i acolo, aşa că am luat-o pe calea cea dură. Nu i-am răspuns la „te iubesc". I-am zis că s-a terminat între noi. N-ai decât să mă dai în judecată, na. Am optsprezece ani, o să merg la şcoală în oraş la anul, o să-mi încep viaţa. Vreau să mă distrez. Nu vreau să mă implic şi nu vreau niciun „te iubesc".

Se opreşte ca să înfulece încă un cips cu ciocolată. După ce l-a înghiţit, face:

— Nu c-am zis chestii profunde?

Tris, această Nietzsche a noastră, s-ar putea să fi prins ea o chestie. Tal mi-a zis că mă iubeşte, mi-a tot zis şi zis, dar nu se face să-i spui asta cuiva şi după aia să o anunţi că nu-i suficient de experimentată la pat şi că ar face bine să citească o carte sau ceva, să înveţe de-acolo, sau că ar putea încerca să se dea cu ruj şi să se îmbrace în fuste strâmte ca să arate sexy ca prietenele ei cele mai bune, măcar din când în când. Dacă Tal nu m-ar fi minţit când a zis că mă iubeşte, acuma n-aş fi fără viitor, o fraieră varză care şi-a îngăduit să creadă într-un vis fals trimis de

un zeu fals. Nici nu mai sunt sigură că mi-a plăcut vreodată de Tal, darămite să-l şi iubesc. Apropo, Tal, cred că palestinienii ar trebui să aibă un stat al lor.

Am rămas, odată în viaţă, fără grai. Tocmai ce-am mâncat al treisprezecelea biscuit în ultimele cinci minute. Când vorbesc totuşi, ştiu de la oglinda de control care atârnă în spatele lui Tris şi în faţa mea că vorbesc cu gura murdară de cremă.

— Trebuie să-i spui de ce, Tris. Merită să ştie. Va suferi daune ireparabile până ce va şti de ce.

Deci Nick n-o să mai treacă prin programul meu de reabilitare. E OK. O să fie un iubit extraordinar, cândva, pentru vreo altă fată. O să fie dragostea vieţii vreunei gagici norocoase şi poate că, după ce mă odihnesc după noaptea asta de neuitat, o să mă şi bucur pentru el şi pentru viitorul ce-l aşteaptă odată ce Tris îl va elibera cu adevărat. N-o să fiu, deci parte din viaţa lui, cu excepţia acestei „întâlniri” în cheie minoră. Am deci, o viaţă de singurătate înainte. E OK şi asta. Sunt o grămadă de cariere pentru fete frigide. Mă pot dedica unor fapte bune. Mă fac vreo umanistă ONU (hei Tal, cred şi-n Naţiunile Unite, na, dobitocule). Am şi cei doi ani de şcoală catolică în spate. Pot să mă călugăresc, chiar dacă nu-s credincioasă. O să-nvăţ să mă prefac, cum tocmai mi-a făcut Nick mie. O să aduc evanghelia compasiunii şi bunătăţii – şi vă rog, folosiţi mereu prezervativul – începând cu naţiunile lovite de foamete până la zonele moarte, răscolite de război. Poate mă fac vreo călugăriţă care se pupă cu alte călugăriţe – hei, aş putea s-o caut pe Becca Weiner din tabăra aia şi să văd dacă se bagă la ceva acţiune – dar ştiu că, peste câteva sute de ani, un papă post apocaliptic o să decidă dacă mă canonizează, el/ea o să-mi treacă cu vederea micile ştrengării şi-o să-şi zică: „Hei, Sfânta Norah avea şi ea nevoile ei, ni se întâmplă tuturor”. Şi eu o să plutesc în dimensiunea mea rai-iad, probabil aproape de reşedinţa de la Cercul Polar, ştiind că sfinţenia mi se trage toată de la noaptea asta. Aşadar ar trebui să-i mulţumesc lui Nick, nu să-l urăsc.

— Porţi geaca lui, zice Tris. Pe mine nu mă lăsa niciodată să o port.

Acţiunile lui Tris au produs evenimentele din această noapte de rai-iad, aşa că n-am nicio problemă s-o las să plătească pentru biscuiţii mei. O las la casă, căutându-se de portofel. Sunt gata să mă întorc la mine. Sunt gata să dorm în patul meu, să mă trezesc mâine-dimineaţă şi s-o pun de-un plan existenţial, poate să vorbesc cu părinţii mei s-o convingă pe Caroline că are nevoie de ceva ajutor, în pana mea, fiindcă, dacă am ajuns la punctul la care Tris e mai mişto şi te bagă-n sperieţi mai puţin când o arzi cu ea decât Caroline, atunci chiar e o problemă mare de rezolvat pe-acolo.

Pornesc spre uşă, dar nu înainte de a revărsa nişte sfântă înţelepciune asupra lui Tris.

— Data viitoare să fii mai atentă, fufo! îi zic.

Nu ridică ochii din portofel, nu face decât să ridice degetul mijlociu, cu unghia vopsită galben-negru, stil borfetă de Jersey, spre mine.

— Bine, fufo, îmi răspunde.

Am destui bani pentru taxi ca să mă-ntorc acasă şi să-mi bag picioarele-n el de şofer dacă încearcă să-mi scoată ochii că ce departe-i până în Jersey. Mă uit pe stradă căutând un taxi dar, în loc de asta, îl văd pe Nick, sprijinit de o cabină telefonică de lângă non-stop.

Şi nu-mi mai arde de ură, de umilinţă şi de regret. Sunt prea obosită, prea terminată şi prea recent reînnoită.

Păşesc spre el şi-l binecuvântez cu semnul crucii pe frunte, în piept şi-n amândouă părţile inimii, în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfintei Norah. Îl mângâi pe obraz pentru ultima oară, fiindcă vreau o atingere finală, o merit. Îi spun:

— Păcatele îţi sunt iertate.

Apoi o iau din loc, cu degetul mic şi arătătorul băgate între buze ca să fluier după un taxi, singură-singurică în aproape-dimineaţa asta prin văgăunile marelui şi răului Lower Manhattan, dar protejată de giulgiul sacru al lui Salvatore de pe umerii mei.

Asta e, o să păstrez dracului geaca lui Nick.

11. Nick

Să-mi bag pula!

Să i-o trag că s-a băgat în taxiul ăla. Să i-o trag că mi-a futut creierii. Să i-o trag că nu ştie ce vrea. Să i-o trag fiindcă m-a târât în chestia asta. Să i-o trag fiindcă ştie să se pupe aşa de bine. Să i-o trag că mi-a făcut terci cântarea trupei preferate. Fiindcă abia dacă a zis o vorbă când a plecat. Să i-o trag că nu mi-a făcut din mână. Fiindcă mi-a dat speranţe. Fiindcă mi-a distrus speranţa. Să i-o trag fiindcă a plecat cu fututa mea de geacă.

Să-mi bag pula!

Să-mi bag puia-n capul meu fiindcă mereu intru în situaţii din astea. Fiindcă-mi pasă. Să-mi trag palme fiindcă n-am ştiut ce să-i spun ca să rămână. Fiindcă am şovăit. Să-mi bag puia-n capul meu că n-am sărutat-o ca lumea, cum trebuie. Să mor tâmpit fiindcă mi-am pus speranţele în ea. Fiindcă n-am avut speranţe mai realiste. Să-mi sară ochii că i-am dat geaca.

În pula mea!

Dacă n-aş mai fi zăbovit în garderoba aia încă două minute, să mă holbez în oglindă, de parcă mutra ar fi putut să-mi dea brusc răspunsuri pe care mintea nu le ştia. Dacă aş fi fost în stare să mă strecor prin mulţime în loc să rămân blocat în labirintul ăla. Dacă aş fi văzut-o în non-stop înainte să ajungă la uşă. Dacă aş fi zis ceva când am văzut-o venind. Dacă aş fi reuşit s-o scot la capăt cu toate „dacă”-urile astea, aş fi fost în stare să evit inevitabilul du-te-n mă-ta, un du-te-n mă-ta cum scrie la carte? Mândria m-a făcut să ţin gura închisă, supărarea mă obligă să rămân închis în mine, amândouă au dat de pământ cu speranţa mea şi-au lăsat-o pe Norah să plece.

Să mă întorc în club singur ar însemna înfrângere. Să stau pe-afară şi să mă uit la luminile taxiului ei înseamnă înfrângere. Să mă întorc acasă şi să cad lat înseamnă înfrângere. Să stau pe jos şi să mă holbez la trotuar înseamnă înfrângere – dar e înfrângerea cea mai la

îndemână, aşa că mă aşez pe jos şi mă apuc să urmăresc cu privirea marginea trotuarului. Sunt la pământ, adică exact unde ar trebui. Picioare în gură, călcat pe cap, trage-mi trage-mi trage-mi. E strada Ludlow, aşa că pantofii care trec pe lângă sunt undeva între fiţe şi porno. Tenişi fluorescenţi, tălpi groase, ghete cu toc cui pentru femei şi bărbaţi. Dacă aş avea chitara la mine, poate aş fi în stare să schimb ceva. Dar n-am decât cântecele înghesuite unele peste altele în căpăţână. Toate-s triste. Toate-s amare. Şi-s tot ce am.

N-am lăsat-o eu să plece. Ea a plecat. Nu-i vina mea.

Ea-i de vină.

Ar putea să revină.

Mi se pare tare familiar totul, în morţii mă-sii.

Oricum, ce ne mai batem capul? De ce ne deschidem aşa uşor înaintea altora, ca să ne-o luăm? Oare-i singurătate? Oare-i frică? Sau momentul ăla narcotic, senzaţia că locul tău e împreună cu altcineva? Norah, n-ai ştiut că era simplu, ca felul în care m-ai tras după ţine de pe ringul de dans? Nu era musai să te mozoleşti cu mine ca să obţii momentul ăla. Şi acuma ştiu. Şi pot spune asta. Şi acuma ai plecat.

E vina mea, nu?

Să-mi bag picioarele!

Să-mi bag picioarele-n ele de întrebări! Mă fut în el de încercat şi iar încercat. Îmi bag puia-n ea de credinţă că doi oameni pot deveni un ideal. Îmi bag puia-n neajutorarea asta. În speranţa asta că o să se întâmple ceva ce n-o să se întâmple în veci.

— O, Nick, ce ţi-a făcut?

Pantofi decupaţi roz, culoarea Panterei Roz. Ridic privirea şi-i caraghios de-a binelea. Fiindcă, mă jur, deasupra mea e aplecată Tris, părând compătimitoare. E ca şi cum aş fi la o emisiune din aia la TV, unde mama cea moartă se întoarce, când şi când, să mai spună câte ceva. Imposibil, dar exact când ţi-ar prinde mai bine.

— Tris, zic fiindcă nu-mi vine nimic altceva.

Clatină din cap, mătură cu palma o porţiune de pavaj

şi se aşază lângă mine.

— Unde-i Norah? întreabă.

Ridic din umeri.

— Probabil a trecut de mijlocul tunelului Lincoln.

— Niciodată n-a făcut faţă, zice Tris scoţând o ţigară şi înmânându-mi bricheta, ca s-o aprind. Niciodată. Niciodată. Pune-o în faţa faptului şi-o să refuze să accepte că faptu-i acolo. Ştii, odată ne-am dus să înotăm la pielea goală. Nu-i mare lucru. Toate avem piscine, ştim cum e. Dar îmi şi dau seama că Norah n-o s-o facă sub nicio formă. Tipul ăsta, pe care-l plăcea – să-mi trag palme, cred că Andy Biggs era – na, urma să fie şi el acolo. Şi ea nu vrea să-l vadă în felul ăsta. Dar crezi că protestează? Nu. Se opune cumva? Nu. Vine cu noi, o face pe DJ-ul un timp şi, când se face vremea să ne dezbrăcăm şi să ne băgăm în apă, dispare pur şi simplu. Şi se duce pe jos, în pizda mă-sii, trei kilometri înapoi până la ea acasă, fără o vorbă. Şi-n ziua următoare nici măcar nu minte că i-a fost rău sau ceva. Nu-ncearcă deloc să explice.

În ultimele patru săptămâni nu mi-a adresat atâtea cuvinte – ba nu, mai mult de patru săptămâni. Fiindcă spre sfârşit, cuvintele se cam împotmoleau. În afară de cele pe care a trebuit să le scoată la capătul nopţii.

Nici nu ştiu dacă pot s-o ating. Să întind mâna, adică vreo câţiva centimetri şi să-mi las palma pe braţul ei. Să simt iarăşi cum e. Să văd dacă e ca altă dată sau e altceva.

— Auzi, zice, să n-o faci pe pleoştitul cu mine, Nick. Fiindcă, dacă ai de gând, am dispărut de-aici mai rapid decât Norah. Te-ai prins?

Dau din cap că da. Încerc să nu mă uit la pielea ei.

— Bine, zice şi slobozeşte un norişor de fum. Nu vreau să vorbim despre noi.

Niciodată n-ai vrut, zic eu în gând.

Când te desparţi de cineva, frumuseţea respectivei persoane – de care te-ai bucurat atâta – pare dintr-odată necinstită. Aşa-i şi cu Tris acuma. A reuşit până şi să se aşeze în lumina stâlpilor stradali în aşa fel încât umbrele să cadă tocmai bine. Aduce a mustrare.

Stăm aşa, în tăcere, timp de o secundă. Trage un fum. Ea-i un film de cinematecă, eu, un căcat de sitcom. Tăcerea n-o supără defel, dar pe mine mă bagă, naibii, în sperieţi. Fac, deci, ce m-am jurat că n-o să fac în veci, dar tot m-am trezit că fac. Arunc la înaintare un „mi-e dor de tine”. Până şi mie mi se pare fără substanţă. Ca şi cum nu i-aş zice cui trebuie.

— Nu-ncepe iarăşi, zice Tris, dar fără iritarea pe care-o aşteptam. Nu demonstrează decât că eu nu simt la fel.

Încă un fum, şi-o ureche întoarsă spre club.

— Sună superbeton în seara asta, aşa-i? Am crezut că celebritatea o să-i distrugă, dar poate am greşit. Trebuia să mi-o pun cu Owen O. Când am avut ocazia, şi-aş fi fost la doar un lat de palmă de Winona Rider. Sau ce starletă pune laba pe el mai întâi. Sper numai să nu-şi numească fiica după vreun jeg de fruct.

— April, zic.

— Ce?

— April. Tu ziceai că vrei s-o numeşti April pe fata noastră.

Tris îmi aruncă o privire curioasă.

— Pe bune? Nici nu ştiu dacă-i drăguţ sau de groază că-ţi aminteşti asta.

Găsesc curajul de a întreba:

— Drăguţ şi de groază nu-s totuna pentru tine?

Zâmbeşte un pic la deşteptăciunea mea şi dă din cap.

— Poate. Scuze.

— Scuze?

— Da, scuze.

Face roşul ţigării să scânteieze, uitându-se nu la mine, ci la punkiştii care trec pe partea cealaltă a străzii.

— Tris, eu…

— Îţi place de ea?

— Ce?

— Norah. Îţi place de ea?

— Poate să-ţi placă de cineva care-ţi încurcă minţile în halul ăsta?

— Tot timpul, ce naiba.

— Eu ţi-am încurcat minţile în halul ăsta?

E doar o întrebare acolo, dar Tris *este* agasată şi zvâcneşte spre mine cu ţigara, aruncându-mi scrum pe tricou.

— Mai taci, bine? zice. E destul. DESTUL. Da, îmi încurci minţile într-un hal fără de hal. Fiindcă nu doar că nu te poţi desprinde, dar nici nu-ţi dai seama, dracului, că chestia de care te ţii agăţat *nici măcar nu-i acolo.* Crezi că te-am rănit? Ehei, puteam să te rănesc mult mai mult de-atât.

— Cum? nu mă pot opri din întrebat.

— *Dacă-ţi ziceam în pizda mă-sii adevărul,* Nick. Am crezut c-o să te prinzi. Habar n-am avut cât de orb poţi să te faci. Şi da, puteam să-ţi spun în faţă. Dar erai aşa de vulnerabil, ce dracu', că n-am reuşit. Şi totuşi te-am făcut să suferi. Dar Nick, la naiba – *aveai nevoie* să suferi. Aveai nevoie să-ţi vâre cineva adevărul în cap.

— Seamănă mai mult cu un cui bătut în cap, îi zic ca să ştie.

— Pentru mine e prima variantă, replică Tris. Dar în fine. Subiectul „noi" s-a închis. Subiectul „tu şi Norah" nu. Să-ţi dau un sfat, e gratis. Ea are chestia asta, dă bir cu fugiţii – o s-o ia la goană mereu, fără o vorbă. Dar uite care-i faza – tu *nu* eşti unul care fuge. Şi, în adâncul ei, cred că nici Norah nu vrea să fugă. Doar simte că n-are încotro. În parte fiindcă-i o răsfăţată obositoare şi cu tupeu, dar fără pic de simţ pentru modă. Şi în parte fiindcă, dracului, e şi ea om.

Are logică ce spune, şi asta se simte, la fel, ca o mustrare. *De ce n-am putut avea discuţii din astea cât am fost împreună?* îmi zic. Şi imediat îmi dau seama ce-am făcut – am transformat *cât am fost împreună* într-un tărâm separat, aproape depărtat. Încă simt durerea, dar cu mult mai puţină dorinţă de a relua de unde am lăsat.

— Am terminat-o cu tine pe noaptea asta, zice Tris şi se ridică. Găseşte-o pe dementa ailaltă şi faceţi copii demenţi împreună. Să nu le puneţi nume de fructe sau de

luni ale anului. Fiţi originali şi daţi-le nume normale de copii.

— Dar s-a dus, zic.

Tris pufneşte.

— Nick, Nora nu *s-a dus.* E clar pe *undeva.* N-ai decât să afli pe unde.

— Ai vreo idee? întreb.

— Nţ, face Tris şi iese încă o dată din viaţa mea. Eşti pe cont propriu.

O las să plece. O urmăresc cum intră în explozia muzicală ce năpădeşte prin uşa deschisă a clubului.

Apoi îmi mut iar privirea la carosabil şi încerc să evaluez posibilităţile.

12. Norah

Încă mi-e foame.

Sunt şi obosită, şi încă vag interesată de viitorul meu într-ale sfinţeniei, dar în fine. Ronţăi. Biscuitele vechi pe care-l mestec în taxi, cu partea tare înmuiată în loc de crocantă şi cu mijlocul alb aproape gelatinos – e ca un sandviş cu îngheţată la temperatura camerei – e fantastic, numai că eşuează cu desăvârşire în a-mi potoli foamea. Nu ştiu dacă tendinţa de a ronţăi vine din stomacul meu sau din ceva mai jos, de la peisajele antarctice, care mai devreme, straniu lucru, s-au topit sub efectul de seră al atingerii lui Nick.

— Mergem sau nu? mă întreabă taximetristul.

Am aşteptat să se schimbe de cinci ori luminile semafoarelor pe Houston şi West Broadway, ca să mă hotărăsc unde vreau să merg. Şoferul îmi hrăneşte incertitudinea, fiindcă speră că n-o să-mi urmez ameninţarea că vreau să fiu dusă până-n Jersey sau aceea că o să depun oficial plângere dacă-mi mai face mizerii cu ieşitul din aria metropolitană.

— Încotro, doamnă?

ÎN PANA MEA, NU ŞTIU.

Pot procesa doar două gânduri raţionale. 1) Mai vreau biscuiţi râncezi de la non-stopul coreean şi 2) nu

vreau ca un prostovan nenorocit să fie motivul pentru care să nu-mi mai placă Codiţă Pufoasă. Trebuie să-mi scot din cap amintirea aia a cântecului meu preferat de la *Codiţă,* imnul pentru drepturile gay-ilor numit *Lap dance lesbian,* piesa pe care o cântau când fata-geniu a decis să-l ia pe Nick de mână pentru un pic de dans privat. Trebuie să mă întorc la rahatul ăla de club.

— Înapoi în Ludlow, îi zic şoferului.

Am mers prea departe cu Nick ori n-am mers suficient de departe? Sau sunt, pur şi simplu, neatrăgătoare şi gata? N-ar fi trebuit să şterg spamurile alea cu reclame la suplimente cu vitamine pentru sâni mai plini, mai fermi. Sunt mai dotată decât Caroline şi Tris, dar ai mei se revarsă pe unde nu trebuie – peste şi pe dinafară, în loc de in sus şi pe loc. S-a făcut probabil vremea să mă trezesc şi să accept că poate am nevoie de ceva intervenţii cosmetice.

Taximetristul oftează, clatină din cap, apoi virează ilegal peste patru benzi de trafic. Măreşte volumul sonor la radio, sperând, poate, să nu mă audă dacă mă răzgândesc iarăşi. Cum de-a ajuns un fost jucător în echipa de fotbal a Kazahstanului să conducă un dric de taxi în Manhattan şi să asculte Z100 în loc de 1010WINS (tot numai ştiri, toate deprimante, tot timpul), chestie despre care am presupus până acum că-i una din regulile de bază ale ascultatului de radio în taxi, nu ştiu. Toată lumea are câte o poveste.

O piesă veche de Britney se aude în boxă; Britney ştie ce-i aia toxic. Nick trebuie să creadă că-s toxică, după ce-am sărit pe el la un show cu *Codiţă.* N-a încercat să mă oprească atunci când am ieşit de-acolo sau când am plecat şi m-am suit în taxi. Nici măcar nu mi-a făcut cu mâna la plecare.

Maşina se târăşte pe Bowery, se apropie gâfâind de clubul unde, mai devreme, Nick m-a întrebat dacă nu vreau să-i fiu iubită cinci minute şi după aia m-a făcut să-l plac, apoi s-a uitat drept la mine şi-a făcut o declaraţie publică cu acele cuvinte magice – „CĂCAT-PULĂ-FUTAI” – şi n-am avut încotro, a trebuit să mă combin cu el. Ţin

minte că l-am văzut pe Lou Nebunul la cântarea celor de la Codiţă Pufoasă, mult după expirarea celor cinci minute. Şi Lou nu ar lăsa pe altcineva să închidă clubul decât dacă…

— STOP! ţip la şofer peste muzică.

Am ajuns deja unde-ar trebui să fiu.

Taximetristul pune o frână bruscă, aşa de tare că-mi scap pe jos bunătăţile – pe bune. Zguduitura îmi aruncă pe jos pachetul de Oreo. Taxiul se opreşte, regele posterelor kazahe se întoarce spre mine şi, de cealaltă parte a barierei de plastic, ţipă la rândul lui:

— CE VREI PÂNĂ LA URMĂ, MADAM? CARE-I PROBLEMA CU TINE?

Tal e vizavi, conducându-i afară pe ultimii clienţi ai localului, închizând clubul lu’ unchiu-său pe noapte. Cum face mereu după concerte, Tal dă cu mătura pe trotuar la bustu gol. Îmi amintesc de pieptul lui Tal, numai muşchi netezi, prea sfrijit, prea vegan. Îmi amintesc de mâna mea pe pieptul lui Nick. Mi-a plăcut să pun mâna pe Nick. Aveai de ce să-l apuci. Vreau să apuc mai mult.

Nu ştiu care-i problema cu mine, don şofer. Dar dacă-s menită unei vieţi de singurătate şi celibat, nu-i şi vreo regulă pe undeva care-mi dă voie să-mi fac de cap o ultimă dată, într-un mare fel? O ultimă destrăbălare?

De trei ori dau să cobor din taxi şi să urmez acest ritual final. Întind mâna să deschid portiera şi-mi număr banii din portofel. De trei ori mă opresc şi mă las la loc pe banchetă.

— Care-i treaba? Intri sau ieşi? spune şoferul.

Peste cântecul lui Britney, în cap îmi vuieşte piesa ălora de la The Clash, *Should I stay or should I go?*

Nu pot să gândesc cu toate vocile astea!

Mă răstesc la taximetrist:

— Luminează-ţi creierii, obositule!

Pun pariu că acum Codiţă Pufoasă cântă chiar piesa aia în care se iau de conservatori. Ce naşpa c-o pierd! Din vina lui Nick.

Cât ai clipi, şoferul se-ntoarce spre mine.

— Vrei să stai în maşina asta şi să te hotărăşti unde

vrei să mergi, nu-mi pasă. Sunt banii tăi, zice şi arată spre aparat, care încă merge, fiindcă mie, mereu, timpul mi-o trage. Dar o să-ţi zic ce le zic şi fetelor mele, am cinci, când vorbesc spurcat. Discuţi cu un domn aici, nu cu un director de producţie de la *Clanul Soprano.* Ai grijă ce spui sau dă-te jos din taxi!

— OK, zic, scuze.

Pun pariu că-i un tată foarte de treabă. Pun pariu că fetele lui îi fac mâncarea preferată din Kazahstan şi-l bat la cap să-şi facă un control periodic la prostată.

— Dar aţi putea, măcar, să schimbaţi postul?

— S-a făcut, zice.

Pe următorul post se aude *Mă fac bucăţi*[8] de Patsy Cline. N-am de ales şi mă pun pe plâns. Taximetristul îmi întinde o cutie cu şerveţele.

— Vrei să-mi povesteşti?

— Băieţii sunt idioţi, zic şi-mi suflu nasul. Şi dacă sunt o ştoarfă oribilă de pe Planeta Schizofrenia, e fiindcă aşa m-au făcut băieţii. Sper că nu vă lăsaţi cele cinci fiice să-şi dea întâlniri cu ei.

— Încerc să nu, râde el, încerc.

Îl rog pe şofer să stingă farurile şi ne oprim lângă alt trotuar. Vreau să mă gândesc înainte să decid dacă-i sau nu cazul să vorbesc cu Tal, şi n-aş vrea ca Tai să mă observe în maşină înainte să-mi dau seama cum stau lucrurile.

Ultima dată l-am văzut pe Tal tot la Lou în club, înainte s-o şteargă în *kibuţ,* chiar după ce-a renunţat să dea admitere la Columbia. Eram pe holul din spate, după un concert, clubul era pustiu şi întunecos, mirosea a bere, pişat şi ţigări, era plin de sticle, pahare, cămăşi şi energia acumulată şi consumată după o noapte de pogo. Tal s-a înălţat peste mine – Tal-cât-un-cal, are aproape doi metri – şi s-a gheboşat apoi ca să ajungă la buzele mele. Sărutul a fost umed, stângaci. Bănuiam eu că aşa stau de fapt lucrurile, dar înainte n-aveam termen de comparaţie. „Norah”, a şoptit, şi i-am auzit accentul israelian; cuvântul

8 În original, *I Fall to Pieces.* (*N. red.)*

celălalt, obosit, din vocabularul lui englezesc, „puişor” adică, ieşea de obicei cu partea americană a accentului său. La şaişpe ani, accentul cu care zicea „Norah” mi se părea sexy, aţâţător, dar la optsprezece îl auzeam altfel deja: scrâşnit, urât, mai degrabă ca atunci când te căzneşti din gât să dai o flegmă decât ca o chemare aţâţătoare.

Caroline avea atunci doi tipi care se băteau pentru ea afară, şi cred că Tris trebuie să fi fost cu Nick, fiindcă eram singură cu Tal, fără nimic de făcut. Era la puţin timp după a cincea şi de presupus ultima şi finala despărţire, şi nu voiam decât ca Tal să tacă din gură şi să trecem la acţiune. Tal prefera, în general, să citească ziare evreieşti şi să şi-o frece în camera de cămin decât să facă sex cu mine, deci trebuie să fi fost pentru el un vis devenit realitate să-l rezolv în spatele clubului, în beznă – acolo eram, făceam treaba pentru el, fără să vreau nimic în schimb. Îi convenea să lase asta să se întâmple şi să nu-mi vorbească ori să mă atingă.

Mă simţeam moartă pe dinăuntru atunci, mă durea mâna de la atâta frecangeală. Tal n-a protestat când am ieşit de pe hol şi-am intrat în biroul lui Lou. Ştia unde mă duc. Îi plăcea să fie ţinut în aşteptare, să-şi dea drumul cât mai târziu. Am găsit recipientul cu cremă în birou. Aveam de gând să termin ce începusem, dar fiindcă ieşisem din moment, chiar şi numai un pic, intenţia mea se schimbase. Mi-am zis ia uite, pot s-o ţin pe cai mari cu abstinenţa, că nu beau, nu fumez şi nu iau droguri, dar ce contează asta în comparaţie cu noua umilinţă la care mă dedau cu Tal? E-un tip cam naşpa; nici măcar nu-i place de mine. Oare eram frigidă, mi-am zis, sau nu ne potriveam noi?

Am pus sticluţa cu cremă înapoi pe birou şi-am ieşit pe uşa din dos pe alee, ca să mă răcoresc. N-am mai auzit de Tal nimic, până în noaptea asta. *De vorbit o duce gura, dar când e s-o cunoşti mai bine, îţi dai seama, în pula mea, că-i golită pe dinăuntru.* Poate n-ar trebui să mă înfurie rezumatul pe care i l-a făcut Tal lui Nick. L-am lăsat, până la urmă, cu coaiele umflate.

Sunt curioasă cum de-a ajuns iarăşi Tal în lumea mea,

dar să mă dau jos din taxi ca să-l întreb *De ce te-ai întors în Manhattan?* ar fi şi mai fără sens decât că stau, cu aparatul mergând, pe bancheta taxiului. De ce-ar veni cineva aici? Simplele vorbe desfid răspunsul. Întrebarea e prea uriaşă.

Orice motiv ar avea, mi-e clar că motivul ăla nu sunt eu. Ori, dacă ăsta e, înseamnă că-i chiar mai prost ca mine. Cum se poate ca doi oameni cu un punctaj aproape maxim la evaluarea naţională să aibă atât de puţină inteligenţă când vine vorba despre relaţia lor?

Patsy a terminat să se facă bucăţi, şi acum e vremea lui Merle Haggard să mă ia la prelucrat. Cântecul se cheamă *Te vreau mereu*[9] un preferat de-al tatii, unde Merle, cinic şi cu inima frântă, fredonează despre cum vrea el iubire, dar n-o capătă niciodată, şi despre cât de greu o să-i fie să îndure ziua de mâine, fiindcă ştie că o să-şi vrea iarăşi iubita. Blestem total.

Dacă mai zăboveam în cămăruţa aia cu Nick, aş fi descoperit noi grade de dorinţă, aş fi încercat mişcări noi, unele pe care Tal nu mi le-a inspirat niciodată. Cu mine şi Tal a fost tot timpul o chestie de Sus/Jos ori înăuntru/Afară. Dacă în clipa asta Nick m-ar lipi de un perete, aş fi mai plină de imaginaţie decât am fost vreodată cu Tal, aş mângâia în loc să trag, aş croşeta şi-aş împleti, aş pipăi şi-aş apuca, două mâini în loc de una, inclusiv scrâşnetul moale al unghiilor. Poate, cine ştie, l-aş inspira şi pe Nick să fie mai plin de imaginaţie.

Când Tris s-a despărţit de el, a zis că ştie că i-a frânt inima, dar că i-a făcut şi o favoare. Că l-ar fi trimis, cică, înapoi în lume cu talente pentru care femeile din viitorul său aveau să-i mulţumească ei, lui Tris, fiindcă nu le avea, clar, când l-a descoperit. Să-mi bag picioarele-n Tris şi-n cunoştinţele ei tantrice.

Ziua de mâine a şi venit, şi chiar simt melodia asta dulce-amară a lui Merle. N-ar trebui, dar asta e. Încă-l vreau pe Nick. Ar fi trebuit să am încredere-n el.

Un şuvoi de lacrimi îmi cade pe chip şi înlocuieşte

---

9 În original, *I Always Wanting You.* (*N. red.)*

lumina adusă de cântecul lui Patsy.

Dă-l dracului! Să mă ia dracu' şi pe *mine!*

Nu există finaluri fericite. Merle Haggard ştie asta, iar acum ştiu şi eu.

OK, ştiu ceva ce vreau, ceva ce *pot* avea. Vreau să pun capăt spiralei de regresie Tal. În fine, poate că am zbârcit-o cu Nick, dar acum măcar ştiu. Mai sunt puzderie de tipi ca Nick.

Mai vreau, pe lângă, şi nişte borş.

— Puteţi să aprindeţi farurile? îi zic şoferului.

Îl călăuzesc spre restaurantul ucrainean non-stop din East Village, singurul loc asupra căruia ne-am pus de acord eu, Tris şi Caroline. De când am început să venim în oraş de capul nostru, ca să ascultăm muzică – izbutind să forţăm limitele impuse de părinţi până ce nu numai că am ridicat carantinele şi orele de stingere, dar le-am şters cu totul din amintire, fiindcă suntem fete în toată firea de-acum, o mai dăm noi în bară, dar găsim o soluţie cumva – noi trei ne oprim la capătul nopţilor, cel puţin al acelora care nu se termină cu certuri, agaţament sau beţii crunte, la restaurantul ăsta cu borş nemaipomenit şi baie curată. Mă-ntreb dacă o să mai mergem vreodată tustrele la restaurant sau dacă epoca aia s-a sfârşit, cum s-a sfârşit între mine şi Tal ori între Nick şi Tris.

— Bună alegere, îmi zice taximetristul, care a tot urmărit pe geam măturatul lui Tal.

Mă gândesc să aţipesc o ţâră cât ţine drumul până în East Village, dar îmi sună ceva în piept. Ce pana mea? Am uitat că port geaca lui Nick, adică geaca mea. Bag mâna în buzunarul din faţă şi scot o bancnotă boţită de cinci şi un telefon mobil, cu o poză mică de-a lui Tris lipită pe el ca un abţibild. Nu mi-am imaginat ca Nick să fie genul cu mobil, dar îmi amintesc, după aia, că i l-a făcut Tris cadou de Crăciun. Când vrea să ţină sub ochi vreun băiat, când e-n faza aia cu el, chiar e serioasă.

Dezlipesc abţibildul de pe telefon şi-l lipesc pe harta oraşului aflată pe despărţitura de plastic a taxiului, deasupra imaginii cu Empire State Building, într-o poziţie

în care clădirea pare că îi arată degetul mijlociu lui Tris.

Nu ştiu dacă ar trebui să răspund. Numele care apare luminat pe ecran e „thom”.

Groaznică mai sunt. Las doi străini să o ia din loc cu surioara mea. Thom şi Scott ar putea să fie şi-un cuplu de criminali în serie, nişte Ted Bundy şi Aileen Wuornos ai trupelor underground de pe scena punk din New Jersey. Dacă s-o fi trezit Caroline şi mă caută, ca atunci când i-a murit mama şi taică-său s-a băgat pe felie c-un model mai tânăr, iar Caroline se trezea în miez de noapte, singură şi speriată, şi sărea gardul de la curtea casei mele? Nu, n-ar trebui să-mi fac griji. Poate că m-am înşelat eu în privinţa atracţiei pe care-o simte Nick pentru mine, dar prietenii lui sunt de treabă, aici n-am greşit. Or s-o ducă acasă.

Răspund.

— Thom? Caroline e-n regulă?

— În sfârşit! face. Da, încă doarme. Pare fericită. Tot mormăie ceva despre desene animate şi gogoşi cu cremă dimineaţa. Dar tot încerc să dau de-o oră de Nick. N-aţi auzit telefonul? Scot şi cu mine ne-am rătăcit când am ieşit din parcare şi, ăăă... după aia am oprit la popas, ne-am luat cu altele şi mi s-a şters adresa de pe mână. Suntem într-o parcare la un magazin. Habar n-am pe unde suntem sau cum să ajungem la tine acasă.

Încerc să-l îndrum pe Thom, să-mi dau seama pe unde-i, dar mă-ncurcă şi mai tare, şi iarăşi nu mai ştiu ce să fac. Taximetristul pune din nou o frână bruscă. Cred că am ajuns pe lângă St. Marks Place.

— Dă-mi ăla, zice şoferul arătând spre telefon.

Îmi place că respectă legea şi nu-ncearcă să folosească telefonul lui Nick în timp ce maşina e în mişcare.

Îi dau mobilul şi taximetristul vorbeşte cu Thom, îşi dă seama pe unde-i şi cum să ajungă la mine în Englewood Cliffs, apoi mi-l dă înapoi.

— Uite, Thom vrea să vorbească iar cu tine.

— Salut din nou, zic în telefon.

Îl aud pe Thom chicotind.

— Deci cum merge? Cum a fost ieşirea cu Nick? îl iubeşti, aşa-i?

— A fost fantastic. Ne căsătorim.

— Pe bune? Pot să vorbesc cu el?

— Nu.

— De ce nu?

— Habar n-am pe unde-i, zic şi închid.

Am ajuns la restaurant.

— Nu vreţi să veniţi? îl întreb pe şofer. Fac cinste cu borş şi piroşti.

Zâmbeşte. Fetele lui cred că au nişte portrete de familie faine puse pe pereţi, prin casă.

— Mersi, dar am treabă. Trebuie să lucrez. Dar poţi să păstrezi şerveţelele.

Iau cutia cu şerveţele din maşină şi-i dau şoferului bancnota mea de o sută de dolari, toţi banii pentru urgenţe pe care mi i-a băgat tata în compartimentul secret din portofel. Nu mai am decât pentru ceva de mâncare şi pentru luat autobuzul înapoi la Englewood Cliffs, aşa c-o să trebuiască să-mi pierd vremea vreo câteva ore la restaurant înainte să înceapă să circule cursele.

O femeie nebună stă la intrarea restaurantului, cu o cutie de tablă în mână, Vrăjitoarea ce Rea a Putorii. Se holbează la mine, ţintindu-mi cu privirea zona pieptului. Poate ştie ea ceva despre suplimentele alea cu vitamine, îmi zice:

— Salvatore te caută.

Bag mâna în buzunarul gecii şi scot bancnota boţită de cinci dolari. Donez banii de trecut tunelul ai lui Nick, îi bag în cutia vrăjitoarei.

— Nu, nici vorbă, o asigur.

13. Nick

Viaţa eşuează. Cântecele nu întotdeauna.

Sunt pe trotuar. Cuprind totul, inclusiv nimicul. Unde sunt, cum sunt, cine sunt, ce nu sunt.

Începe să-mi vină.

În Ludlow
Lumea întreagă se lasă greu
Tot ce nu ştiu
Se-nchide în jurul meu

În Ludlow umbrele de pe trotuar te roagă să nu pleci însă e-n zadar.

Bun aşa, Nick. Mai tare.

CINE-ŞI VA CERE IERTARE PENTRU CE SUNTEM NOI?
CINE VA NAVIGA CÂND AM AJUNS ATÂT DE DEPARTE AMÂNDOI?
RĂSPUNDE-MI
RĂSPUNDE
UNDE MERGEM PÂNĂ UNDE

ÎN LUDLOW
AM AFLAT
ŞI AI PLECAT
ŞI AM GREŞIT AMÂNDOI CU ADEVĂRAT

ÎN LUDLOW
O UMBRĂ STĂ ÎNTRE NOI
NE SPUNE CE S-A ÎNTÂMPLAT
CUM AM GREŞIT AMÂNDOI CU ADEVĂRAT

NICIODATĂ NU VA MAI FI
ASTA SPUN MEREU

NICIODATĂ NU VA MAI FI
ASTA SPUN MEREU
NICIODATĂ NU VA MAI FI
ASTA SPUN MEREU

Şi iarăşi mai uşor.

În Ludlow
Suntem doar la un pas
De unde-am putea merge
De unde am rămas
Găseşte-mă în Ludlow
Găseşte-mă aici…

— Măi, omule! Asta-i foarte ca lumea!

Dev mă plesneşte pe spinare şi se aşază alături, cu părul încâlcit de sudoarea dansului, cu cămaşa mai strânsă pe el decât atunci când a început seara.

— N-ai venit la Codiţă Pufoasă?

— Nţ. Voiam o pauză. Crezi că-i uşor să fii cel mai drăgălaş solist minor de pe scena queercore? Nu pot mereu să-mi joc rolul, omule.

— Unde-i Randy?

— Cine?

— Randy.

— Hă?

— De la *Eşti Randy?* Nu erai, hm… cu el mai devreme?

— A! Vrei să zici Ted. Acuşi apare. Voia să danseze pe ultima piesă. Nu-i aşa că tipu-i meserie?

Dev are în ochi lucirea aia răutăcioasă şi plină de foc, aşa că dau din cap aprobator. Uneori Dev are doar răutăcioşenia şi deloc focoşenia – atunci, de obicei, îmi fac griji pentru tipul celălalt. Dar când pe Dev îl înţeapă ţânţarul dragostei, ştiu că nu caută doar sex.

— Şi… unde-i Tris? întreabă acum.

— Înăuntru. De ce?

— Nu ştiu. Credeam că o să fiţi amândoi.

— Dev… Ne-am despărţit acum patru săptămâni.

— Căcat! Am uitat complet. Scuze, omule.

— Nicio problemă.

Dev mă priveşte o clipă, apoi se plesneşte peste frunte.

— Ia stai! în seara asta-i altă tipă, nu? Te-am văzut cum te pipăiai cu ea, gen.

— Poţi să zici şi asta, da.

— Doar ce-am zis-o!

— Ce?

— Faza. Puteam şi-am zis.

Asta, pentru Dev, trece de obicei drept geniu.

Acuma mă cuprinde c-un braţ, mă alintă. Îi place tare mult asta, şi nu mă deranjează prea mult. Nu-i atât sexual, cât liniştitor.

— Bietul meu băiat hetero abstinent, zice. Nimeni n-ar trebui să fie singur într-o noapte ca asta.

— Dar te am pe tine, Dev, zic încercând să înviorez atmosfera.

— Aşa, cum să nu. Cel puţin până se-ntoarce Ted.

— Ştiu.

— Ştii care-i chestia, Nick?

— Ce chestie?

— Asta, Nick. Care-i *chestia.*

— Nu.

— The Beatles.

— Ce-i cu Beatles?

— Au prins complet faza.

— Ce fază?

— Tot.

— Cum adică?

Dev îşi lipeşte braţul de al meu, piele lângă piele, sudoare lângă sudoare, atingere lângă atingere. Apoi îşi face palma să alunece şi degetele noastre se întrepătrund.

— Asta, zice. De asta-s aşa de marfă ăştia de la Beatles.

— Mă tem că nu pricep ce…

— La alte trupe e cu sex. Sau durere. Sau vreo fantezie. Dar Beatles, ei ştiau ce fac. Cunoşti motivul, singurul, pentru care au ajuns aşa de sus?

— Care-i?

— *I Wanna Hold Your Hand.* Primul lor single. Al naibii de mişto. Poate cel mai supermarfă cântec scris vreodată. Fiindcă au prins faza. Asta vrea toată lumea. Nu sex continuu, fierbinte, non-stop. Nu o căsătorie care

durează o sută de ani. Niciun Porsche, o muie sau un hogeac de un milion de dolari. Nu. Ei vor să te ia de mână. Au aşa un sentiment *că nu se pot ascunde.* Orice cântec de dragoste de succes din ultimii cincizeci de ani poate fi urmărit până la origini, la *I Wanna Hold Your Hand.* Şi toate poveştile de dragoste de succes au momentele alea insuportabile şi insuportabil de încântătoare de ţinut de mână. Crede-mă. M-am gândit o groază la asta.

— *Vreau să te ţin de mână,* repet.

— Şi asta şi faci, prietene. Asta şi faci.

Închide ochii acum, cu degetele tot între ale mele. Până şi respiraţia lui Dev e rock'n'roll, plină de oftaturi şi pufnete. Îmi sprijin capul de creştetul lui. Stăm aşa un timp, uitându-ne la trafic.

— Cred c-am dat-o nasol în bară, zic.

— Cu Tris?

— Nu, cu Norah. Cu Tris n-am avut ocazia. Da-n seara asta, cu Norah… poate era o şansă de ceva.

— Şi?

— Şi ce?

— Ce-ai de gând să faci în privinţa asta?

— Nu ştiu… să stau aici posomorât?

Dev îşi trage palma dintr-a mea şi mă strânge uşurel de umăr.

— Eşti foarte arătos când te posomorăşti, îmi zice, dar în cazul acesta, cred că o chestie mai activă ar fi avantajoasă.

— De unde dracu' scoţi cuvintele astea lungi? trebuie să întreb.

— Bă, prostule. „Dacă te porţi curajos/ar putea fi avantajos/să mă faci să mă port scandalos/pe paginile tale nescrise" – ce credeai, coaie, că am învăţat fonetic piesele astea?

— Iubirea mea nu-i ipotetică/Nici n-are pronunţare fonetică/Ar putea fi eretică/Dacă nu mă iubeşti şi tu", citez la rândul meu.

Dev dă din cap.

— Exact.

— De unde ne vin rahaturile astea? întreb. Adică toate cuvintele astea, de unde vin ele? Stau aici cu curu' pe bordură şi pur şi simplu îmi *apar.*

— Poate-s tot timpul acolo şi trebui doar să trăieşti destul ca să le faci să aibă sens, zice Dev. Poate nu trebuie decât să te uiţi la ele în ordine şi gata, apar.

Cineva fluieră în spate, un tril de pasăre. Ne întoarcem, şi uite-l pe Ted, abia ieşit din club, strălucind ca un diamant pus sub lumină. Păstrează o distanţă respectuoasă, dar îmi dau seama că aşteaptă.

— Nu te duci să-l ţii de mână? îl întreb în joacă pe Dev.

— La naiba, da, zice Dev şi se ridică. Nu mă-nţelege greşit, în seara asta o să fim, clar, animalul cu două spinări. Dar, dac-o facem ca lumea, o să se simtă ca şi cum ne-am ţine de mână.

Ted n-are cum să ne fi auzit. Dar, când Dev păşeşte spre el, îşi oferă palma. Mă uit după ei cum merg, mână în mână. Nu cred că-şi dau seama, dar picioarele lor sunt într-un ritm perfect. Înainte să dea colţul, se răsucesc amândoi, ca unul, şi-mi fac cu mâna semne de noapte bună.

Sunt iarăşi de capul meu. Decid să-mi verific mesajele… şi-mi dau seama nu doar că nu am afurisita fututa de geacă, dar nici afurisitul de telefon. Atâtea atacuri la demnitate, c-am început să mă simt nedemn. Dar asta-i nimic în comparaţie cu încercarea de a găsi un telefon public pe strada Ludlow, la trei şi ceva dimineaţa. Merg o groază înapoi spre Houston până ce găsesc unul, pe colţ cu un magazin de delicatese. Receptorul parc-ar fi acoperit cu mâl, iar tonul parcă ar veni din Dakota de Nord. Primele trei monede sunt scuipate înapoi. Sunt pe cale să-mi pierd cu totul cumpătul, dar după aia, următoarele două monezi rămân înăuntru şi butonul de sonor amplifică suficient chestia ca să aud, până la urmă, că sună.

Norah răspunde la al patrulea ţâr.

— Cine dracu' e? zice.

Ştiam eu c-o să răspundă. Dar tot amuţit mă simt.

— Nick e pe-acolo? întreb într-un târziu.

— Nu, zice. A ieşit, are o ameninţare măruntă de rezolvat. Vrei să mai suni o dată, să intre mesageria?

E ca şi cum nu m-aş putea abţine. Mă prinde total conversaţia cu ea.

— Poţi să-i transmiţi ceva? întreb.

— Îmi trebuie pix? Că dacă da, ai ghinion, monşer.

— Nu. Ai putea să-i zici, te rog, că a dat-o foarte aiurea în bară când a lăsat-o pe Norah să plece cu taxiul?

Urmează o pauză.

— Cine pana mea e acolo?

— Şi mai poţi să-i zici că-s chiar bucuros şi uşurat că a reuşit până la urmă să se scuture de naşpeta aia de Tris?

— Glumeşti, nu?

— Şi ar mai fi mesajul că nu-i destul să stai singur pe trotuar şi să compui un cântec pentru o fată, dacă n-ai tupeul să încerci măcar să vorbeşti cu ea din nou.

Încă o pauză.

— Vorbeşti serios?

— Unde eşti?

— La Veselka. Tu?

— N-are a face, zic. Vin îndată la Veselka. Ai putea, între timp, să-i transmiţi mesajul meu?

Pun receptorul în furcă înainte s-apuce să răspundă.

14. Norah

E-o mârlănie să-nchizi cuiva telefonul aşa.

Refuz să cred că apelul ăla chiar a fost pe bune. Mi-e aşa de somn, că delirez.

Dar, în caz că, mă duc la baie, mă stropesc pe faţă cu nişte apă rece ca să mă trezesc naibii, dau cu degetele prin păr ca să-l fac să arate răvăşit la modul atractiv, dar nu aşa de atractiv cât să arate ca şi cum l-am răvăşit fiindcă-mi pasă cum arată, şi bag mâna în sân ca să-mi aranjez sânii. Salvatore îşi fereşte privirea.

Când mă-ntorc la masă, s-a umplut de mâncare: castronul cu borş fierbinte (mai bun decât ăla pe care-l

face mamaia, dar n-aş recunoaşte asta de faţă cu ea), vreo şase piroşti, nişte cârnaţi polonezi. Bliniile or să urmeze îndată. Ce pot să spun, mi-e foarte, foarte foame şi mi-e o poftă de carne *de speriat.* Pot să dau ce mai rămâne femeii-vrăjitoare sau altei persoane fără adăpost de pe stradă.

Mă arunc asupra mâncării de parcă abia mi-au dat drumul de la pârnaie. Cred că nişte borş îmi curge pe bărbie când izbutesc să-mi ridic privirea din oceanul de mâncare. E-aici. Să-mi trag una. Mesaj către Merle Haggard: miracolele chiar se întâmplă.

Tot fâstâcită sunt, dar îmi reamintesc că o să-mi dedic viaţa misiunilor umanitare ale ONU. Am ajuns imună şi nu mai sar pe el, dedicată cum sunt unei vieţi de singurătate şi celibat. Probabil că n-o să fie aşa de nasol. N-o să iau nicio boală venerică, n-o să-mi mai fac vreodată griji că s-a rupt prezervativul, şi lipsa sexului sau chiar şi a gânditului la el, lipsa poftei, a dorinţei or să mă poarte, probabil, spre un plan mai înalt al iluminării, ca pe Dalai Lama sau aşa ceva. Aşa că totu-i bine. Neutralitate. Nick se poate relaxa. Şi nici n-o să-l înfulec cu pene cu tot.

La început, Nick nu vorbeşte, se aşază pe scaun doar şi-şi unge cu unt o bucată de pâine prăjită, după care începe să dea din fălci, egalându-mă în lăcomie. Printre înghiţituri, întreabă:

— Pentru câţi oameni ai comandat tu mâncare aici?

Ia o gură din Cola mea, râgâie, apoi repetă ultimele cuvinte pe care i le-am spus eu:

— Păcatele îţi sunt iertate? Ce dracu' a mai vrut să însemne şi asta?

Pare ostil, dar surâsul ăla afurisit i s-a întors pe buze.

Sunt hotărâtă să stau botoasă, dar adevărul e că aş vrea să-i dau limbi peste tot. Nu-mi vine să cred că-i aici. Vreau să-i fac chestii scabroase de-a dreptul. Vreau să le fac cu el.

Încerc să mă dau sictirită.

— Înseamnă că ne-am întâlnit în împrejurări ciudate şi-am petrecut împreună nişte ore ciudate, dar numai

fiindcă m-am făcut de râsul curcilor nu-nseamnă că trebuie s-o faci pe Gentilomul cu mine şi să-ncerci să forţezi şi mai mult chestia aia, ce-o fi fost. Oricum, nici nu ne cunoaştem, n-am fost nici măcar prezentaţi ca lumea…

Mă întrerupe întinzându-mi mâna, unsuroasă de la dârele de unt.

— Sunt Nick. Vin dintr-un oraş drăgălaş numit Hoboken. Codiţă Pufoasă era trupa mea preferată până-n seara asta. Compun cântece. O scorpie m-a părăsit, dar încerc să trec peste. Tu?

Îi strâng mâna şi-ncerc la greu să-mi opresc un zâmbet. Nu-i datorez aşa ceva.

— Mă cheamă Norah, zic. Din Englewood Cliffs, nici pe departe aşa de drăgălaş, fir-ar. Codiţă Pufoasă a fost şi trupa mea preferată până în seara asta. Îmi plac cântecele compuse. Am părăsit un scorpion şi el pe mine, şi o tot ţinem în bucla asta la nesfârşit, dar şi eu încerc să trec peste.

— Salut, Norah, zice.

— Salut, Nick, răspund.

— Poţi să-mi dai înapoi drăcia aia de geacă?

— Nu. Merit o recompensă pentru c-am fost respinsă şi pentru viitoarea mea viaţă de celibat şi fapte bune.

— De ce?

— Fiindcă Salvatore vrea s-o păstrez eu.

— Ţi-a spus el?

— Da.

— Dar dacă geaca nici n-a fost a lui Salvatore? Dacă nu-i aparţinea, ca să ţi-o dea? Dacă era de fapt a geamănului rău, Salamander, care doar şi-a imprimat numele lui Salvatore ca să-l confunde oamenii cu fratele lui cel bun, şi Salamander să fie în felul ăsta liber să-şi vadă de ticăloasa lui misiune?

— Ce misiune ticăloasă ar fi asta?

— Ei, ştii, stăpânirea lumii, toată faza.

— Stăpânirea lumii e obositoare şi clişeu. Oamenii ar trebui să se concentreze să fie cetăţeni responsabili ai pământului, şi nu nişte nemernici. Şi poţi să-i spui asta lui

Salamander data viitoare când mai vine să-ţi ceară geaca. Să-i spui că eu şi cu Salvatore am început o nouă ordine mondială, mişcarea se cheamă Calmează-te în Pula Mea şi Lasă-i Geaca Fetei.

— O să fie şi tricouri, insigne cu mişcarea asta nouă?

— Probabil. Ne gândim şi la abţibilduri sau la ceva sprijin corporatist de la Nike sau IBM.

Nu-mi dau seama că râd, nici măcar că mă mişc, până ce Nick nu apucă o şuviţă din părul meu, care mi-a căzut pe faţă, şi mi-o potriveşte după ureche şi-mi simt, o secundă, răsuflarea pe braţul lui. Fiindcă acum ne uităm unul în ochii celuilalt şi există acolo posibilitatea unei iertări, poate reciproce, şi-n secunda aia simt un nod de speranţă-n stomac, e la fel ca groaza, şi fiindcă-s o fraieră de căcat care nu se-nvaţă în veci, las să-mi scape:

— Te ştiu deja, cumva.

— Hă? face el.

Simt cum în creier mi-a pătruns euforia mâncării, mi-a înceţoşat mintea, am ajuns incapabilă să fac distincţia dintre flirt şi dat drumul prea mult la gură.

— Simt că te ştiu cumva, prin Tris. Nu suntem noi chiar prietene, dar nici ne-prietene. Ai făcut nişte mixuri beton pentru fufa aia, cu versuri foarte mişto. Mereu mă uitam la chestiile pe care i le dădeai şi mă gândeam *hei, nu m-ar deranja să-l cunosc pe tipul ăsta.* Nu ca şi cum ardeam să dau năvală pe iubitul lui Tris şi din astea, că n-am obiceiul să hărţuiesc oameni, cel puţin aşa cred, dar e posibil să…

Of, în pana mea, de ce să nu fiu sinceră? Nu lui i se iartă păcatele, ci *mie.*

— …E posibil să te fi crezut o persoană mişto de dinainte să te cunosc, asta bazându-mă pe dovezi pur indirecte. Să nu crezi cumva că mă arunc, aşa, pe orice tip, la întâmplare.

E tăcere şi-n tăcerea aia urăsc toţi băieţii, fiindcă nu ştiu niciodată să zică ce trebuie.

— De ce-ai plecat? întreabă.

De ce te-ai oprit TU?

— Motive de securitate naţională. Am primit un bip, eu şi Salvatore, dar s-a dovedit alarmă falsă.

De ce *crezi* c-am plecat, tâmpiţelul meu frumos?

Şi declarăm remiză. Mâncăm.

— Unde sunt amicii tăi? zic în sfârşit, după încă vreo două piroşti.

Ca să zic şi eu ceva. Din nou. Sunt sigură că băieţii lui or să dea năvală cât de curând ca să-l recupereze, probabil or să-mi fure şi bliniile. Nick, tot ce se poate, a venit numai ca să-şi ia înapoi rahatul de telefon.

Zice:

— Dev a plecat cu Ted.

— Ted?

— Ştii, Ted de la *Eşti Randy?*

— Nu-i niciun Ted de la *Eşti Randy?* E Randy şi alţi gagii, şi pe niciunul nu-l cheamă Ted.

— Atunci Randy cine-i? întreabă Nick.

— Tipul care încerca să se combine cu Caroline!

— Cine-i Caroline?

— Să dea dracu’, cine-i TED?

— Gagiul cu care s-a combinat Dev!

— Ăla-i Vânătorul. Din *Corul Vânătorilor.*

— A, face Nick, hai că m-am prins.

Desenează o schiţă pe ştergarul de hârtie de pe masă.

— Dev e cu Ted care-i, totodată, Vânătorul, dar nu-i şi Randy, care-o voia pe Caroline, care îmi dau seama că-i fata din dubă, cu Thom şi Scot?

Îmi las palma peste pumnul lui.

— DA!

E aproape ca şi cum am mai dansat odată cu Johnny Castle. Cred că dorm, fiindcă nu-i real ce se petrece, Nick nu e real, asta nu se-ntâmplă. Sper să nu mă trezesc prea curând. Îl pişe de coapsă, ca să verific, şi se apleacă spre mine, şi zâmbim amândoi în aşteptare, ochii ni se întâlnesc şi-o chestie pe care-o cred foarte dulce şi naturală e pe cale să aibă loc, numai că…

O Scorpie s-a proţăpit lângă masa noastră. Îndreaptă

degetul spre mine.

— Trebuie să vorbim. Hai la mine-n birou.

Tris se răsuceşte şi-o porneşte valvârtej spre budă. Mă uimeşte că, până şi cu rădăcinile de păr negre care se întrevăd prin blondul platinat, fardată şi cu ruj pe faţă, întins de aventurile nocturne, cu ochii injectaţi de oboseală, încă reuşeşte să arate sexy. Nu-i deloc în regulă.

Mă ridic de la masă şi agit arătătorul spre Nick. N-o să se prindă în veci, dar zic ceva împrumutat din filmul *Şcoala tinerilor asasini* în timp ce pornesc după Tris.

— Munca de prieten nu se sfârşeşte niciodată, îngân.

— Bulimia e totală din ’87, Heather, răspunde el.

SĂ-MI TRAG UNA la pătrat. Cred că tocmai am avut primul orgasm.

Tris face pipi pe budă când intru. Nu-i genul căruia să-i pese de intimitate. Dar oricum trag uşa după mine şi-i zic:

— Ce pana mea cauţi aici?

Mi-l pune pe tavă pe fostul, ca pe un cadou picat din cer, şi totuşi pare hotărâtă să nu mă lase să deschid cadoul şi să mă bucur de el.

— M-am rătăcit de băiatul cu care eram şi ştiam că te găsesc aici, ştoarfă borşăriţă. Îmi trebuie bani de taxi până acasă. Şi cred că-mi datorezi ceva. Cincizeci de biştari pentru un taxi până-n Jersey şi-un drum la Starbucks.

Se şterge, se ridică, trage apa.

— Mi-i dai deci?

Mă împinge la o parte şi se spală pe mâini în chiuvetă.

— Cum se face că-ţi datorez ceva?

— Păi na, ţi l-am lăsat pe Nick.

— Chiar aşa? Fiindcă ar trebui să lămurim asta o dată pentru totdeauna.

— Chiar aşa, zice şi-şi aplică un strat proaspăt de ruj.

O cred.

— Cred că-mi place mult de el, zic.

— Şi el te place. Numai să nu vă numiţi copiii după lunile anului sau după fructe. Promite-mi.

— Ce?

Se întoarce cu faţa la mine.

— Ai de gând să-mi dai ăia cincizeci de dolari sau nu?

— Nu crezi că Nick merită mai mult de-atât?

— Fufo, eu nu-s obsedată să măsor în bani valoarea unei fiinţe umane. Vreau numai să ajung acasă. Şi n-o fă pe falita, fiindcă ştiu că ai un depozit secret de bani pentru urgenţe prin vreun buzunar.

Se apleacă şi, mă jur pe Allah, mă ia la percheziţionat.

— Iisuse, ce de ţoale! De ce te ascunzi tot timpul pe după cămeşoaiele astea?

Credeam că banii de urgenţă i-am folosit dându-i taximetristului ca să mă aducă aici, dar îmi amintesc acum de ăia cincizeci de dolari pe care mi i-a dat Thom mai devreme, ca să-l scot pe Nick în oraş, să se elibereze de fantoma lui Tris. Aleluia cu fondul ăsta. Thom şi Scot n-ar fi avut cum să anticipeze că însăşi scorpia-fantomă va profita de donaţia lor pentru ieşirea lui Nick în oraş.

O împing pe Tris şi bag mâna în buzunarul interior al cămăşii de flanel. Îi dau hârtia de cincizeci lui Tris.

— Mersi! se răsteşte şi dă să se-ntoarcă şi să plece, dar o trag înapoi.

— Tris?

— Ce-i, fufo?

— Chiar sunt frigidă?

Oftează.

— Normal că nu eşti frigidă. Nu mai crede toată propaganda pe care-au băgat-o în tine Caroline şi Tal. Te-am văzut cum te pupai cu Nick la Lou Nebunul. Mi s-a părut că ştiaţi ce faceţi acolo.

— Dar nu ştiu, zic.

— Nu ştii ce?

— Nu ştiu ce fac.

Tris îşi dă ochii peste cap. Păşeşte spre mine şi mă ţintuieşte cu arătătorul.

— O să-ţi dau un pic de ajutor, dar mai întâi să-mi juri că nu-l ştiai pe Nick până-n seara asta şi că n-a fost o… din

aia… şmecherie ca să mă păcăleşti…

— Şmecherie?

— Da, ca să cred că am înnebunit, când de fapt ai plănuit totul din timp.

— Aia-i *manipulare,* Tris. Mai ştii filmul ăla la care ne-a pus maică-mea să ne uităm când aveam unsprezece ani, la petrecerea-n pijamale de ziua mea? Şi nu, nu l-am mai văzut pe Nick înainte de seara asta.

Ridic mâna şi fac semnul de legământ solemn al Cercetaşelor.

— Bine atunci, zice Tris, te cred.

Îşi scoate guma din gură şi-o lipeşte de peretele din spatele meu, prinzându-mă acolo cu braţele ridicate. Apoi se lipeşte de mine şi ochii mei sunt încă deschişi şi-o văd, şi SĂ-MI TRAG PALME, zice:

— Sărută buza de sus a partenerului.

Îmi pupă buza de sus, uşor, cu blândeţe.

— Asta-i yang.

Coboară cu gura.

— Sărută buza de jos a partenerului.

Îmi pupă buza de jos, mai apăsat.

— Asta-i yin.

Se trage de pe mine, dar şi-a băgat mâna prin spatele cămăşii mele, a lipit-o de spinarea mea.

— Începe cu deschiderea chakrelor, uite aşa.

Nu zic o vorbă. Buzele îmi rămân desfăcute, nu-s sigură că s-a terminat lecţia.

— Sau, zice Tris, poţi s-o încerci pe asta.

Cu amândouă mâinile, îmi trage faţa spre a ei. Îmi aspiră buza de sus între ale ei şi-mi bagă limba în gură şi-mi atinge zona dintre buza de sus şi gingii. Nici n-am ştiut că zona aia-i acolo. Da, sunt destul de sigură că nu-s frigidă.

— Ăla-i frenul limbii, zice când a terminat.

Îşi îndreaptă părul.

— Ţesutul ăla mic de legătură din gura ta. E un Punct Erogen. Poţi folosi asta cu Nick, ai permisiunea mea. Nu cred că am făcut vreodată asta cu el, deci nu-i ca şi cum m-

ai copia.

Sunt cu spatele lipit de perete, nesigură ce-i de făcut sau de zis. Acum sunt sigură că visez.

Tris zice:

— Sau poţi fi inventivă. Haide. Încearcă pe mine.

Ce dracu'? înclin capul şi mă apropii de faţa ei. Îi pun mâinile pe şolduri, mă lipesc de ea. Uşurel, îi sărut buza de sus, yang, i-o sug pe aia de jos, yin, dar în loc să fac chestia cu limba, pe care gura ei se pare c-o vrea, revin la buza de sus şi-o muşc blând de câteva ori.

Se trage înapoi.

— Mozoleală! Ai instincte bune, Norah. Vezi? Nu eşti frigidă. Dar cu chestia asta să ai grijă. O faci numai cu un partener în care ai încredere. Dinţii ăia pot să devină periculoşi cu persoana care nu trebuie.

— De unde ştii aşa de multe? o întreb.

Ştiu că-i o ahtiată după băieţi din trupe, dar abia a ajuns la vârsta votului – n-a avut *aşa de mult* timp să dobândească atâtea cunoştinţe.

— Ehei, tufo, ştiu să caut pe Google tehnici sexuale, cum ai putea şi tu dac-ai vrea. Nu-i mare ştiinţă în asta.

Se întoarce să plece şi dă să apuce mânerul uşii, îl răsuceşte, apoi se opreşte şi se-ntoarce iar spre mine.

— Încă o chestie, Norah. Mai întâi să-l cunoşti. Tu şi el nu sunteţi genul care s-aveţi aventuri de o noapte. Tu eşti numai sensibilităţi şi rahaturi. N-o lua prea repede.

Şi se tot duce.

— Pa, Tris! zic eu icnind.

Din uşa deschisă o văd cum trece ca o boare pe lângă Nick, îndreptându-se spre ieşire. Îi spune:

— Ţi-am spus că o s-o găseşti *pe undeva*! Bună treabă! Şi să ai baftă cu ea. O să ai nevoie. Aproape că-mi pare rău de tine.

Mie îmi pare mai puţin rău de el în momentul ăsta. Poate nu-i un fraier amărât. Chiar pricep cum de-a ajuns sub papucul lui Tris.

15. Nick

Cât sunt ele la baie, încerc să-mi abat atenţia inventând o listă de chestii care-ar putea fi mai rele decât s-o ai în preajmă pe fosta cea vehementă, care ţi-o ia deoparte pe fata actuală şi a dracului de mişto, pentru un episod de camaraderie (sau conflict) la budă. Îmi ies următoarele:

- Să-ţi taie cineva părul pubian cu foarfeci de grădină.
- Stevie Wonder să-ţi taie părul pubian cu foarfeci de grădină.
- Stevie Wonder să-ţi taie părul pubian cu foarfeci de grădină, în timpul unui cutremur de 8, 6 grade.
- Stevie Wonder să-ţi taie părul pubian cu foarfeci de grădină, în timpul unui cutremur de 8, 6 grade, *pe un ritm domol de jazz.*

Trebuie să mă opresc aici. E pur şi simplu prea îngrozitor.

Uimitor cât de puţină încredere am în Tris, ţinând cont de cât îmi place să dau din gură că încrederea e un ingredient esenţial al dragostei.

Cel mai bun scenariu posibil:

Ea zice: „Serios, era pur şi simplu prea bun pentru mine, şi mereu mi s-a părut că ar merita ceva mai ca lumea... de pildă o fată ca tine. Şi, măiculiţă, e foarte tare la pat”.

Cel mai rău scenariu posibil:

Ea zice: „La un moment dat stăteam şi schimbam canalele, şi s-a oprit la *Pocahontas,* iar după aia, până să mă dezmeticesc, m-am trezit că are o *ditamai erecţia”.* (Fără să spună pe unde-i umblau mâinile în momentul ăla.) „Şi-i varză total, în mai multe feluri decât la pat”. Respir adânc. Trebuie să respir adânc.

Recompune-te. Chestie care, pentru mine, înseamnă: compune.

Cum dracu' de-a ajuns soarta mea

Să se decidă în buda fetelor
Stau ca un prost, în timp ce-s luat în râs
În buda fetelor.

Angajaţii se spală de mine pe mâini
În buda fetelor
Închideţi uşa, aruncaţi-mă la câini
În buda fetelor.

Poate ăsta-i felul meu de a-mi crea iluzia că aş controla ceva asupra căruia n-am pic de control. Adică, dacă-i doar o poveste pe care-o spun sau un cântec pe care-l cânt, atunci o să fie în regulă, fiindcă eu sunt tipul care pune versurile. Dar nu în felul ăsta merg lucrurile în viaţă. Sau, cel puţin, când viaţa e nedreaptă.

Presupun că treaba cu adevărat marfă e că nu m-am bucurat s-o văd pe Tris. Pentru prima dată, după o veşnicie. A intrat pe uşă şi inima mi s-a umplut de cenuşă.

Şi aşa a fost destul de ciudat că Norah ştia cine-s de dinainte să aflu eu cine-i ea. Că a tot fost prin anturajul lui Tris fără s-o observ. Dar presupun că nu mai vezi planetele când stai cu ochii-n soare. Orbeşti şi atât.

Faptul că mă ştia deja face totul mai real. Am lăsat o primă impresie fără să ştiu că las vreo impresie. Ştie cât de cât ce-i cu mine, şi oricum e aici. Sper că pentru mai mult de două minute.

Chelneriţa crede probabil că-s un pervers din soiul cel mai rău, fiindcă nu mă pot opri să arunc ocheade spre uşa băii. Se deschide în cele din urmă, şi iese Tris, singură. Primul meu gând, mă jur pe *Godspeed You Black Emperor!* e: *Ce mama dracului ai făcut cu Norah? Unde-i?*

Dar Tris nu stă suficient cât să fie întrebată. Trece pe lângă masă în viteză, ţipând la mine:

— Ţi-am spus că o s-o găseşti *pe undeva*! Bună treabă! Şi să ai baftă cu ea. O să ai nevoie. Aproape că-mi pare rău de tine.

Şi nu pot scoate decât un:

— Mulţumesc.

Dar altceva nu mai zic. O las să plece. Nu vreau, adică, să mai stea. Şi da, e prima dată când nu mă mai gândesc la ea după ce pleacă. Cred că unele culturi numesc asta progres.

Norah pare foarte stânjenită când se-ntoarce la masă, faţa i s-a îmbujorat, e clar că i-a crescut şi pulsul. Cred c-a fost o înfruntare dată naibii.

— Eşti bine? întreb.

Dă absentă din cap. Apoi se uită la mine iar şi conversaţia noastră se reia. E cu mine din nou.

— Da, zice. Îi trebuiau nişte bani, atâta tot.

— Şi i-ai dat ce-a vrut?

— Cred că avem multe în comun, este?

— E-o forţă a naturii, la naiba, zic.

— Chiar aşa.

— Dar s-o ia naiba.

Norah pare un pic surprinsă.

— Ce?

— Nu ştiu ce ţi-o fi zis, şi probabil nici nu vreau să ştiu. Cum nu vreau să ştiu de ce-ai comandat atâta carne sau de unde ţi-ai făcut rost de flanelul ăsta – nu că ar fi ceva în neregulă. Nu asta vreau să ştiu.

Înţeapă sfidătoare o bucată de cârnat polonez şi, înainte s-o bage în gură, întreabă:

— Deci ce vrei să ştii?

Ce naiba facem aici?

Nu-i o stupizenie fără margini?

Sunt măcar gata să port conversaţia asta?

— Ce-aş vrea eu să ştiu, zic, e care piesă ţi-a plăcut mai mult din mixurile pe care le-am făcut pentru Tris.

Mestecă. Înghite. Bea o gură de apă.

— Asta ai vrea să ştii?

— Mi se pare o chestie cu care să-ncepi.

— Pe bune?

— Mda.

Nici nu stă să se gândească, zice doar:

— Cântecul ăla, cu privitul. Nu ştiu ce nume i-ai pus.

Uau! Credeam că o să zică ceva de Patti Smith,

Fugazi, Jeff Buckley sau Codiţă Pufoasă. Sau vreunul din cântecele celor de la Bee Gees pe care le-am băgat de distracţie. N-aş fi crezut să aleagă ceva ce-am scris şi cântat eu. Nici n-ar fi trebuit să fie pe selecţia aia. Dar într-o noapte, foarte încins după ce-am fost cu Tris, a trebuit să stau treaz până ce-am transformat seara aia într-un cântec. L-am înregistrat pe computer, apoi l-am vârât, ca piesă ascunsă, printre celelalte de pe mixul pe care i l-am dat în ziua următoare.

Tris n-a scos o vorbă despre asta.

Nici măcar o dată.

— Optsprezece Martie, zic.

— Cum?

— Ăsta-i numele cântecului. N-are, de fapt, un nume adevărat. Nu pot să cred că ţi-ai amintit.

— Mi-a plăcut la nebunie.

— Pe bune? nu rezist să întreb.

— Pe bune.

Şi, din tonul vocii, îmi dau seama că-i pe bune-pe bune. După care, spre uimirea mea, se pune pe cântat refrenul. Nu cu voce tare, ca să audă toţi din restaurant. Dar ca o combină stereo pusă pe volum mic sau ca un radio de maşină într-o noapte singuratică. Îmi cântă mie cântecul meu.

Felul în care cânţi când dormi
Felul în care te scufunzi
Iluzia bizară de care te pătrunzi
Nu ştii, eu însă te privesc cu ochi enormi.

Felul în care perna o atingi
Felul în care-n beznă te prelingi
Felul în care către inima mea bate
Nu ştii, eu însă le privesc pe toate.

Şi mă simt mişcat, e foarte frumos. Nu ce-am compus eu, ci că mi se dă înapoi în felul ăsta. Că şi-a amintit versurile şi melodia. Că am auzit asta cu vocea ei.

Roşeşte ca naiba, aşa că nu bat din palme sau ceva. Clatin din cap în schimb, sperând că asta îi transmite uimirea mea.

— Uau, zic.

— Da, aşa mi s-a părut. Deşi, sincer, prima dată când am auzit piesa, m-a prins într-o zi foarte proastă.

— Nu pot să cred că...

— Promit că nu-s o din aia care te pândeşte sau ceva. Promit că am uitat toate celelalte piese.

— Pe bune?

— Putem schimba subiectul?

Şi mă trezesc că zic:

— De fapt nu era despre ea.

Şi-mi dau seama că ăsta-i adevărul.

— Cum adică? întreabă Norah.

— Era despre starea aia, ştii? Ea a produs-o în mine, dar nu era despre ea. Era despre reacţia mea, cum voiam să simt şi cum m-am convins după aia că simţeam, fiindcă voiam aşa de mult. Iluzia aia. A fost iubire fiindcă aşa am creat-o, să fie iubire.

Norah încuviinţează.

— Cu Tal era o chestie, îmi spunea întotdeauna noapte bună. Nu-i prostesc? La început la telefon, după aia când mă aducea acasă, apoi, mai târziu, când eram împreună şi picam de somn. Întotdeauna îmi ura noapte bună şi făcea să sune ca şi cum era cu adevărat o urare. Probabil aşa făcea maică-sa când era el copil. Un obicei... dar eu îmi ziceam: *E fiindcă-i pasă. E ceva adevărat.* Şi putea să şteargă o groază de alte chestii. Urarea aia simplă de noapte bună.

— Nu cred că Tris mi-a urat vreodată noapte bună.

— Păi ce dracu’, nici Tal nu prea m-a inspirat să compun cântece.

— Foarte nasol, zic. Tal rimează cu *orice,* la naiba. Norah se gândeşte un moment.

— Nu i-ai pus numele în vreo piesă, aşa-i?

Parcurg toată lista şi clatin din cap că nu.

— De ce nu?

— Cred că nu mi-a trecut prin minte.

Telefonul lui Norah sună. Îl scoate din buzunar. Se uită la ecran şi bolboroseşte „Caroline”. Văd că-i pe cale să răspundă şi mă trezesc că zic:

— Nu răspunde.

— Nu?

— Mda.

Încă un ţâr.

— Dacă-i o urgenţă?

— O să revină. Uite ce, aş vrea să facem o plimbare.

— Plimbare?

Al treilea ţâr.

— Da. Tu, eu şi oraşul. Vreau să vorbesc cu tine.

— Vorbeşti serios?

— Nu-i o regulă, dar în cazul acesta, da.

Ţâr.

— Unde să mergem?

— Oriunde. Nu-i decât (privire la ceas) patru dimineaţa.

Tăcere.

Pauză.

Mesaj vocal.

Norah îşi muşcă buza de jos.

— Te gândeşti? întreb încordat.

— Nu. Mă gândeam numai unde să mergem. Undeva, să nu ne găsească nimeni.

— Gen Park Avenue?

Şi Norah îşi lasă capul într-o parte, se uită un pic maliţios la mine şi face:

— Da, gen Park Avenue.

Apoi rosteşte un cuvânt pe care nu l-aş fi crezut într-un catralion de ani că-l poate scoate:

— Midtown.

E ridicol, dar luăm metroul. Şi mai ridicol, luăm trenul 6, care-i ştiut că vine cel mai greu din tot Manhattanul. La patru dimineaţa, stăm pe peron vreo douăzeci de minute bune – tot atâta ne-ar fi luat şi să mergem pe jos – dar nu mă deranjează întârzierea fiindcă

vorbim continuu, o luăm cu *Şcoala tinerilor asasini,* preferinţe la unt de arahide şi la lenjerie de corp, discutăm despre cum mai miroase Tris câteodată şi ce fetiş are Tal cu părul de pe corp, despre soarta gemenelor Olsen şi despre dăţile când am văzut şobolani în metrou, despre ce grafitti preferăm – şi totul pare ca o singură frază care durează douăzeci de minute. Intrăm apoi în fluorescenţa ciudată a vagonului, ne ciocnim când porneşte trenul şi când opreşte, comentăm din ochi comportamentul beţivanilor, al studenţilor puşi la sacou şi al călătorilor nocturni osteniţi cu care împărţim spaţiul. Mă distrez al naibii de bine, şi chestia uimitoare e că-mi dau seama de asta chiar când se întâmplă. Cred că o prinde şi pe Norah. Uneori, când ajungem să dăm unul peste celălalt, stăm câteva secunde înainte să ne desprindem. Nu suntem la faza în care să ne atingem intenţionat, dar n-o să refuzăm un accident fericit.

Ieşim din metrou la Grand Central şi pornim spre nord, pe Park. Bulevardul e complet gol, zgârie-norii străjuiesc din toate părţile, santinele adormite ale unei lumi pline de importanţă.

— Parcă am fi într-un canion, zice Norah.

— Ce mă bagă-n sperieţi e cât de multe din clădirile astea încă au luminile aprinse. Cred că-s mii de becuri lăsate aprinse în fiecare clădire. Nu poate să fie foarte eficient.

— Probabil mai sunt unii care lucrează. Îşi verifică e-mailul. Mai fac un milion. Mai trag pe cineva în piept cât doarme respectivul.

— Sau poate, zic, li se pare pur şi simplu mai drăguţ aşa.

Norah pufneşte.

— Ai dreptate. Cred că asta-i.

— Şi taică-tău lucrează prin zonă?

— Nu, el prin centru îşi face veacul. Al tău?

E rândul meu să pufnesc.

— N-are serviciu deocamdată, zic. Şi-i clar că nici nu încearcă.

— Îmi pare rău.
— Nicio problemă.
— Ai tăi încă sunt împreună?
— În sensul că trăiesc în aceeaşi casă, da. Ai tăi?
— Au fost iubiţi din liceu. Au douăzeci şi cinci de ani de căsnicie. Încă-s fericiţi şi încă o fac. Nişte aberaţii ale naturii.
Ne aşezăm pe marginea unei fântâni corporatiste şi urmărim luminile traficului ce curge.
— Vii des aici? glumesc.
— Mda. Ştiu, sunt o îmbâcsită – de când am fost în stare să iau trenul, m-am tot strecurat în oraş ca să vin în Midtown. S-o ard cu bancherii, să preiau preluări, să achiziţionez achiziţii. Toată chestia duhnea a sex şi rock'n'roll pentru mine. Nu simţi în aer? închide ochii. Simţi?
Chiar închid ochii. Aud maşinile, nu doar prin faţa noastră, ci şi pe străzile limitrofe. Aud clădirile căscând. Îmi aud bătăile inimii. Am fantezia asta, o clipă, că o să se încline spre mine şi-o să mă sărute iarăşi. Dar trece suficient timp ca să-mi dau seama că n-o să se întâmple. Când deschid ochii, văd că se uită la mine.
— Eşti drăgălaş. Ştiai? zice.
Habar n-am ce să răspund la aşa ceva. Las deci chestia în aer, apoi, într-un final, zic:
— Zici şi tu aşa, ca să mă convingi să mă dezbrac şi să mă bălăcesc în fântână.
— Chiar se vede aşa de clar pe mine? La dracu'!
Are o uitătură întrebătoare, dar nu mi se pare că despre o întrebare ar fi vorba.
— Am putea, în loc de asta, să dăm buzna la St. Patrick, sugerez.
— Cu tot cu haine?
— Şosetele trebuie să le ţin. Ştii ce fel de oameni ating pământul acolo?
— O să trebuiască să zic nu la catedrala buhuhu. Parcă şi văd titlurile: PATĂ DE PRODUCĂTOR MUZICAL GĂSITĂ FĂCÂND GLUME DEZMĂŢATE ÎN CATEDRALĂ.

„Noi credeam că-i o fată evreică foarte de treabă”, au declarat vecinii.

— Eşti evreică? întreb.

Se uită la mine de parcă am întrebat-o dacă chiar e fată.

— *Evident* că-s evreică.

— Şi cum e? întreb.

— Faci băşcălie?

Aşa par, că fac mişto?

— Nu, zic. Pe bune, cum e?

— Nu ştiu. E o chestie care *este pur şi simplu.* Nu are *comparaţie.*

— Păi ce-ţi place mai mult la chestia asta?

— Ca, de pildă, că-s opt zile de Hanuka?

— Sigur, dacă înseamnă ceva pentru tine.

— Tot ce înseamnă pentru mine e că n-am fost aşa de supărată că n-am avut pom de Crăciun când eram copil.

— Şi chestii reale? întreb, fiindcă vreau să aflu mai multe.

— Reale?

— Da. Încearcă.

Se gândeşte o secundă.

— OK. E o parte a iudaismului care-mi place mult. Conceptual, adică. Se cheamă *tikkun olam.*

— *Tikkun olam,* repet.

— Exact. Spune, în esenţă, că lumea a fost spartă în bucăţi. Atâta haos, atâta discordie. Şi treaba noastră – a tuturor – e să lipim iarăşi bucăţile la loc. Ca să întregim din nou lucrurile.

— Şi tu crezi asta? întreb, nu ca s-o provoc, ci pe bune.

Ridică din umeri, apoi îşi neagă ridicatul din umeri prin ce i se citeşte în ochi.

— Cred că da. Adică nu ştiu cum s-a spart lumea. Dar faptul că lumea-i ruptă în bucăţi – asta chiar o cred. Uită-te, numai, în jur. În fiecare minut – în fiecare clipă – sunt un milion de lucruri la care te-ai putea gândi. Un milion de lucruri care te-ar putea *preocupa.* Lumea noastră – nu ţi se

pare că devenim din ce în ce mai fragmentaţi? Altă dată credeam că, după ce mai înaintez în vârstă, lumea o să capete mai mult sens. Dar ştii ce? Cu cât îmbătrânesc, cu atât sunt mai în ceaţă. Cu atât e mai complicat. Mai dur. Ai putea crede că ajungem să ne pricepem. Dar e din ce în ce mai mult haos. Bucăţile – sunt peste tot. Şi nimeni nu ştie cum s-o scoată la capăt cu asta. Simt că mise-ncordează mintea, Nick. Ştii senzaţia aia? Sentimentul că ai vrea ca lucrul potrivit să se aşeze la locul potrivit, nu doar fiindcă aşa e corect, ci fiindcă ar însemna că aşa ceva încă mai e posibil? Aş vrea să cred în asta.

— Chiar crezi că situaţia se înrăutăţeşte? întreb. Nu suntem, cum ar veni, mai buni decât eram acum douăzeci de ani, gen? Sau o sută?

— O ducem mai bine. Dar nu ştiu dacă lumea o duce mai bine. Nu ştiu dacă e unul şi acelaşi lucru.

— Ai dreptate, zic.

— Pardon?

— Am zis că ai dreptate.

— Dar nimeni nu zice „ai dreptate” aşa, pur şi simplu.

— Pe bune?

— Pe bune.

Se lasă un pic înspre mine. Nu-i din întâmplare. Dar tot întâmplător mi se pare – noi acolo, noaptea asta. De parcă mi-ar citi gândurile, zice:

— Apreciez asta.

Apoi, capul i se lasă pe umărul meu şi nu simt decât ce bine se potriveşte ea în poziţia asta. Ridic privirea, încerc să descopăr cerul de după clădiri, încerc să găsesc măcar un indiciu al stelelor. Când îmi dau seama că nu pot, închid ochii şi încerc să-mi invoc propriile stele, bucuros că Norah nu-mi citeşte gândurile în clipa asta, fiindcă nu ştiu cum aş reacţiona dacă cineva m-ar şti aşa de bine. Şi cum stăm în tăcerea metropolei, care-i mai degrabă zgomot domol decât tăcere, mintea mi se duce înapoi vreo câteva minute, gândindu-se la ce-a spus ea.

Apoi îmi pică fisa.

— Poate noi suntem bucăţile, zic.

Capul lui Norah nu se clinteşte de pe braţul meu.

— Ce? întreabă, şi după voce îmi dau seama că încă ţine ochii închişi.

— Poate asta-i, zic blând. Cu ce-ai spus tu mai devreme. Cu lumea care s-a spart. Poate nu ar trebui să găsim bucăţile şi să le punem la loc. Poate că *noi suntem* piesele.

Nu răspunde, dar îmi dau seama că ascultă cu atenţie. Mă simt de parcă aş fi înţeles pentru prima oară ceva, deşi nu-s prea sigur, încă, ce anume.

— Poate, zic, ar trebui să acţionăm împreună. Şi-n felul ăsta să oprim spargerea lucrurilor.

Tikkun olam.

16. Norah

Nick şi cu mine am tăcut iar, dar nu cred că-i varianta aia stânjenitoare de tăcere. Îmi zic că se apropie răsăritul şi suntem amândoi pe cât de somnoroşi, pe-atât de aţâţaţi şi, pe măsură ce sâmbăta se transformă-n duminică, e aproape hipnotic să ridic privirea spre norii din susul canionului, cenuşii şi mâloşi şi gălbejiţi de la luminile oraşului, în vreme ce pe trotuare gagiii de la bănci şi alte soiuri de funcţionari fumează lângă intrările clădirilor, iar maşinile luxoase aşteaptă să-şi ducă acasă lucrătorii ce-au zăbovit peste noapte. Vlăstarele lumii financiare de pe-aici nu par să-şi dea seama sau să le pese că timpul s-ar putea opri în orice clipă, că n-ar fi rău să asculte porunca aia cu odihnitul în a şaptea zi. Duceţi-vă, mă, şi bucuraţi-vă de viaţă! Cum fac eu acum, privindu-vă.

Dar sunt aşa de lacomă să mai aflu chestii despre Nick, că nu pot îndura tăcerea, chiar dacă-i o tăcere simpatică. Poate că o să aflu mai multe despre el dacă-i spun mai multe despre mine. Îl informez, aşadar:

— Îmi iau cămăşile asta de flanel de la Marshall’s, raionul de bărbaţi.

— Mama iubeşte magazinul ăla, zice.

— Mama ta e deşteaptă.

Aştept. O să-mi mai zică de maică-sa?

În vreme ce mintea mi se joacă cu informaţiile pe care le-am strâns până acum despre el, gura turuie chestii prosteşti gen căcatul de Marshall's, fiindcă prin cap îmi umblă încă ce-a zis Nick despre *tikkun olam: Poate nu ar trebui să găsim bucăţile şi să le punem la loc. Poate că noi suntem piesele.*

Fiindcă încerc să pun laolaltă piesele din care-i alcătuit tipul ăsta. Păi să trecem în revistă. Tip nebăutor care a supravieţuit unei relaţii de şase luni cu Tris. Basist într-o trupă de queercore, versificator cu potenţial. Poate deveni profund (pentru un *goyim*[10], cel puţin) în chestiuni legate de *tikkun olam.* Şi sărută al naibii de bine – şi totuşi unul care a zis Nu Sexului Fără Obligaţii oferit de-o fată tâmpită, într-o debara, la concertul Codiţă Pufoasă, acum câteva ore, şi cu toate astea a izbutit să apară la Veselka mai târziu (o mişcare a naibii de sexy): dar nu s-a dat la ea deloc în trenul 6, când ocazia şi atmosfera erau numai bune, fiindcă luminile erau slabe şi trenul îi tot împingea unul într-altul. Ce-o să mă fac eu cu tipul ăsta?

Când îmi las capul pe braţul lui Nick, îi simt mirosul de-aproape, fără pâcla din club, fără izul de bere şi ţigări, şi miroase slab ori a apă de toaletă, ori ca şi cum ar fi făcut o aromoterapie la vreun centru de frumuseţe înainte să-nceapă noaptea, şi mirosul mi se pare mult prea de fiţe pentru un băiat punkist. Mirosul lui face bucăţile din mintea mea să se adune în ceva coerent.

S-ar putea să fie nevoie să retractez în faţa lui Randy de la *Eşti Randy?*

Nu se poate ca Nick ăsta să fie sută la sută hetero.

Ca să-mi întărească bănuielile parcă, Nick scoate nişte strugurel din buzunarul blugilor şi se dă pe buze cu el. Folosesc şi eu din astea într-o veselie, aşa că nu strugurelul mă pune în alertă, ci aroma de cireşe.

Dacă iese că-i gay până la urmă, o să mă apuce toţi dracii. Ei au parte de cei mai mişto gagii! N-o să am

10 *Goyim* sau *goi* – o persoană necredincioasă, din punctul de vedere al evreilor. (*N. red.)*

încotro şi-o să mă simt ofensată personal. Pierderea lui Nick în braţele celeilalte echipe ar fi o lovitură puternică, la acelaşi nivel cu pierderea lui Scottie, în care am investit cinci ani bătuţi pe muchie de iubire preadolescentină, la Şcoala de duminică, şi care ar fi trebuit să-mi dea primul sărut la ceremonia de Bar Mitzvah, dacă prostănacu de Ethan Weiner n-ar fi pus primul mâna pe Scottie, dar mai ales a lui George Michael, idolul meu trăsnet care, în orice lume bună şi dreaptă, ar fi fost aventura mea secretă, eu Lolita, el bărbatul mai în vârstă. NU-I CORECT!

Dar totuşi. Poate că simplul diagnostic de *hetero* sau *homo* e eronat. Poate există doar *sexualitate,* şi-i elastică şi impredictibilă, ca un artist de circ, cum am şi vrut să mă fac, şi hei, ar putea fi o opţiune ca lumea acum, că am dat-o-n bară cu admiterea la facultate, iar *kibuhil* sigur n-o să se mai întâmple. Aş vrea să fiu elastică precum o artistă de circ. Poate că Tris ar veni uneori să-mi vadă spectacolul şi aş putea să mai aflu şi altele din tainele ei de fufă lipicioasă.

Oriunde ar sta sexualitatea lui Nick (ori încotro ar merge, e aceeaşi chestie) faptul de căpătâi e ăsta: Nick ăsta e prea mişto ca să fie adevărat. Scrie cântece nemaipomenite. E al dracului de drăgălaş. E-al naibii de isteţ. Şi-al naibii de sensibil. Mi-a oferit mai multă aventură şi harababură într-o noapte decât am avut în toată viaţa. Simt că mă-nţeapă inima, sunt speriată, fiindcă vreau să ştiu TOTUL despre el. Cu cât îmi oferă mai mult, cu atât vreau mai mult. Vreau să-i cunosc planurile de viitor, să aflu totul despre familia lui, despre muzică, despre visele lui, despre supărări, tot rahatul ăsta sentimental.

Mă-ntreb dacă-mi împărtăşeşte impresia că piesa de la *Codiţă* pe nume *Hidoşenia îţi stă bine* e cea mai tare melodie de dragoste şi dacă ar vrea să mi-o cânte cândva. Fiindcă deja i-am cântat cântecul lui şi i-am spus de *tikkun oiam,* care pare aşa, o chestie la nimereală, dar e important şi sacru pentru mine; mă gândesc să-i spun Salvatore primului nostru copil, nu-i nume de fruct sau de

lună, şi mulţi din ce-i care nu-s sută la sută hetero ajung să procreeze, nu?

Mai îngrijorător e asta: dacă n-o să-mi liniştesc creierul de îndată, imaginaţia mea o s-o ia razna în asemenea hal despre ce-ar *putea* fi cu tipul ăsta, că nimic n-o să mai poată, după aia, să *fie* pur şi simplu.

Nick are dreptate, gemenele Olsen au într-adevăr o îngrijorătoare relaţie de co-dependenţă. Le-nţeleg pe fufele alea totuşi, pe bune. Oricât aş vrea să mai aflu chestii despre Nick, mi-ar plăcea şi să iau o pauză ca să-i povestesc lui Caroline despre el. Dacă ar fi fost aici, Caroline l-ar fi putut diseca pe Nick prin intermediul scenariului de la serialul *My. Se Called Life.*

Rayanne: Cred că o parte din tine e oarecum interesată de el. Clar că da. Are, adică, şi alte chestii pe cap.

Angela: Dar asta-i partea care mi se pare aşa de nedreaptă. Eu n-am nimic altceva în minte. De ce să fiu eu aia care-l analizează în detalii microscopice, iar el să poată fi ăla cu alte chestii pe cap?

Rickie: Profund ce zici.

Am senzaţia că aş putea sta aici, pe prostia asta de Park Avenue, şi să vorbesc cu el o noapte întreagă. Şi chiar *nu suport* Midtown, în special East Side.

Oho, dar dac-o fi să-l desluşesc pe Nick ăsta, n-o s-o fac aici, se pare. Suntem doi puşti de suburbie care nu iau droguri şi-ncearcă să se distreze normal, dar am fost, se pare, confundaţi cu nişte terorişti. Tipii de la paza clădirii au ieşit şi ne-au poruncit s-o ştergem – oriunde, numai acolo să nu stăm, pe fântâna din faţa clădirii lor.

Ne ridicăm şi-o pornim spre est. Poate că şi Nick încearcă să pună cap la cap piesele în ce mă priveşte? zice:

— Taică-tău, producătorul muzical care nu le are cu cartierul de afaceri, e vreun motiv pentru care nu mi-ai zis cum îl cheamă? Aş şti cine-i?

— Ai şti, îi zic.

Trebuie să-mi dau seama neapărat înspre ce parte înclină Nick, şi după aia să-mi dau seama dacă a vrut să mă cunoască numai ca să-mi plaseze un demo. Numai după aceea pot investi emoţional.

Lasă baltă faza cu numele, milos.

— Probabil ai cunoscut o groază de oameni celebri.

— Când eram mai mică, poate, zic. Mergeam mereu la festivaluri şi concerte. Am locuit toată viaţa în casa de pe Englewood Cliffs, dar simt şi că, în parte, am crescut în Nashville, Memphis, New Orleans, Chicago, Seattle – în toate locurile cu mişcare muzicală puternică, ştii? Am noroc, am cunoscut, mulţumită tatii, o mulţime de artişti incredibili, unii dintre ei legende. Dar mi-am dat seama, acum câţiva ani, că-i mai bine să *nu îi cunoşti.* Fiindcă, dacă nu i-aş fi cunoscut, aş mai fi putut să mă bucur de muzica lor fără să le ştiu solicitările exorbitante sau stilul de viaţă neglijent, să le ador cântecul de despărţire fără să ştiu că solistul îi scoate peri albi tatii şi că din cauza lui n-a putut să ajungă la concursul meu de ortografie sau din astea.

— De asta-mi plac aşa de mult cei de la Codiţă Pufoasă. Nu-s cu din astea, n-au fiţe de vedete.

— Poate că nu, şi sper să nu-ţi spulber iluziile, dar Lars L. E prăjit complet de la droguri, Owen O. E varză de la alcool, iar Evan E., pur şi simplu dus cu pluta. Ştiu – tata a încercat să-i aducă la studioul lui. Dar compun cântece fantastice, fac muzică extraordinară. Asta-i important, nu?

Nick se împinge în mine jucăuş.

— Nu-mi spulberi nicio iluzie. Nu poţi să te uiţi la membrii trupei şi să nu-ţi dai seama. Ai ascultat, sper, versurile de la *Mai bine trotilat decât pe uscat,* nu? Că doar nu-s despre cum iubeşte Evan E. Pantofii cu toc Manolo.

La naiba, Nick ştie mărci de pantofi scumpi. Semn rău.

Mai zice:

— Dar asta-mi place la muzica punk. Are ceva autoironie, nu pretinde c-ar fi ceva ce nu-i. E funk beton,

cu ceva heavy-metal, dar cu conştiinţă.

S-a scos bine.

— Vrei să-mi cunoşti dorinţa secretă? îl tachinez.

Se întoarce spre mine şi ridică sprânceana, ca un star de cinema de pe timpuri. Sunt destul de sigură că nu se pensează şi nici nu se epilează, dar are sprâncene suspect de frumoase. Sau pur şi simplu mă topesc eu după el.

— Sigur că vreau să ştiu, zice.

— N-am pic de talent la compus cântece, dar mi-ar plăcea să fiu o persoană care scoate titluri de piese, mai ales de la melodiile country.

— Care-i cel mai bun titlu al tău?

— Mi-ai Furat Inima şi-ai Aruncat-o la Câini, îi zic. Haide, poţi să ieşi cu ceva versuri.

Titlul meu preferat de cântec născocit de cineva care chiar se gândeşte la titluri de cântece este, cred, *Ceva Despre Ce. Se întâmplă Când Vorbim*[11] de Lucinda Williams, melodia pe care tata şi mama încă dansează îmbrăţişaţi la aniversările lor (prima întâlnire, primul sărut, prima dată când s-au… logodnă, nuntă etc. – mda, pe toate le sărbătoresc), chiar dacă-s prea bătrâni şi ar trebui să le fi venit mintea la cap. Mă gândesc la cântecul ăla acum, fiindcă-i aşa de uşor de vorbit cu Nick. Trebuie să-mi suprim toate instinctele prădalnice ca să nu-i cânt lui Nick, ca Lucinda, *conversaţia cu tine e un drog.* Cu Tal, discuţiile erau întotdeauna două treimi confruntare şi doar o treime discuţie reală. Îmi plăcea că Tal putea spune măcar *noapte bună* şi că-i păsa şi de altceva decât să se distreze, dar când vorbeam cu Tal, era mai degrabă ca şi cum ar fi recitat o proclamaţie, iar eu l-aş fi ascultat.

Apropiindu-ne de Seventh Avenue ne-ntoarcem amândoi automat spre sud, şi-mi dau seama că n-am vorbit cu Nick despre unde să ne mai ducem acum. E ca atunci când ne-am ţinut strâns de mână în club, mai devreme, şi l-am îndrumat prin mulţime spre debara. Stăm, cumva, împreună. Times Square se zgâieşte acum la noi în toată

---

11 În original, *Something About What Happens When We Talk.* (*N. red.)*

gloria. Lumea noastră, cumva, e plină de posibilităţi.

Îmi sună iarăşi telefonul, ecranul zice „Tăticu'” şi trebuie să răspund, asta-i regula pentru aventurile nocturne.

— Te deranjează? îl întreb pe Nick.

Şi aşa mă simt destul de aiurea că nu i-am răspuns lui Caroline când m-a rugat Nick să nu fac asta.

— Dă-i drumul, zice, parcă înţelegând că niciun apel de pe lume nu mă poate despărţi de noaptea asta petrecută cu el.

Mă opresc sub marchiza unei clădiri, iar Nick face câţiva paşi ca să-mi ofere spaţiu privat, de care n-am prea mare nevoie de fapt, dar apreciez oricum gestul, deşi nu-s sigură unde-l plasează, în termeni de orientare sexuală, bunele lui maniere.

— Bună, tati, zic în telefon.

Sunt la răspântia lumii, lucind de lumini albe şi roşii, fosforescente şi de taxiuri galbene, zumzăind de febrilitate şi pulsând de muzică şi de oameni, de pericol şi de încântare, dar când aud vocea lui tata, mă simt ca şi cum aş avea din nou cinci ani, când îşi duce prinţesa la culcare.

— Eşti bine, scumpo? M-am trezit acasă cu o adunătură de neisprăviţi, formată din doi băieţi de la o trupă şi din Caroline, în stare de ebrietate, dar nici picior de Norah.

— Sunt bine, tati. Poate chiar… nemaipomenit?

— Ai de gând să-mi spui cum îl cheamă?

— Nu.

— O să ajungi acasă curând?

— Nu.

— Ai de gând să mă mai asculţi vreodată?

— Nu.

Oftează.

— Să ai grijă, te rog.

Decid că probabil n-ar fi bine să ştie că mă aflu în toiul nopţii în Times Square cu un băiat pe care l-am cunoscut doar de vreo câteva ore.

— Mama şi cu mine o să avem grijă de Caroline.

Mama le face chiar acum nişte omletă lui Thom şi Scot. Simpatici puşti.

— Taţi?

— Da?

— Cred că am făcut o greşeală că am renunţat la Brown.

— Hai, nu mă-nnebuni!

— Nu ştiu ce să mă fac acum. La faza cu Tal, tu, mama şi Caroline aţi avut dreptate, nu mai pot. Numai că acum nu mai ştiu ce să fac.

— Îţi zic eu ce. Du-te la Brown! Bătrânul tău a scos din cutia poştală scrisoarea în care refuzai admiterea, după ce-ai plecat de-acasă de dimineaţă. A înlocuit-o cu una de acceptare şi cu un cec pentru depozit.

Ar trebui să fiu recunoscătoare, dar sunt indignată.

— N-AVEAI DREPTUL! E O INVADARE A SPAŢIULUI PRIVAT, GEN! ŞI E DELICT FEDERAL SĂ TE BAGI PESTE CORESPONDENŢA ALTORA!

Tata se hlizeşte.

— Foarte rău, la dracu'! Să nu ajungi prea târziu acasă!

Şi-mi închide în nas.

Poate că tata e un nenorocit de hipiot corporatist, dar chiar îl iubesc pe nemernicul ăsta hodorogit.

Nu mai pot să mă gândesc la ce-a făcut tata, fiindcă cerurile s-au deschis şi-au pornit să slobozească o aversă infernală de ploaie, dar ce face Nick? Se bâţâie pe trotuar, cu braţele desfăcute larg şi faţa ridicată în sus ca să primească stropii. E foarte voios.

Nu-i spun că am terminat de vorbit. Doar stau şi-l privesc. Cu ceva timp în urmă, când m-am uitat la Nick, am simţit că mă inspiră versul ăla din piesa The Smiths pe care-l cântau mai devreme la Camera Obscură, unde Morrisey zice aşa: *ce mi-a cerut/la ceas de seară/l-ar fi făcut pe Caligula să roşească.* Nu ştiu dacă mă mai interesează să-mi dau seama dacă Nick e hetero, gay sau ceva între. Mă gândesc că mi-ar plăcea să dansez în ploaie cu această persoană. Mi-ar plăcea să stau întinsă lângă el

pe întuneric şi să-l privesc cum respiră, cum doarme şi să mă întreb ce visează oare şi să nu mă apuce vreun complex de inferioritate dacă visele nu-s cu mine.

Nu ştiu dacă eu şi cu Nick o să fim prieteni sau iubiţi, dacă el o să fie Will şi eu o să fiu Grace, chestie care-ar fi pe cât de dezamăgitoare, pe-atât de plicticoasă, dar orice o să fim unul pentru celălalt, asta nu poate fi – n-o să fie – o aventură de-o noapte.

Ştiu sigur.

17. Nick

Cântând în ploaie. O, cânt în ploaie. Şi-i o stare aşa de-a naibii de supermişto. Dă o răpăială neaşteptată şi mă las pradă potopului. Fiindcă ce dracu' poţi să faci? Să fugi la adăpost? Să ţipi şi să înjuri? Nu – când ploaia cade, o laşi să cadă, rânjeşti ca un dement şi dansezi cu ea, fiindcă atunci când poţi fi fericit în ploaie, te descurci binişor în viaţă. La primii stropi e încă la telefon, o urmăresc cum vorbeşte şi-i complicată de mă lasă mască, cu expresiile alea care i se perindă pe chip – se răsteşte furioasă când se vede bine că-i fericită, apoi se preface că ascultă, dar de fapt se uită la mine şi la ploaie. Apoi pune la loc telefonul în buzunarul lui Salvatore şi păşeşte spre mine. Nu ştiu de ce se spune că cerurile se deschid atunci când plouă – de parcă s-ar fi abţinut până atunci şi ploaia e-o uşurare. Mă uit la ea, se uită la mine şi parcă totul se deschide. Simt cum mi se îmbibă hainele. Simt că-mi cade părul în ochi. Dar mai simt şi că totu-i uşor, fără greutate, şi ea e a naibii de frumoasă cu gura aia, nesigură dacă să zâmbească sau nu. Suntem la margine de Times Square, cu farurile lui de lumină, şi ne bâţâim pe loc în vreme ce se deschid cerurile; întind o mână spre ea, s-o invit să-mi fie parteneră de dans, şi acceptă. Şi stăm pe trotuar, cu braţul meu cuprinzând-o. Se lipeşte de mine – nu mă slăbeşte din ochi – şi, chiar dacă nu ştiu care e întrebarea, ştiu răspunsul. Zic deci „Asta”, mă aplec şi-o sărut chiar în locul ăla, la margine de Times Square, cum se sărută oamenii când îşi iau rămas-bun, doar că sărutul ăsta e mai mult un „salut”. Asta.

Deschid gura, ea îmi deschide gura şi e ca şi cum ar respira prin mine. Şi e udă, e lipită de mine cu totul şi vreau, vreau, vreau. Se trage înapoi, se uită la mine, ochii ei râd, ochii ei sunt serioşi şi ştiu exact cum se simte. E o altă întrebare şi-i ofer încă un răspuns, şi de data asta mâna ei se face căuş peste ceafa mea şi trupul ei apasă mai mult, şi eu îi răspund lipindu-mă şi mai tare. Oamenii din jur – nu-s mulţi, şi cu siguranţă nu mulţi sunt treji – se uită la noi şi nu mă pot abţine să nu arunc şi eu nişte priviri prin zonă. Îmi vine o idee. Îi spun că mi-a venit o idee şi-i iau mâna într-a mea, facem chestia aia când îţi împleteşti degetele, Degeţel şi Degeţica, şi-o conduc în Times Square, pe sub lumini, trecem de faţadele clădirilor, până ajungem la Marriot Marquis. Îmi aruncă deodată privirea aia gen „ce mama dracului?" fiindcă ce fată vrea să ajungă la un Marriott pentru turişti din Times Square? Dar îi zic să aibă încredere, o sărut iarăşi, şi-n ascensorul de sticlă mai sunt două persoane, dar coboară la etajul şapte. O întreb pe Norah care e numărul ei norocos şi-mi spune, aşa că urcăm la etajul ăla. Nu-i nimeni pe holuri, ba chiar, şi mai mişto, nu se aude muzică, nu văd ce căutam şi după aceea găsesc, dar Norah nu mai poate aştepta, bagă mâna sub gulerul meu şi-mi atinge pielea de la gât până la umăr, şi-i aşa de încinsă treaba că, un moment, uit unde mergeam şi încep să mă pup cu ea acolo, pe hol, undeva unde nu se vede din vestibul sau din ascensoarele de sticlă, dar atent totuşi să nu mă sprijin pe nicio uşă, ca să nu-i trezesc pe turiştii dinăuntru. Dar ne lipim de-un perete şi palma ei coboară pe pieptul meu, până la centură, apoi urcă iar, doar că pe sub cămaşă, şi-i simt degetele incredibil de mişto. Şi degetele mele îi ating cămaşa şi sânii, şi suntem amândoi ai dracului de muraţi şi ai dracului de pregătiţi de acţiune. Ne mai sărutăm vreo cinci minute şi sărută al naibii de bine. Îmi sărută buza de sus, apoi pe cea de jos, iar eu o imit – cea de sus, cea de jos. Apoi încearcă să facă ceva cu limba care nu-i prea iese, dar nici nu prea contează, fiindcă mâinile noastre sunt peste tot deodată şi am uitat şi cum mă cheamă, iar

după ce lasă baltă chestia cu limba, îmi dau seama că s-a mai relaxat un picuţ. E prinsă, şi cel mai mult îmi place că nu încearcă, ci pur şi simplu face.

O călăuzesc deci încă un pic în lungul holului, până ajungem la camera pe a cărei uşă scrie GHEAŢA. Ea râde şi eu zic „haide”, fiindcă altfel unde-o să ne ducem? Şi nici nu-i chiar aşa de frig în cameră, trebuie să suportăm doar zgomotul aparatului de făcut sifon. Zice:

— Nu poţi fi serios.

Sunt de acord că nu pot. Nu sunt. Zic:

— Pur şi simplu îmi place mult de tine.

Apoi o sărut, dă peste întrerupător şi stinge lumina. Rămânem sub culorile recipientelor de Pepsi şi e ca şi cum am fi descoperit un altfel de conversaţie, o conversaţie cu gesturi, tras de haine, împins, respiraţii şi apucări şi tachinări şi licăriri, mângâieri şi speranţe.

— Te simţi bine? întreb, şi ea:

— Dar tu?

Şi zic că da, mă simt. Mai mult decât bine. E o conversaţie fantastică.

Măiculiţă, ce mult îmi place de ea!

— Hai să mai scăpăm de ţoalele astea ude, zice şi trage de cămaşa mea, se împiedică în nasturi şi, nu ştiu ce mă apucă, dar încep s-o gâdil şi asta o agasează la maximum, dar după aia râde şi-şi înăbuşă hohotul, ca să nu audă oaspeţii hotelului. Termină cu nasturii şi-mi scoate cămaşa. Îi trag şi eu geaca mea de pe umeri şi face o chestie bizară – se opreşte un moment şi o împătureşte frumuşel, o aşază aproape reverenţios pe podea. O dezbrac apoi de flanelul ud, o dezbrac de tricoul de pe dedesubt. Îşi trece degetele prin smocul de păr de pe pieptul meu, apoi urmăreşte dâra până la curea. Niciodată n-am mai simţit o asemenea dorinţă. Trage cureaua, o lasă să cadă pe jos. Apoi îmi desface nasturele de sus de la blugi – doar cel de sus. Eu întind mâna şi desfac nasturele de sus de la blugii ei – doar cel de sus.

Şi întreb iarăşi:

— Eşti bine?

Iar de data asta spune că da. Spune că e mai mult decât bine.

Ne sărutăm ca şi cum ne-am agăţa unul de altul. Nu e ca în club, când era de parcă voia să demonstreze ceva. N-avem nimic de demonstrat acum, nimic în afară de faptul că nu ne e frică. Că nu o să stăm prea mult pe gânduri, n-o să ne poticnim prea mult şi nici n-o să ambalăm prea mult. Mâna ei coboară pe fermoar şi zic:

— Încetişor.

Fiindcă nu-i grabă. Nu-i o chestie neimportantă. E ceva real. Se întâmplă. Şi e chestia noastră.

Sunt tensionat şi vulnerabil ca naiba. Simt cum mi se zguduie pieptul. Mă cuprinde cu braţele, care coboară de-a lungul spatelui meu, apoi coboară, palmele i se duc sub blugi, sub boxeri. O cuprind, ridic palmele pe spatele ei. Până la gât, la păr. Las o palmă să alunece, să-i treacă peste sâni, apoi printre sâni, o rotesc. Suntem prinşi unul de altul. Maşina de gheaţă bâzâie, apoi revine la viaţă cu un pocnet scrâşnit care ne face să râdem, ne scoate din moment pentru un moment, ne face să ne uităm unul la altul într-o lumină rece. Lucrul acela dintre noi se opreşte, e pus pe pauză.

— Ce facem? zice.

— Nu ştiu, răspund.

Se lasă iar peste mine, cu blugii uzi fix peste ai mei, şi zice:

— Ai răspuns bine.

Vreau să o sărut fără să număr secundele. Vreau să o ţin în braţe până devin familiar cu pielea ei. Vreau, vreau, vreau.

Palmele îi alunecă pe talia mea. Degetele mari îi umblă pe la elasticul boxerilor.

Şi coboară.

Şi coboară.

Simt că mi se ia aerul.

18. Norah

Oare când viaţa mea a devenit aşa de bună? Când am

pecetluit cu un sărut încuviinţarea de-a fi iubita de cinci minute a lui Nick ori când mi-am dat seama că frigiditatea e mai degrabă o chestie de alegere decât ceva real?

Gheţăria asta e rece ca naiba.

Nick e superfierbinte.

Dogoarea lui – a mea – a *noastră* – aproape că mă face să uit că încă-s udă leoarcă şi că m-am adăpostit într-o debara de la Marriot unde licăreşte semnul Pepsi, şi e clar că-mi place mult de Nick, fiindcă eu beau Coca de obicei, adică pot să simt diferenţa dintre ele după miros, fără să-mi mai bat capul să le disting şi gustul. Mmm, gust. Gura lui are un gust aşa de bun, pielea lui umedă e aşa de bună la gust, totul, la el, e pur şi simplu delicios. Acum, după ce cămaşa udă e dată jos, corpul mi se ghemuieşte şi faţa mi se lipeşte de pieptul lui în vreme ce mâinile îmi umblă mai jos, îmi dau seama că nu miroase a ulei de aromoterapie sau apă de colonie, că a fost probabil sprayul cu care a dat Toni peste lumea din baie, la club. Nick ăsta, cu pieptul dezgolit, respirând greu, tipul ăsta blând şi sexy ca naiba, miroase plăcut a mosc, aşa scăldat cum e în ploaia de noapte. Nu mă mai satur de el.

M-am prins – e hetero. Cred. Aleluia! Şi! Amin! I.C., rămân datoare!

Simt că m-aş putea îneca în îmbrăţişarea asta, în el. E luminat de aparatul de care s-a sprijinit, dar eu m-am cufundat în beznă, nu bezna deranjaţilor mintal sau a depresivilor, ci bezna absorbirii totale, când tot ce văd, aud, gust, simt este căutarea gurilor şi mâinilor noastre, căldura trupurilor lipite, intensitatea dorinţei lui, a dorinţei mele. E ca şi cum nu mai există nimic pe lume în momentul ăsta, în afară de el, de mine, atingând, explorând, tânjind, simţind nevoia, împărtăşind, având. S-a dus legământul meu de abstinenţă, fiindcă am ajuns beată de toate – *înd*-urile. Dacă Nick e parte din ele, le vreau, sunt şi ale mele.

Mă ridică iarăşi spre el, aşa că buzele ni se întâlnesc din nou şi-s iar pierdută, pierdută înăuntrul gurii sale, îi simt răsuflarea, îi simt bătăile inimii în palma lipită de pieptul său. Palmele vor să-mi umble pe el, peste tot, dar

buzele lui se insinuează atât de dulce în jurul buzelor mele, că nu-mi pot controla mişcarea mâinilor. Ale lui se mişcă perfect. E cu siguranţă genul care preferă sânii mai degrabă decât coapsele. Doar că mâinile lui se mişcă lent, mângâind şi stârnind, nu dau buzna ca ale lui Tal (te-ai descurcat bine la capitolul despre manevrarea sânilor, Tris) şi simt cum pieptul mi se încordează ca să primească alinturile, dorindu-şi mai mult, şi mai mult. Apoi, mâinile lui Nick se duc de pe mine şi vreau să murmur *nu nu nu, veniţi înapoi, mâinilor,* însă gura mi-e prea ocupată s-o ocupe pe a lui. Mâinile îi umblă acum pe spatele meu, căutând, se vede treaba, cheutoarea unui sutien, iar buzele mele nu se îndură să se desprindă de ale lui şi să-i zică *scumpule, cheutoarea e-n faţă.*

Buzele o iau pe-o pantă descendentă, coboară de la gura lui spre bărbie, gât, se duc peste piept, înspre sud. Mâinile lui o lasă baltă cu cheutoarea şi acum îşi trece degetele prin părul meu, iar eu mă-ntreb de unde ştie că masajul ăsta uşor al scalpului e, pentru mine, teribil de excitant.

Îl doresc aşa de mult şi ştiu că ar trebui să mai aştept cu asta, însă curiozitatea de a-mi testa non-frigiditatea o să aibă câştig de cauză, simt că nu am încotro. Îmi iau gura de pe corpul lui şi mă salt pe vârful degetelor ca să i-o aşez pe ureche şi să-i şoptesc ce-aş vrea să-i fac şi, ciudat lucru, folosesc cuvintele politicoase în loc de cele vulgare, şi şopteşte „Pe bune?” de parcă nici el n-ar fi convins că ar trebui să mergem atât de departe, însă respiraţia lui întretăiată îmi spune că şi el e curios să facă testul. Şi-i şoptesc, la rândul meu, „Pe bune”, fiindcă de data asta n-a răspuns „încetişor”.

Creierul meu a părăsit oficial gheţăria, ca şi cum ar spune: *Nu pot să mă uit. Tu ştii mai bine.*

Îl ţin în palme, uau, cine-ar fi ştiut că-s ambidextră, şi palmele mele simt, simt, simt, şi-i aud răsuflarea, e grea şi uşoară în acelaşi timp, ca şi şoaptele lui de sălbăticiune. Mâinile lui îmi trasează cărări moi prin părul ud, încurajând mişcarea mâinilor mele, şi-l doresc în felul ăsta

fiindcă el şi chestia lui sunt acelaşi lucru, şi-s lacomă, vreau totul de la el.

— Norah.

E frig tare aici, dar când îl aud cum îmi spune numele, gemând, parcă iau foc. Şi toate romanele alea de Jackie Collins pe care le citeam cu Caroline prin clasa a şaptea încep să capete sens într-un mare fel.

Limba mea coboară, se deplasează urmând mişcarea mâinilor, dar încă n-a ajuns; bătăile repezi de inimă îmi încetinesc ritmul. Vreau, vreau foarte tare asta, dar sunt îngrozită chiar şi aşa, pierdută toată în dorinţă. E-n regulă să fac asta – nu, e SUPER – dar mă tem să n-o fac aiurea. „Norah” şopteşte iarăşi Nick, şi prind speranţa că nu există aiurea cu el. Sper că o să aibă încredere în mine. Inima mea bate, bate, bate şi buzele vor să coboare acolo, dar capul mi se ridică, vreau să mă uit în ochii lui Nick, numai că, în lumina fluorescentă, văd că-şi ţine ochii închişi, aşa că vorbesc, zic:

— Spune-mi! Arată-mi!

Fiindcă vreau ca instinctul amândurora să pornească toată treaba asta. Iar ochii lui se deschid un moment, îmi surprinde privirea şi, prin haloul maşinăriei, văd recunoştinţă în ei, iar reacţia mâinii mele e mai fermă. Gata, am pornit.

Ei, salutare, Julio!

Numai că un nenorocit a aprins lumina în încăpere şi nici măcar nu-i ca şi cum îmi vine să mor de stânjeneală. Vreau să mor fiindcă am vrut să se întâmple asta, şi cine dracu’ are putea să fie aşa de nesimţit şi să-mi strice drăcia de moment?

Un cuplu vârstnic s-a oprit, în picioare, la intrarea în gheţărie. Ea poartă un halat matlasat şi papuci ieftini, arată exact ca stră-mătuşa mea din Boca, Hildy, care mă urăşte fiindcă, zice ea, am gura spurcată şi fiindcă, odată, am făcut greşeala să recunosc că *rugelach*-ul pe care-l face bunica e mai bun decât al ei. Tipul e-mbrăcat la boxeri şi tricou, plus, căcat împănat, poartă şosete din alea lungi până sub genunchi, care mă jur că-s obiecte de muzeul

modei. Are faţa boţită şi străveche, ar putea să fie străunchiul lui E.T., şi ţine-n mână o găletuşă pentru gheaţă. La ce mama naibii le trebuie gheaţă obosiţilor ăstora, la ora asta?

Capetele lor cărunte au nevoie de-un moment ca să proceseze priveliştea.

— Oo, zice în cele din urmă clona mătuşii Hildy.

— Oo, pardon, zice soţul ei.

Îmi şi închipui cum trebuie să li se pară Nick şi Norah mătuşii Hildy şi lui Unchiu' E.T., în străfulgerarea de Polaroid a minţilor lor, sper eu, vecine cu Alzheimerul. Nick: cămaşă ioc, cu pantalonii încă pe el, dar cu fermoarul desfăcut şi boxerii traşi, cu mâna apăsând carcasa distribuitorului de Pepsi. Norah, cu păr umed şi răvăşit de masajul la scalp de mai devreme, cu nădragii uzi de bumbac gros, desfăcuţi la nasturele de sus, şi tot fără cămaşă, dacă nu pui la socoteală sutienul de dantelă neagră ce-i acoperă nurii, în genunchi, pregătită. S-U-R-P-R-I-N-Ş-I.

Sper că mătuşa Hildy a băgat de seamă cât de atent l-am împăturit pe Salvatore. Trebuie să conteze şi asta cumva.

Tăcerea şocului pare să dureze o veşnicie, până ce Nick se uită la mătuşa Hildy şi zice:

— Vreţi să fiţi buni şi, când ieşiţi, să stingeţi iarăşi lumina?

E rândul ei să zică „oo, pardon”, dar binecuvântată fie, stinge lumina la loc, însă nu înainte de a-mi arunca o privire sfredelitoare şi mă jur că-n secunda aia de zăbavă văd că îmi recunoaşte foamea, fiindcă a simţit-o şi ea cândva în viaţă, şi-mi face cu ochiul înainte să iasă, ceea ce mă încredinţează că unchiul şi tuşica s-au coţopenit un pic pe banii băgaţi în vacanţa la New York City. Nick şi cu mine am putea deveni ambasadori ai toleranţei sau ceva de genul, acum că prăvăliile porno de pe strada 42 au dispărut. Trebuie să-mi fac o notiţă mentală: de contactat primarul.

A revenit bezna, dar momentul, flama, s-au dus.

Fiindcă acum Nick vorbeşte cu voce normală în loc să şoptească şi zice:

— Poate că încă nu suntem gata pentru asta?

Ce zice el e serios – şi are dreptate – dar râdem totuşi, râdem de absurditatea situaţiei, şi poate hohotim de uşurare fiindcă absurditatea nu a permis ca situaţia să evolueze mai mult decât a evoluat.

Mătuşa Hildy probabil că mi-a trimis înapoi creierul în cameră când a plecat, fiindcă mă întind după Salvatore şi după cămaşă, în timp ce Nick se-mbracă iar cu cămaşa. Nu pot crede ce recunoscătoare mă simt că am fost surprinşi. Îl vreau tare mult, dar e prea curând. Că doar, chiar cu atâtea opriri şi porniri, sigur trenul ăsta o să ne-aducă odată şi-o dată în staţie. Şi-atunci care e, în pana mea, graba?

Ne-am îmbrăcat noi, dar hainele ne sunt încă ude şi încă râdem, doar că ne mai şi pupăm lipiţi de maşina de gheaţă, iar el se aruncă peste mine cumva aiurea şi-acum din maşină curge gheaţă pe jos, peste noi, e ca o nenorocită de avalanşă, şi nu mai putem decât să râdem şi mai tare şi s-o luăm la fugă.

Ne sărutăm iarăşi pe hol, lipiţi de perete.

Ne sărutăm din nou în ascensorul de sticlă. Coborâm şi urcăm, şi ne tot sărutăm. În afara ascensorului, timpul curge, dar înăuntru s-a oprit, fiindcă avem propriul nostru program: pupat, chicotit, mângâiat, respirat, luat, dorit, sperat. Plăcut.

N-o cunosc pe Norah asta care-şi asumă riscuri, care caută fiorul aventurii. Sunt o fată evreică de treabă din Englewood Cliffs, New Jersey. Am eu gura spurcată, dar nici chiar să ajung să fiu surprinsă în Marriott, într-o partidă sexuală ilicită, sub nicio formă, ce pizda mă-sii! Cred că aş putea accepta chestia asta la Ritz-Carlton sau Four Seasons, dar la Marriott, sub nicio formă! Şi totuşi iată-mă. Şi nu-i alt loc în care-aş vrea să fiu acum. Oare ce vrajă a aruncat asupra mea băiatul ăsta?

N-o recunosc pe Norah asta, dar sper să mai rămână un pic prin zonă, poate să se gândească la o reşedinţă

permanentă.

Ascensorul ajunge la parter, suntem întâmpinaţi şi escortaţi de paza hotelului şi-mi înăbuş impulsul de a-i lua la o discuţie onestă despre libertăţile civile pe care se bazează statul nostru, fiindcă asta mi-ar rupe din timpul cu Nick.

Ieşim deci şi-o pornim, ţinându-ne de mână şi hlizindu-ne încă, încă uzi de la ploaia de mai devreme şi de la sudoarea contactului (-elor) de mai devreme. Şi ni se cam învârte capul, fiindcă s-a crăpat de ziuă, suntem în centrul lumii şi noi suntem centrul propriului nostru univers, fiindcă a venit primăvara şi aerul miroase a umed şi a curat. Dumnezeu să binecuvânteze Manhattanul, nu alta, fiindcă e probabil vreo cinci dimineaţa, e duminică şi camioanele de salubritate se înşiruie pe stradă, iar lucrătorii de la Times Square, în uniformele lor portocalii şi strălucitoare, curăţă excesele nopţii şi nici măcar mirosul de ploaie proaspătă de primăvară nu poate înlătura complet izul de Eau de Urină/Gunoi/Vomă Times Square, dar cumva momentul ăsta aici, acum, e perfect.

— Încotro? zice Nick, şi-i spun:

— Acasă.

Trebuie să dăm de Yugo-ul pe nume Jessie şi să ieşim de pe insula asta. Am atâtea de făcut. Intervenţia pentru Caroline. Facultatea de plănuit. Nick de cunoscut. Tehnici sexuale de căutat pe Google.

Liste de piese de creat. Deja o plănuiesc pe aia pentru Nick, pe care-o s-o fac după ce dorm o ţâră. O să-i zic „T (e) renul Viselor” şi-or să fie numai cântece de visare care să conţină în titlu *ploaie* ori *tren,* fiindcă Nick e aşa de frumos în ploaie şi, într-o bună zi, mi-ar plăcea să fac dragoste cu el într-un tren, numai nu într-unul de Chicago, ca-n scena aia din *Afaceri riscante,* film de prin anii optzeci, fiindcă era foarte fierbinte scena, dar părea aşa de lipsită de igienă; nu, noi o să facem o expediţie de-a latul ţării, în cuşetă, cu lenjerie de pat ca lumea, cum e prin filmele vechi alb-negru, şi-o să ne spunem „Dragă” şi-o să ne citim cu voce tare, unul altuia, pasaje de prin cărţi, în

vreme ce trenul goneşte prin preerii. Aşa, din ce-mi vine acuma, mă gândesc că mixul meu pentru Nick o să includă *I wish It Would Rain* de The Temptations, *Train în Vain (Stand by Me)* de The Clash, *It-s Raining* de Irma Thomas, *Blue Train* de Johnny Cash, urmată de *Runaway Train* a lui Rosanne Cash (oho! Ce isteaţă sunt!), *Come Rain or Come Shine* de Dinah Washington sau coverul lui Ray Charles (grea alegere – o să hotărăsc mai târziu), iar pentru final o să pun *Friendship Train* de Gladys Knight & The Pips, fiindcă, până la urmă, despre asta-i vorba, nu?

Păşim pe Seventh Avenue şi nu ştiu dacă o să intrăm la metrou iarăşi sau o să mergem pe jos până-n Lower East Side şi din astea, dar nu-mi pasă.

— Auzi, Nick? spun.

Îmi ia mâna şi mi-o duce la gură, pentru un pupic scurt. Apoi zice:

— Mda?

Şi-i zic:

— Ce s-a întâmplat acolo? Am ceva să-ţi spun.

Se opreşte, nu-mi lasă mâna dintr-a lui, dar slăbeşte un pic strângerea şi văd în ochii lui cum se gândeşte: *O să-mi zică acuma că are herpes* ori şi mai rău, *N-o să recunoască nimic din ce s-a întâmplat.* Aproape că-i văd stropii de sudoare îngrijorată de pe frunte.

— Ce-i? şopteşte.

Îl privesc drept în ochi. Trag aer adânc în piept, solemnă, şi-i dau drumul.

— Sunt gravidă. Şi nu ştiu dacă e al tău sau al lui E.T.

Nu-ncerc, de data asta, să-mi reţin zâmbetul. O să apară, fie că-mi place sau nu. Aleg să-mi placă.

Nici el nu-şi reţine zâmbetul. Mă trage spre el, strâns. Râde, dar ceva din mine vrea să-i spună să se oprească, fiindcă partea aia din mine stă lipită la pieptul lui şi-şi zice *căcat, nu-i deloc de râs, fiindcă s-ar putea să mă îndrăgostesc de tine de-a binelea.*

19. Nick

Când se sfârşeşte o noapte? Înseamnă răsăritul

finalul ei? O fi atunci când te duci la culcare într-un târziu sau pur şi simplu când îţi dai seama că n-ai încotro? Când se închide clubul sau când pleacă toată lumea? De obicei ţin pentru mine genul ăsta de întrebări. Însă de data asta o întreb pe Norah.

— Se sfârşeşte când decizi tu că-i gata, zice. Când declari că s-a sfârşit. Restul e doar o chestie de localizare a soarelui pe cer. N-are nimic de-a face cu noi.

Mergem mai departe pe Seventh Avenue, prin porţiunea de oraş care încă doarme în zorii zilei. Şoferii de taxi din schimbul de noapte încetinesc când ne văd, apoi accelerează din nou când observă în ce fel ne ţinem de mână, în felul ăla care arată că nu ne prea grăbim să fim altundeva.

Sunt sleit. Până şi să nu recunosc că-s sleit a ajuns să mă sleiască, aşa că las greutatea să cadă asupra oaselor şi gândurilor mele. Sunt al naibii de obosit şi mare parte din energie mi s-a dus pe doritul să nu fiu.

— Ce-mi place lumina asta, zice Norah. Oraşul e pictat roz când se trezeşte, iar când se culcă e portocaliu şi albastru.

Suntem amândoi distruşi. Părul ni se usucă alandala. Sunt umbra mea de ora cinci dimineaţa. Hainele în dezordine, arată tot post-dorinţă, oricât le-am netezi. (Bun, nici nu încercăm aşa de tare. Suntem mândri de ele.)

— Norah, zic, vreau să te-ntreb ceva.

— Sigur.

— E foarte personal. E-n regulă? NU trebuie, adică, să-mi spui dacă nu vrei.

— Nicio grijă. Dacă nu vreau, nu-ţi spun.

— OK.

Las o secundă să treacă şi-mi dau seama că ea crede că-s serios de mama focului, chestie care mă amuză teribil.

— Gata, zic. Norah?

Şi iar fac pauză.

— Da, Nick?

— Pot să… ăăă… începe să fie iritată.

— Ce-i, Nick?

— Care-i numele tău de familie?

Fără să clipească, zice:

— Hilton.

— Nu, pe bune.

— Hyatt?

— Haide, Norah…

— Marriott? Ce zici de Olsen? Sunt geamăna cu numărul trei, pe care *n-au recunoscut-o niciodată, în pana mea.*

— Văd asemănarea.

— Du-te naibii! E Silverberg.

— Marfă!

— Marfă, la modul că ştii cine-i taică-meu?

Nici nu m-am gândit la asta.

— Sincer să fiu, zic, şi cu nume de familie tot nu ştiu cine-i. Cred că nu urmăresc genul ăsta de chestii. E-n regulă?

— Nici n-ai idee cât de-n regulă e, răspunde Norah. Bun… ţi l-am zis pe al meu, acum zi-l şi tu pe-al tău.

— O'Leary.

— Eşti irlandez?

— Nu tocmai, adică în mare parte, gen. Bunicul s-a întâmplat să câştige la loteria numelor de familie. Sunt de fapt irlandez-britanic-francez-belgian-italian-slav-rus-danez. Propriu-zis moneda euro ar trebui să aibă mutra mea pe ea.

— Eşti deci o corcitură multieuropeană?

— Cu excepţia, poate, a Luxemburgului.

— Bine de ştiut.

Dăm colţul pe Sixth, apoi pe Broadway.

— Şi îmi dai şi mie numărul tău de telefon? întreb.

Norah îşi trage mâna dintr-a mea ca s-o bage în Salvatore şi să scoată telefonul meu.

— Uite, zice şi mi-l întinde. Deja l-am trecut acolo.

Ştiu că-i total naşpa să fac asta, dar întreb:

— Îl vrei pe-al meu?

— Sună-mă, zice, şi, văzând că nu fac nimic, adaugă: Chiar acum.

Deschid deci mobilul şi verific agenda. Văd că Norah a făcut nişte adăugiri – numărul lui Tris e acum sub numele de *Ştoarfa Aia.* Al lui Norah, totuşi, nu apare cu *Norah.* Dar când văd numele lui Salvatore, ştiu pe cine să sun.

Şi sun. I se aude tonul de apel.

— Alo, răspunde, la niciun metru de mine.

— Aş putea, vă rog, să vorbesc cu Salvatore?

— Mă tem că nu poate veni la telefon acum. Îi puteţi lăsa un mesaj dacă doriţi.

Mă uit la Salvatore şi-mi dau seama că am renunţat de mult la el, că, în mintea mea, e deja al ei.

— Ziceţi-i că sper că-i place noua lui locuinţă, spun.

Norah se uită la mine.

— Sunteţi sigur?

— Mda, sunt sigur.

— Mersi.

Închidem amândoi şi ne luăm iarăşi de mână. Trecem prin Union Square, păşind printre resturile rămase de pe urma petrecăreţilor de sâmbătă noapte. Depăşim Virgin Megastore, hotelul Ştrand, vechea Trinity Church. Trecem pe lângă Astor, pe lângă clubul skaterilor, străbatem St. Mark's Place, unde clubberii se împleticesc către lumina zilei. Apoi pe Second Avenue până ce ajungem la Houston. Îmi dau seama că şi ea e obosită. Ne folosim toată energia pentru plimbarea asta, pentru acest păşit împreună aproape tăcut. Pentru privitul tuturor chestiilor. Pentru avut grijă unul de celălalt.

Când ajungem în Ludlow, îmi amintesc de cântecul pe care am început să-l compun şi mi se pare că a fost cu săptămâni în urmă. Chiar se pot întâmpla atât de multe într-o noapte? Cântecul nu l-am terminat, dar acum am şi sfârşitul – nu ştiu cum o să-l formulez, dar o să aibă de-a face cu revenirea noastră, o să cuprindă lumina asta ciudată, rozalie şi liniştea de duminică dimineaţa. Fiindcă noi suntem cântecul, ea e cântecul, şi de data asta o să-i folosesc numele. Norah Norah Norah – nu prea sunt rime, totuşi. Doar adevăr.

N-ar trebui să vreau să se termine cântecul. Întotdeauna mă gândesc că orice noapte-i un cântec. Sau orice clipă. Dar văd, acum, că nu trăim într-un singur cântec. Ne mutăm de la un cântec la altul, de la un vers la altul, de la un acord la altul. Nu există sfârşit. E o listă de piese infinită.

Ştiu că lui Norah i-ar plăcea mult să-i cânt cântecul, chiar aici, pe Ludlow. Dar o să aştept până data viitoare. Fiindcă ştiu că o să fie o dată viitoare. Abia am aşteptat s-o văd iarăşi din momentul în care am cunoscut-o. Toată noaptea asta am aşteptat data următoare, şi data de după aia, şi de după aia. Ştiu că asta înseamnă ceva.

O văd pe Jessie, teafără la marginea străzii, gata să ne ducă acasă.

— Aproape-am ajuns, zice Norah.

Ne oprim. Ne-ntoarcem unul spre celălalt şi ne sărutăm iarăşi. Aici, pe strada Ludlow. În lumina zilei cele noi.

Inima îmi bate iute. Sunt în moment, în acum. Dar şi în viitor. O cuprind în braţe, dorind, ştiind şi sperând, totodată. Noi suntem cei care iau chestia asta pe nume muzică şi-o potrivim cu chestia numită tempo. Noi suntem ritmul, noi suntem vibraţia, noi ne aflăm în fiecare părticică a momentului. Şi, însuşindu-ne momentul, îl scoatem din timp. Nu există public. Nu sunt instrumente. Doar corpuri, gânduri, murmure şi priviri. E febra de concert cea mare, fiindcă asta contează. Când inima galopează în piept, spre asta galopează.

20. Norah

Pot să păstrez geaca, e acum a mea, tralalalala, Nick mă iubeşte sau cel puţin mă place mult, tralalalala, Salvatore şi cu mine suntem foarte bucuroşi, geaca asta o să se ducă numai la curăţătorie chimică, niciun detergent de calitate inferioară n-o va mânji, tralalalala.

Şi gata, suntem iarăşi în Jessie. Yugo! Tralalalala.

Stau în faţă, lângă Nick, şi e la fel ca data trecută când am stat unul lângă altul, doar că nu tocmai. Nu mai

sunt nedecisă dacă vreau, măcar, să petrec timp cu omu' ăsta, în „vehiculul" ăsta, dar Jessie, la fel ca mai devreme, are îndoieli dacă să-mi dea voie să fiu Fata lui Jessie. Jessie, iarăşi, nu porneşte. Nick întoarce cheia, apasă ambreiajul, ba zice şi vreo două rugăciuni, dar nu, Jessie nu vrea să se urnească.

Nick se opreşte din mişcat cheia şi se-ntoarce spre mine.

— Căcat! zice.

Şi nu mă pot abţine să nu râd când îl văd aşa, cu haine boţite, părul ţepos de la ploaie şi de la forfota dementă a mâinilor mele prin el, cu ochi licărind sub pâcla de dorinţă şi oboseală, cu falca încleştată de supărare pe Jessie. Îi zic:

— Arăţi ca-n cântecul ăla de la Codită Pufoasă, *Arăţi ca şi cum abia ţi-ai tras-o, Yoko.*

Piesă care, cred, era pe mixul de despărţire şi dezolare făcut de Nick pentru Tris, şi după umila mea părere, este cel mai bun cântec al lor de dinainte de Evan E., când toboşarul de la Codiţă era un tip pe nume Gus G. Care i-a lăsat turbat de draci, după ce Lars L. I-a făcut vânt managerului trupei, care se-ntâmpla să fie, în acelaşi timp, şi iubita lui Gus.

— O, inimă, domoleşte-ţi bătaia, zice Nick, apoi, serios, face:

— Dev pretinde că *I Wanna Hold Your Hand* e cântecul absolut, fiindcă surprinde esenţa chestiei despre care-i vorba în toate piesele pop, ce vrem de fapt cu toţii – pur şi simplu, Vreau să te Ţin de Mână.

Nick ia mâna dreaptă de pe schimbătorul de viteze şi-o strânge peste mâna mea stângă.

— Cred că Dev s-a prins el de-o chestie.

— Îi urăsc pe Beatles, afirm. În afară de piesa aia, *Something.* Aia da, aia-i melodie de dragoste cum scrie la carte, ce naiba. Şi nici măcar n-au compus-o John sau Paul. George a compus-o. George era belea. Dar Beatles ca trupă? De-a dreptul supraapreciaţi.

Nick îmi lasă mâna. Se uită la mine de parcă ori am

suferit o depresie, ori sunt pe cale să sufăr una.

— O să mă prefac că n-am auzit ce-ai spus.

Băieţii ăştia cu muzica şi iubirea lor pentru Beatles – ce poţi să le faci?

Mă aplec şi-i depun un pupic de împăcare pe gât. După care întreb:

— Chiar ai scris un cântec pentru mine?

— Da. Doar că nu-i gata. Şi să nu mai vorbeşti de Beatles cu atâta condescendenţă, că altfel nici nu-l mai termin.

— Dar pot să aud cum e, chiar şi aşa neterminat?

— Nu.

— Niciodată? Sau doar acum?

— Acum nu. Şi nu mai fi aşa de lacomă.

O, ce bine mă cunoaşte deja.

Întoarce iarăşi cheia. Şi încă şi încă, şi încă o dată.

— Căcat, zice iar.

— Ce variante ar fi? întreb.

— Păi putem căuta pe cineva să luăm curent. Sau o putem lăsa aici şi să ne ducem cu trenul acasă, şi să ne facem griji în privinţa lui Jessie după un somn bun. Pot să mă-ntorc mai încolo, cu Thom şi Scot, s-o pornesc. Sau, în fine… aş putea să recunosc că Jessie mi-a frânt inima pentru ultima oară şi s-o donez în scopuri caritabile.

Bietul Nick. Tris i-a frânt inima. Jessie i-a frânt inima.

Îi şoptesc la ureche:

— Promit că n-o să-ţi frâng niciodată inima.

Fiindcă, fără-ndoială, o s-o dau în bară de-o groază de ori, dar aşa ceva n-o să fac.

— Ăă, mulţumesc, şopteşte şi Nick.

Probabil că sunt iar pe cale să-l sufoc sau ceva de genu', aşa că decid să-mi ţin gura. Dar el se lasă spre mine, mă cuprinde cu braţul peste ceafă, mă trage spre el şi mă sărută din nou. E uimitor cât de des se apucă victimele să se asocieze cu răpitorii lor. Şi încerc iarăşi chestia cu limba, yin, yang, suptul şi trasul, şi de data asta îmi găseşte singur frenul limbii, şi uită-te la noi, am început să ne găsim un ritm propriu. Chakrele mele se simt

bine, sunt foarte deschise, iar geamurile lui Jessie par foarte, foarte aburite.

Dar mă retrag, fiindcă, dacă nu ne oprim acum, n-o să mai ajungem pe acasă în veci.

— Ştii ce, Nick, spun. Tu încearcă s-o mai îndupleci pe Jessie să pornească, iar eu o să intru în non-stopul coreean să văd dacă ne poate ajuta cineva.

Ies din maşină şi-un aurolac cântă *Avântă-te ca vântul* lângă un zid, şi-i dau ultimul bănuţ ca să tacă. Intru în prăvălia unde-ar trebui să dau peste cineva să ne-ajute cu cablurile, dar nu fac decât să stau aşa, încercând să mă decid dacă să-l sun te tata – sau, şi mai bine, pe asistentul tatii – şi să cer să facă comandă de-o maşină care să ne ducă acasă; cu metoda asta ne-am scos de multe ori eu şi Caroline. Cu un telefon aş face totul uşor pentru mine şi Nick. Iar dacă nu dau telefonul ăla şi zac acolo, clănţănind din dinţi, la raftul de produse congelate, nu-s sigură că e din cauză că n-aş vrea ca Nick să mă creadă o prinţesă ori fiindcă încerc să mai capăt ceva timp cu el.

Nick mi-a cerut numărul de mobil, dar nu mi-a zis şi *când* o să mă sune. Ne cunoaştem de doar câteva ore şi totuşi am ajuns să ne… hmmm… cunoaştem binişor, aşa că sper că se subînţelege c-o să ne vedem iarăşi curând, dar n-a zis şi *când*. Şi nu-mi place să aştept ca să aflu.

Scot telefonul din buzunarul lui Salvatore şi mă uit pe lista de apeluri primite. Văd numărul lui Nick. Mă gândesc dacă să pun un nume lângă numărul ăla. Dacă o fac, atunci chiar că o să ajung cu inima frântă dacă n-o să mă mai sune niciodată; o să simt un nod în gât de fiecare dată când o să folosesc telefonul şi-o să-i văd numele acolo. Probabil c-o să ajung să arunc telefonul cu totul. Apoi aud cântecul de la radioul de la casă şi-i Alanis, şi mă gândesc cum într-o singură noapte Nick a inspirat ceea ce tata numeşte „metamorfoză adolescentină Norah-Alanis”, în care tata zice că mă pot transforma imediat din pisica sălbatică Alanis din *Yott Oughta Kiiow* în pisicuţa blândă Alanis din *Thank U* şi decid să-i trec numele orice-ar fi, în ciuda îndoielilor. Mă gândesc să pun numele *Numo* la

număr, dar am o bănuială că l-ar enerva la culme. *Tăticul lui Salvatore* ar dura prea mult să-l scriu. Aşa că tastez doar *Nick.* Simplu. Dulce. Şi îl şi sun.

— Ai găsit pe cineva cu cabluri? întreabă plin de speranţă.

— Încă n-am întrebat. Deci, dacă o să mă suni, poţi să-mi zici şi când anume?

— Nu-mi laşi loc pentru elementul-surpriză.

— Nu suport surprizele.

— Nu te cred.

— Uite, zic, serioasă de data asta. Tris ţi-a făcut vreodată chestia aia, când sună de pe bancheta din spate în timp ce conduci? Fiindcă de la mine a învăţat. Fufa aia nu-i mereu ea profesoara, să ştii.

— Tris şi mai cum? zice şi-mi închide.

Mă bucur că i-am trecut numele.

Sper că Nick are ceva bani la el, deoarece chiar îmi folosesc ultimul bănuţ acum, plătesc în monezi mărunte încă o pungă de biscuiţi Oreo expiraţi şi, cât împing monezile spre persoana de la casă, răcnesc să mă audă toţi din prăvălie: ARE CINEVA DRACULUI O MAŞINĂ CU NIŞTE CABLURI DE ALIMENTARE SAU NU?

Niciun răspuns. Hei, am încercat cât am putut de bine. Înainte să mă întorc la maşină, totuşi, ascult mesajul vocal de la Caroline. Cred că a sunat după faza cu voma, înainte să se bage-n pat, fiindcă are o voce somnoroasă şi fericită.

— Norah? Norah Norah Norah? fredonează încetişor, ca pe-un cântec de leagăn. Thom şi Scot mi-au zis că eşti la o întâlnire cu tovarăşul lor! Nick ăsta era simpatic, chiar dacă purta încălţăminte urâtă. Şi cred că-ţi place mult de el dacă nu-mi răspunzi, fiindcă te ştiu eu, şi ştiu că ştii că te sun. Şi cred că nu voiam să-ţi zic decât că ai mereu grijă de mine şi chiar dacă a fost cam aiurea să mă trezesc într-o dubă întunecoasă cu doi tipi, în parcarea de la nenorocitul de 7-Eleven, mă bucur că ai şi tu odată grijă de tine în loc de mine. Sper că te distrezi superfain, pe bune. Şi mâine după-amiază, când o să fiu mahmură şi-o să te

înjur că m-ai lăsat baltă, să-mi pui mesajul ăsta, OK, tufo? Te iubesc.

Zâmbesc. Şi salvez mesajul.

Revin la Jessie.

— Îmi pare rău, băiete, îi zic lui Nick după ce mă bag în maşină, şi-i ofer un biscuit expirat.

— Nu suport biscuiţii Oreo, zice şi-i rândul meu, acum, să zic:

— O să mă prefac că n-am auzit ce-ai spus.

Nick coboară din Jessie şi deschide capota. Cât se uită el la motor, eu mă uit în agenda cu CD-uri de pe podea. Sunt suspecţii de serviciu, Green Day, The Clash, The Smiths, mda, mai sunt Ella şi Frank, ba chiar şi Dino, nişte Curtis Mayfield, Minor Threat, Dusty Springfield şi Belle & Sebastian, şi pe măsură ce-i frunzăresc viaţa muzicală, ajungând să-l cunosc prin gusturi, trebuie să recunosc că nu numai că nu-s frigidă, dar şi s-ar putea să fiu multiorgasmică. Poate că Nick n-o să mă mai sune, dar e, drăcia dracului, sufletul meu pereche într-ale muzicii. Iau portabilul de pe bancheta din spate şi bag un mix care să dea deşteptarea.

Nick intră iar.

— Asta e, zice. Trebuie să ne gândim la un plan ca să ajungem acasă. Jessie nu mai pleacă nicăieri.

Îşi scoate portofelul.

— Şi normal că nici bani nu mai am. Dar am un Metro Card! Îmi pare rău, Norah.

Îl sărut iarăşi. Şi zic:

— Nicio problemă.

Mă mai aleg aşa, cât ai bate din palme, cu încă o oră sau două cu el.

— S-o lăsăm pe Jessie aici deocamdată. Îmi dau eu seama ce să fac cu ea după ce dorm. Dacă sărim într-un tren A spre Port Authority, ştiu un tip care se duce de dimineaţă cu o dubă spre Hoboken. E-n trupa *Fete Drăguţe pe Nume Jen,* trupa hardcore screamo din Jersey City – i-ai ascultat? în fine, ştiu c-o să ne ducă şi pe noi şi, odată ce-am ajuns la Hoboken, pot să iau maşina soră-mii

şi te duc acasă. Trebuia numai să luăm trenul A. Doar că nu-s sigur că am destulă energie ca să merg pe jos până la tren. Tu ai?

Suntem în faza în care n-am dormit deloc o noapte întreagă, aşa că n-avem decât să ne trezim naibii şi să ne bucurăm de ziua asta nouă. Răspund c-un singur cuvânt:

— BEASTIE!

Apăs pe butonul de redare al CD-playerului şi, niciuna, nici două, Nick şi cu mine începem să cântăm în cor, răcnind *îmi place la party, nu să beau Baccardi* şi lăsându-ne duşi cu totul de *Triple Trouble,* fiindcă avem în noi zvâcul Beastie şi-i al naibii de plăcut, şi-i tragem tot mai tare şi mai tare, legănând-o pe Jessie. Nick dă din cap, eu dau din cap şi împreună suntem Johnny Castle combinat cu Johnny Rotten, via Zguduitul de Dimineaţă cu Dj Norah. Suntem treji şi vii.

Parcurgem drumul lung până pe Canal Street, ce mai, aproape că alergăm până acolo, ne ţinem de mână, râdem, ne pupăm şi cântăm în gura mare *Mămica e geloasă pe BEASTIE BOYS* şi îndată am şi ajuns, şi dăm buzna pe trepte în jos, în staţie. Nişte grafitti făcut cu spray de pe perete întreabă *Nu înseamnă nimic pentru voi, trecătorilor? Plângerile lui Ieremia 1, 12* şi îmi zic *Nu, Doamne, oricine naiba oi fi, înseamnă ceva pentru mine. Contează.* Gen, aş putea să fiu unul dintre turiştii ăia din Chinatown şi-aş putea cumpăra un tricou pe care scrie „Am supravieţuit la o noapte-ntreagă de pileală" sau „Nick & Norah s-au dus la Marriot Marquis şi eu m-am ales doar cu tricoul ăsta prăpădit", de parcă experienţa nici nu s-a întâmplat dacă n-ar exista tricoul care s-o dovedească.

Nick bagă cardul de metrou, trece de bare şi auzim un tren care se apropie, e duminică dimineaţa şi-aş face bine să mă grăbesc, fiindcă cine ştie cât o să dureze până ce mai apare alt tren. Îmi dă şi mie cardul, dar când încerc să-l bag în fantă, automatul scrie „Fonduri insuficiente", fiindcă Nick şi-a folosit, probabil, ultima călătorie de pe card.

— Pula mea! zic.

— Pula mea! zice.

Nick, de cealaltă parte, îşi lasă palma peste palma mea. Zice:

— Nu-ţi face griji, sari peste.

Ezit, deşi ştiu că şovăiala ar putea să ne coste trenul care se apropie. Dacă sar, atunci e real, el e real. Înseamnă c-am încălcat legea pentru el şi asta o să ne lege pentru totdeauna, o să fim nişte nelegiuiţi, ca Bonnie şi Clyde. Şi uite ce bine le-a mers după aia.

— Haide, Norah, zice Nick.

Îi aud îndemnul şi iarăşi îmi zic *o, bietul de Nick.* Adică ştiu că, în principiu, sunt o tipă mişto, dar şi-o ditamai beleaua, ştiu asta. Habar nu are, gen, ce-l aşteaptă. Mai bine aş chema o maşină pentru mine şi l-aş lăsa pe Nick să se ducă.

— Norah?

Dacă fac asta, o să fie ca şi cum aş sări în mijlocul cercului de pogo. Periculos. Înălţător. Înfiorător. E doar o bară, ce dracu', dar dacă nu reuşesc să trec pe partea cealaltă? Unii nu reuşesc să mai iasă vii de la pogo.

Scrâşnetul asurzitor al frânelor anunţă că trenul a ajuns în staţie.

— Ne băgăm la asta sau nu? zice Nick.

Să mă arunc peste prăpastia dintre noi o să fie un act de credinţă nestrămutată.

Îl apuc de mâna caldă. Respir adânc.

Pe locuri!

Fiţi gata!

Start!